

895.1
ॐ451ॐ
ॐ.3

เวียงจันทน์

เล่ม ๓

หอสมุดแห่งชาติ
สาขาสงขลา

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๑,๕๐๐ ฉบับ

พ.ศ. ๒๕๐๕

เลขที่ ๗๗

องค์การค้ำของครุสภา

ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

ถนนราชดำเนินกลาง

จัดพิมพ์จำหน่าย

เลขที่ ๘๙๕.๑
๘ ๕๕๑๖
๗๓

เลขทะเบียน ๗๕

คำนำ

ในการประชุม คณะกรรมการ คำนึงงาน ๖๖ พ.พ
หนังสือชกภาษาไทย เพื่อทบทวนงานที่ได้อ่านมาแล้ว
ในครั้งแรก คณะกรรมการ คำนึงงาน ได้มีมติให้เพิ่มการ
พิมพ์หนังสือชกภาษาไทยขึ้นอีก ๓ ชุด คือชุดประชุม
พงศาวดาร ชุดรามเกียรติ์ และชุดพงศาวดารจีน

ชุดพงศาวดารจีนซึ่งจัดเป็นชุดที่ ๒๐ นี้ คณะกรรม-
การ ได้มีมติให้จากพิมพ์เฉพาะเรื่องกนยเนองเป็น “พงศาว-
ดารจีน” ๗ เล่มก่อน ส่วนเรื่องอื่น ๆ ที่ถือว่าเป็น
“เกร็ด” พงศาวดารบาง หรือตกแต่งเป็นแบบนวนิยายบาง
ให้จากพิมพ์ต่อภายหลัง

ความจริงหนังสือพงศาวดารจีนไม่ใช่ว่าประเภทใดมี
นิยมอ่านกันมาก ในสมัยก่อนชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปก็
พงศาวดารจีนเหมือนกับการขายประจานอาหาร ฉะนั้น จึง
ปรากฏว่าบรรดาหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ในรัชสมัยพระบาท
สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จัดของลงเรื่องจนอย่างน้อย
หนังสือเป็นประจำ นักอ่านหรือซื้อหนังสือพิมพ์รายวันเพื่อ
อ่านเรื่องจนวนคือนวน เรื่องที่ลงพิมพ์จนบางเรื่องก็เป็นเรื่อง

ที่เคยพิมพ์เป็นเล่มมาแล้ว แต่หาอ่านไม่ได้ เพราะคนชอบ
 เก็บหายาก และมีได้มีการพิมพ์ขึ้นใหม่ บางเรื่องก็เช่น
 เรื่องทแปลชนใหม่จากนวนิยายจีน ซึ่งแต่งของพงศาวดาร
 บางเรื่องก็เช่นเรื่องทนกประพนธ์ไทยแต่งตนเอง ท่านอง
 แต่งนวนิยายอาศัยพงศาวดารจีน เรื่องของพงศาวดารจีนที่
 นานาน เพราะเป็นเรื่องมคตแก่ชีวิตและครอຍครวมหลาย
 เรื่อง เช่น เรื่องจอยยเหมิง เป็นต้น

ส่วนเรื่องรัตนทจกโตวาเป็นเรื่อง "พงศาวดาร" นั้น
 ปรากฏจากหนังสือตำนานสามก๊ก พระพนธ์สมเด็จพระกรม
 พระยาคำรงราชานุภาพว่า พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
 จฟ้าโลก มีพระราชดำรัสสั่งให้แปลชน ๒ เรื่อง คือเรื่อง
 ไชยชนเรื่องหนึ่งกยเรื่องสามก๊กเรื่องหนึ่ง โปรดให้สมเด็จพระ
 พระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวรวงษ์ ทรงอ่านช่วยการแปล
 เรื่องไชยชน และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการ
 แปลเรื่องสามก๊ก นับเป็นเริ่มแรกของการแปลพงศาวดารจีน
 มาเป็นภาษาไทย ในรัชกาลที่ ๒ ได้มีการแปลบ้าง แต่
 ปรากฏว่าส่วนใหญ่ได้มีการแปลในรัชกาลที่ ๔ และรัชกาล
 ที่ ๕ มา

แต่การแปลพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทยในครั้งนั้นหา
 ใ้แปลตามลำดับราชวงศ์กษัตริย์จีนไม่ เขาใจว่าอาจเพ่งเล็ง
 ไปในความสนุกของเรื่องหรือตามแต่จะหาต้นฉบับใ้มา
 กว่า ทั้งผู้อ่านไม่ปรารถนาจะหาความรูทางประวัติศาสตร์
 นอกจากความสนุกเป็นสำคัญ แต่ในการพิมพ์คราวนี้ คณะ
 กรรมการมีความคิดเห็นว่า ควรจะจัดทำพิมพ์ใหม่ตามลำดับ
 ราชวงศ์กษัตริย์จีน ซึ่งบางทีจะเป็นประโยชน์แก่ผสมสนใจของ
 ประวัติศาสตร์บ้าง จึงใ้เรียบเรียงลำดับการพิมพ์ดังต่อไปนี้ขอ

๑. ไ้เก็ก เริ่มแต่ประวัติศาสตร์ของเจอปันด้วย
 นยาย เช่น การสร้างดวงอาทิตย์
 ดวงจันทร์ สร้างโลก ฯลฯ จนถึง
 ตอนใกล้ประวัติศาสตร์ กษัตริย์
 องค์แรก ๆ ของจีน ตั้งแต่สมัยท
 กษัตริย์ไ้ชงแล้วราชย์ ไ้โดย
 ราษฎรเป็นผลเอก จนถึงปฐม
 กษัตริย์สมัยราชวงศ์ คือ กษัตริย์
 ราชวงศ์แซ่กษัตริย์ราชวงศ์เซี่ยว
 (ก่อนพุทธศักราช ๒๑๕๔ ปี ถึง
 ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ปี)

๒. หองสัน } ราชวงศ์ไชยว และราชวงศ์จิ๋ว
 ๓. เลียดก๊ก } (ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ปี ถึง
 พุทธศักราช ๒๔๗๗)
๔. ไชยอัน } ราชวงศ์จิน และราชวงศ์ซัน
 ๕. ไต้อัน } (พ.ศ. ๒๔๗๘—๓๓๗๗)
 ๖. ตงอัน }
๗. สามก๊ก } ราชวงศ์ซันตอนปลาย ต่อราชวงศ์
 วุยและราชวงศ์จินตอนต้น
 (พ.ศ. ๓๓๗๗—๔๐๗๗)
๘. ไชยอัน } ราชวงศ์จิน ราชวงศ์ซ่งของ ราชวงศ์-
 ๙. ตงอัน } ชี ราชวงศ์เหลียง และราชวงศ์จิน
 (พ.ศ. ๔๐๘—๑๑๓๒)
๑๐. นำซ่ง }
 ๑๑. ส่วยถึง } ราชวงศ์ซู่ และราชวงศ์ฉิงตอนต้น
 ๑๒. ชุยถึง } (พ.ศ. ๑๑๓๒—๑๑๖๑)
๑๓. เสวปัก }
 ๑๔. ชยนักุย } ราชวงศ์ฉิง
 ๑๕. ชเตงซัน }
 ๑๖. ไชอว } (พ.ศ. ๑๑๖๑—๑๔๕๐)
 ๑๗. มุเชกเทียน }

๑๘. หงอโต้ว } ราชวงศ์เทตยง, ราชวงศ์จรง, ราช-
 วงศ์จัน, ราชวงศ์ชยัน, ราชวงศ์จว
 (พ.ศ. ๑๔๕๐—๑๕๐๓)

๑๙. น้ำบักช้อง }
 ๒๐. บวนฮ้วยเหลา }
 ๒๑. โหงวโฮ้วเพงไซ } ราชวงศ์ช้อง
 ๒๒. โหงวโฮ้วเพงหน้า }
 ๒๓. โหงวโฮ้วเพงปัก } (พ.ศ. ๑๕๐๓—๑๕๑๙)
 ๒๔. ชวยงัก }
 ๒๕. ช้องกั้ง }
 ๒๖. เปาเลงตูกองอน }
 ๒๗. งวนเกยว } ราชวงศ์หงวน
 (พ.ศ. ๑๕๒๐—๑๕๑๑)

๒๘. เมงเฉยว }
 ๒๙. เองเลียดควน }
 ๓๐. ชองเต็กอวกงหน้า } ราชวงศ์เหม็ง
 ๓๑. ไตอองเฝ้า }
 ๓๒. เซยวองเฝ้า } (พ.ศ. ๑๕๑๑—๒๑๘๖)
 ๓๓. เนยหน้าอดชอ }

๓๔. เมงมวดเซงมอ } ราชวงศ์เซ็ง
 ๓๕. เซงเฉียว } (พ.ศ. ๒๑๘๗—๒๔๕๔)

รวมทั้งสิ้นเป็นหนังสือ ๓๕ เรื่อง ซึ่งถ้าแบ่งตาม

ขนาดหนังสือภาษาไทย ก็อาจจะได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐ เล่ม
 คนดุษยพนพิพงศาวดารจีนตามบัญญัติคงกล่าวไว้ในปัจจุบัน
 หาอ่านกันได้ยาก เพราะส่วนใหญ่มีใ้ใหม่การพิมพ์ขึ้นใหม่
 นอกจากเรื่องที่นิยมกันเวลานี้มาก ๆ เท่านั้น การพิมพ์คราว
 นักของยมนคนดุษยจากหลายเจ้าของตัวอักษร ซึ่งครุสภาคอง
 ขอบแต่คงความชอบคุณท่านเจ้าของคนดุษยทุกท่านไว้ ณ ทน
 ดวย เพราะความเอื้อเฟื้อของท่านเท่ากับเป็นการช่วยรักษา
 วรรณกรรมของชาติไทยไว้ส่วนหนึ่ง และการจัดพิมพ์นั้น
 ได้แก้ไขเฉพาะอักษรวิธ ส่วนดวยคำสำนวนต่าง ๆ ได้คง
 ไว้ตามเดิม ซึ่งท่านจะได้ทราบภาษาที่คนไทยเรานิยมใช้เมื่อ
 รอยบ่เศษมาแล้วว่าเป็นอย่างไร.

พงศาวดารจีน

เรื่อง

ชุยถิง เล่ม ๓

ราชวงศ์ชุย และ ราชวงศ์ถังตอนต้น

(พ.ศ. ๑๑๓๔—๑๑๖๑)

๑ ฝ่ายนางขงอิ่นกึ่ง^๗ ครั้นปรายปรามพวกกบฏ
ร้ายกาจแล้วจึงให้ทหารห้ามกรงที่ใส่โขนชวยกยเข้าไปใน
เมือง ทิวเขาคนนนหวเอาศีรษะเชยชอนำหอมหงวนหวเอา
ศีรษะโขนเชยงก เลาเขกตักกยชงอนจาวและทหารทั้งปวง
ก็มีคเอาทหารพวกกบฏเข้าไปพร้อมกันในเวลาฉุนครนถง
จึงเอากรงคนโทษและศีรษะวางลงไว้ตรงหน้าบายจารกพระ-
นาม แล้วร้องเป็นทกรายทลแก่พระเจ้าชุยเขียนตัวว่า ข้า
พระองค์ทั้งปวงผู้เป็นข้าแผ่นดิน ไต่ปรายปรามพวกกบฏซึ่ง
ประทุรร้ายต่อพระองค์สำเร็จแล้ว ไต่เอาตัวเข้ามาถวาย
พร้อมกัน แต่ร้องประกาศพร้อม ๆ กันถึงสามครั้ง เตาเกียน-
เตกจึงสั่งให้ทหารเอาตัวโขนตกย สองคนเข้าผูกไว้กับหลัก
ถ่างแขนสองข้างจึงให้ทหารเอาไม้ขาเชือกคนเออ เขามาเซ็น

พระเจ้าชายเอียนทงจนขาดใจตาย แล้วให้เอาทหารทั้งยี่สิบ
ให้เข้ามาคุกเข่าลงตรงหน้า แล้วถามว่าผู้ใดระยอมอยู่กระ
เสยง ถ้าไม่ยอมก็คงตายไปตามกัน ทหารทั้งปวงก็สยบ
ยอมสิ้น เค้าเกียนเต็กครนเช่นค่านบพระเจ้าชายเอียนทงเสร็จ
แล้วก็ให้เขาไปขนข้าวของทรัพย์สินเงินทองในห้องพระคลัง
ออกนาระแรกบรรดาสมัครใจชอบ จึงส่งให้แต่งโต๊ะเป็นอัน
มาก แล้วให้ไปเชิญแม่ทัพนายกองทั้งปวงกินโต๊ะ แต่ทัพ
หล่มกตบหล่เงงสองทัพนั้น เห็นว่าเค้าเกียนเต็กทำการมีชัย
ชนะแก่โอยนฮวยกบ แล้วก็ยกกลับไปเมืองของตัวเอง พวก
ทหารออกมาเซอึกหาพบไม่ เค้าเกียนเต็กจึงให้ซงอนจาว
ไปเชิญทวเฮยหงฉนทค้าย ป่วยกคนทรกษาค้ายเอาหนังสือ
เฮยหงฉนฝากไว้ออกให้กบซงอนจาว ซงอนจาวเขาไปให้
เค้าเกียนเต็กอ่านดู ความในหนังสือเฮยหงฉนนวบายคนก
ปรายปรามพวกกบฏเสร็จแล้ว ข้าพเจาจะขอลาท่านไปตาม
คำสั่งณูฯ ขอท่านจงอย่าโคขคเคองข้าพเจาเลย เค้าเกียนเต็ก
แเงงในหนังสือแล้วก็เสียใจ ว่าเฮยหงฉนไปเสียครั้งน
เหมือนแขนเราขาดข้างหนึ่ง เล่าเฮกตคกบเขาคันจงว่า
ข้าพเจาจะขอลาท่านไปตามจับเฮยหงฉนกลับมาให้จงได้

เตาเกษนเตกจริงว่าอย่าไปติดคามเขาเลย เราไคสญญาไว้
 กบเขาแล้ว เตาเกษนเตกจริงเอาเงินทองข้าวของทั้งปวง
 ออกป็นบำเพ็ญรางวัลให้ทหารที่มความชอบ ในการศึกคาม
 สัมคอร ครนป็นบำเพ็ญรางวัลแก่ลวทหารทั้งปวงเสร็จแล้ว
 เตาเกษนเตกจริงเอาตราหยกสำหรับกษัตริย์ กบขณูชนคน
 บานเรือนเรอกสวนไร่นา ส่วยสาอากรทั้งแผนคินมอชให้
 กบนางยงอินกงจผยตร แล้วเตาเกษนเตกจริงถามนาง
 เชยวเฮว่า บคินทานจะคิคอานค้อไปอย่างไรเล่า

๑ นางเชยวเฮจรงว่าบ้านเมืองก้วนวยยยเย็น ทัว
 ขาพเจ้าเป็นหญิงทหารแห่งพระคคคอย่างไรไม่ อินจะไคคกขลุข
 ชวคจจะเป็นจะตายประการไคคคแล้วแต่ท่านจะเมคคก
 เตาเกษนเตกไคคคองคณนขม ๆ แล้วกไม่พูด นางยงอิน-
 กงจเห็นกรขายคาคงนน ก็เขาใจว่าบคาคะหลงควคด้วยค
 นางเชยวเฮา จะเลยงเป็นภรรยาमारคาคะคคไทยไค คคแล้ว
 จรงวาคบขคาคว่า นางเชยวเฮามเหศ้พระเจ้าชยเชยนคน
 ขาพเจ้าจะพากลยไปเมืองเสยยกอน ตามประสาผหญิงควคกน
 ครนจะอ้อยไปพอรอมกบขคาคจะคคชข่า เตาเกษนเตกคว
 ชอยแล้ว ครนคาลงนางเชยวเฮากชวอนนางยงอินกจมาอน

พงศาวดารจีน

๔

ด้วยเพราะกลัวจะหงทวงแทนมารดา ครนรุ่งเช้าเขาค้น
 กเตรียมอาหารไว้ทานางยงฮองกงจู นางเซียวเซาจึงพานาง
 ฮันสุหงอนางเซียงเหียนนางลือหลอนางเซียวคย สักคน
 ขนรถคอยทานางยงฮองกงจู นางยงฮองกงจูจึงเข้าไปเลือก
 คนข้างในทรปร่างหน้าตาทางงามห้าคนหกคน ทมกำลัง
 แข็งแรงเป็นทหารได้สามสี่คน แล้วก็เลิกทัพกลับไปเมือง
 เวงซอ ครนใกล้รุ่งจึงใช้ให้คนสี่คนไปยอกนางเซาเซา
 มารดา

๑๐ นางเซาเซาจึงให้เลงเก้งออกไปรับนางเซียวเซา
 เลงเก้งจึงให้นางเซียวเซาตั้งอกอยู่ทงกวนก่อน แต่นาง
 ยงฮองกงจูกับเขาค้นนน รวยเข้าไปในเมืองค่านับนางเซาเซา
 ผู้มารดา แล้วเขาค้นกับขงชิวฮงของตงปวงมอขให้
 มารดา แล้วเรียกบรรดาหญิงคนใช้ใหม่และเก่าเข้ามาค่านับ
 นางเซาเซาก็มีความยินดี

๑๑ นางยงฮองกงจูจึงบอกกับมารดาว่า นางเซียวเซา
 มาพักอยู่ทงกวนนอกเมือง ให้มารดาออกไปรับหน้าหยหนง
 เด็ก นางเซาเซาได้ฟังก็โกรธจึงดำวว่า ชีเสียบลาเฒ่าค่นน

ทำให้บ้านเมืองฉิบหายแล้วกลับมาเป็นภรรยาพวกกบฏ
เจ้าพามันทำไม

๑ เลงเก่งจึงว่าอันเตาเกยนี้เตกนายเรา ^๕ไม่เป็น
คนฆ่ามาเหมือนโอบนชวยกิบ ^๕โตมาลงนแล้วเชิญท่านออกไป
ทอนรบเขาทนอยเด็ก ^๕นางเขาเขาจงว่าดาเจ้าเห็นคแล้ว
ข้าพเจ้าระจกโทะไวทเก่ง ^๕แล้วเจ้าออกไปบอกว่าข้าบ้วยเท่า
อยู่ออกมาไม่ได้ ^๕ท่านช่วยไปรับแทนด้วยเด็ก

๑ เลงเก่งโตพี่แล้วก็ออกไป ^๕ว่ากล่าวเซชเซญ
ตามค่านางเขาเฮตัง ^๕นางเซชวเขาทจนรดเข้าไปในเมือง
เห็นผู้คนออกมารับนนั้นน้อยก็เสียนาใจ ^๕ครันมาลงประตูเก่ง
นางยงอินทงจุกออกไปรับแทนมารดาเข้าไปในเก่ง ^๕แล้ว
นางเซชวเขาเข้าไปในเก่งแลเห็นนางเขาเขาเป็นคนมีภรรยา
สภาพเรียบร้อย มีหญิงคนใช้สี่คนพยงออกมารับนางเซชวเขา
แล้วเชิญให้นางทตัง ^๕นางเซชวเขาก็ไม่อาจนั่ง ^๕นางเขาเขา
จากล่าวชอนนระโทนางทตัง ^๕นางเซชวเขาจงว่าวายน
บ้านเมืองกเป็นอนตรา ^๕ยศคกคในทวชาพเจ้ากสนแล้ว
อชฉมาตยกนเหมือนแขกมาหาเด็ก ^๕นางเขาเขาก็ส่งไต่ยก
โทะมาเลย ^๕ให้นางเซชวเขานางทเอกตนเคยวกนโทะหนึ่ง

นางเซาเซากับนางยงอังกงแม่ลูกนกนโตะหนึ่ง จึงวาท
เมืองเงาซอนเขินเมืองชานนชก ชาวซ่งทะเลยงไมล์
บรรพณเหมือนเมืองกว้างหลงซาฟเจ้าชอภยเด็ค นาง
เซียวเซาจึงว่าซาฟเจากเป็นคนสันวาสนาพลคยานเมืองมา
ซึ่งท่านมณาใครบรรจงอย่างนกคมากแล้ว ว่าแล้วต่างคนก็
เสปสราคนละสองถ้วยสามถ้วย นางเซาเซาจึงตามนาง
เซียวเซาว่าเมืองไซเกยกยเมืองคิงเกยใครจะสนุกกว่ากัน
นางเซียวเซาจึงบอกวา เมืองไซเกยเขินเมืองหลวงมาแต่
ก่อนกักรัง แต่เขินเมืองเก่า คนโบราณทำไวหาสิ่งคงาม
ไม่เขินแต่กว้างขวางมนคง อนเมืองคิงเกยเขินสนุกสนานมาก
ด้วยพระเจ้าชยเขินคมีพระชฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
สวนปลูกต้นไม้ดอกไม้ต่าง ๆ ใต้ร่มเลนตลอดคทั้งข แล้ว
สร้างเขินท่งแกงไวหลายอย่าง สูงข้างคาวางเขินทสนุก-
สนานขงนิก แล้วชคข้อและสรรระยะห่างกันพอคมีควร
เวลารชุนแล้วกวชวนพอกซาฟเจ้าเหลาสนมทงป่วงชอกไปชม
เลนเขินทสบายพระทข

๐ นางเซาเซาไคฟังแล้วจึงถามว่า อินพระเจ้า
ชยเขินทนนไคยคเาเลาชมาว่า ทรงพระขณญา

แล้วรี ในการช่างทำดอกไม้และผลไม้ไปติดไว้ตามต้นไม้
 ผู้ใดเห็นก็ไม่รู้จักสำคัญว่าจริง แล้วพวกท่านกบฏหญิงทองยวง
 กมีสติปัญญาทำโคลงชมยอพระเกียรติยศพระเจ้าชัยเชยยนก
 ไว่ต่าง ๆ จริงหรือ นางเซียวเฮาจึงว่า ชันการโคลงนั้น
 ข้าพเจ้านั้นได้ทำ พระเจ้าชัยเชยยนตรับสั่งให้พวกชัหยินสียหก
 คนทำ แล้วสั่งเข้ามาให้ข้าพเจ้าเป็นสขาระทรวงคราคูแล้วว่า
 ของผู้ใดจะดีกว่ากัน ถ้าของผู้ใดดีกว่าแล้วก็มีรางวัลประทานให้
 นางเซียวเฮาจึงถามว่าเวลากลางคืนใดเย็นว่าพระเจ้าชัยเชยยนก
 ให้พวกชัหยินและสนมทั้งปวงขึ้นมาเล่นโลกิน แล้วดิออระย
 บัสซอชยราบนหลังมา ท่านใดจะเล่นกบเขาย่างหรือไม่
 ต่งแต่ข้าพเจ้าเกิดมาก ไม่เคยเห็นว่ากบเขาย่าง แต่โบราณมี
 พระทัยสนุกสนานเหมือนพระเจ้าชัยเชยยนทองคนเลย ขณะนั้น
 นางชันสัหงฮเย็นสาวใช้ตามนางเซียวเฮามาขึ้นอยู่ข้างโต๊ะ
 ได้ฟังนางเซียวเฮาถามดังนั้นจึงตอบว่า เมื่อพระเจ้าชัย-
 เชยยนกมีพระชนมมอายน เวลากลางคืนวันหนึ่งนางเซียวเฮา
 เห็นพวกมยหยนทั้งปวงขึ้นมาเที่ยวเล่นสนนสนาน นางก็ทูล
 พระเจ้าชัยเชยยนตว่า จะขอเที่ยวเล่นกบเขาย่างพวกมยหยิน
 พระเจ้าชัยเชยยนตก็สั่งให้เสอกเอามัทคมาให้ช เวลา

กลางคนวนนนายข้าพเจ้าก็เที่ยวเล่นกับพวกมุษยนิเพลิก-
เพลินไปจนสว่าง

๑ นางเซาฮาไตพงตงน ก็นหันนามายมกับลูกสาว
แล้วถามว่านางผนเขนทาคาแห่งไคอยู่ในที่นหรือ นาง
เซียวเซาหงขอกวานางสนสฺหองคนน กยนางเงยเหนยคนน
เป็นพวกมุษยนิ คนนเป็นพวกมุษยนินางห้ามทวไปรคของ
พระเจ้าชยเชยนต แต่มใจรักใคร่ข้าพเจ้าจึงอดกล่าวตามมา
ด้วย อนนางลอลอกกยนางเซียวชยคนน ข้าพเจ้าไคเสยง
มาแต่เล็กรักใคร่มาก จึงไคตามมาให้ใช้สอย นางเซาเซา
จึงคอบนางสนสฺหองว่า อนพวกมุษยนทไปรคปรานเทมชน
ชยทานนมอชยสกกคน นางสนสฺหองจึงบอกวามอยเกาคคน
ทวยกน คช นางชยทว ๑ นางอวนชชทว ๑ นางชชเยย ๑
นางเมยวเหนย ๑ นางชชเหนย ๑ นางเงยเหนย ๑ กยมา
อชยใหม่ นางงชกาเชยน ๑ นางงวชชน ๑ ทวข้าพเจ้า ๑

๑ นางเซาเซาวานางเมยวเหนยหมชค ทพระเจ้า
ชยเชยนตมาเสยเมอวนพระองคไคทานายอายควยหนงสอนน
หรือ นางสนสฺหองบอกวาคคนนแหละ นางเซาเซาจึงวา

นางจกชยทกยนางชวณบชชย ทตาพวกกขญ พวกกขญมา
เสียนนเรารจกอยู่ นางบ่อเหนยนนตายอย่างไรเราหารู้ไม่

๐ นางชันสหัสขงขอกว่านางบ่อเหนยนน โอบน-
ช่วยกบระเธอเป็นภรรยาางไม่ยอม นางจรงโจนนำตายเสย
ทในบ่อ นางเซาเซาจงแกลงพูดว่า อินมยทชนสทาคนท
ตายนนเป็นคนทาสตบญญามไต่ ถ้าเขน คนม สตบญญา
แล้วกเขาอย่างพวกท่านเหล่านี้ จรมไคมชวตชยเห็นหนา
กนหรือ นางเซยวเขาไคฟังนางเซาเซาว่าคงนน ส้าคญ
ว่านางเซาเซาพูดโดยสรวท กนงมกนไคระอยู่โดยปรกต
นางขงอินกจรงถามว่ามยทชนคนไค ทมณมจรจกเพลง
กระบเคยวนไปอยู่แห่งไค นางชันสหัสขงขอกว่าคนนชช
นางชเอย กบชทชนสทาคนพาเคยวอองบทรพระเจ้าชยชเอยนท
ทนไปก่อนหน้าพระเจ้าชยชเอยนคยง ไมส่นพระชนมว นหนง
ทาทราวว่าจระตายเขนไปอยู่แห่งไคไม่ทราบ

๐ นางเซาเซาไคฟังคงนนจรงว่า อินมยทชนสทา
คนชงพาเคยวอองไปนน พเคระหิตเขาทเป็นคนคคจจรม
ความคคชยอย่างหนงแล้วทนหนามาถามนางเซยวเซาว่า อิน

พวกชุกหยิน สืบหาค้นหาว่าเป็นคน ไพร่คบปราน มาก นน กจรง
 แต่ไต่ยนเซวาวางจะเสด็จไปเล่นนอักษุกชุกหยินสืบหาค้นคกคน
 เท้าโค เมื่อเวลาจะบรรทมหนักเสด็จบรรทมอยู่กับท่านมาก
 กว่าคนทงป่วง อนชรรมตาคนมกรรยามากแล้วมีไต่ทงกน
 กตัวระสรวรเสรวญว่าผวเมษุกนรรกนจรง นางเซยวเซา
 ไต่ฟงกงนนกรหารลักทวไม่ กลยอวคทวไปว่าเป็นความจริง
 พระเจ้าเซยเฮยนตเมตคาซาพเจามาก เดอนทงจะไปบรรทม
 ทอนล็กสีกนทาคนเทานน นางเซาเซาจึงถามคอกไปว่า ครง
 ทงไต่ยนวาทานกษพระเจ้าเซยเฮยนต ชกเคองกนควยผา
 แพรกมกษแพรหลน พระเจ้าเซยเฮยนตจะปรรรทานให้กษนาง
 งอกาเซยนนางอวนชอชยทานไมยอมให้ แล้วทานให้เอา
 ทวนางทงสองไปชงไวในคกสึงครงทรอ นางเซยวเซา
 ไต่ฟงนางเซาเซาถามคกนนจกคควา ความอนนเขนความ
 ลบลอยตงในวง เทคไต่จงไต่รมาตงทวเมอง ครนจะรบ
 จรงออกไปกษายทนามว่าเป็นคนทงทวง |คคกนนแลวจะ
 ปฏูเสวควาความชอนทาทรงไม่ อนทวซาพเจากษพวกชุกชุกหยิน
 มุขหยนทงป่วงนรรกไต่รกนเหมือนพนชง นางเซยวเซา

จึงว่าท่านอย่า เพ่งเลือกละ กอนคน ริเหินมอขี ข้าพเจ้าจะ

เรียกตัวมาถามต่อหน้าขาค่อยวนให้ท่านค วาแล้วกรเรียก

นางแซ่มออกมา นางแซ่มครนออกมาถึงจงคกเขาลง

คำนับนางแซ่มเฮา นางแซ่มเฮาเห็นคงนนักสะคังใ จง

แกกลงชกเอาความอนมาเกลอนเสียบ แล้วจึงเรียกนางแซ่ม

เข้าไปไกลถามว่า ข้ามความวตถกถงพวกเจ้านกสำคญว่า

เจ้าตามนางฉวนจอนนายเจ้าไป เหตุใดจึงมาขยนเลา

นางแซ่มไคพิงกมฮาวจะพคออกไคกนหนารองให้อยู นาง

ยงอนกจุงวานางคินนจะหนไปขาน พวกกขงตระเวนจับ

ไคมาใหข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นวาเป็นคคนเฉลยวฉลาค จึง

เอามาให้มารคาคข้าพเจ้าไซนางแซ่มเฮากมีไควำประการไค

๑ นางเฮาเฮาจริงเอามอชวา นางลอหลอคนนไค

ย่นวาพระเจ้าชยเฮยนคคองประสงค ฉอนวอนขอทานหลาย

ครงทานกไม่ไห ภายหลงพระเจ้าชยเฮยนคทไคกลงมา

เกยว นางลอหลอกลวทานมากจึงไม่ขมในไคลงพระเจ้า

ชยเฮยนค ไคย่นวาเพราะนักทานจำไว้ไค จึงวาให้ข้าพเจ้า

สเขนชวขานนอกพิงสักขทหนงนางแซ่มเฮากว่า ใหพิงเขน

ไคความว่า นางลอหลอรูปร่างมไคคมสคขคญญวเรากกรก

ใคร่ แต่หากใจนางกลัวเกรงเซียวเซาจึงไม่อาจรักต่อย เรา
 เสียตายรูปและบุญญาจะมากับบุญเสียด้วยความกลัว นาง
 เซาเข้าไค่ฟังกัณฑ์หน้ามาหวั่นวาระภยบุตรสาว แล้วจึงสรร-
 เสริญพระเจ้าซุขเยอนทว่า ทรงพระสยบุญญามากอยู่ แต่
 ทาไช้บุญญาในการรักษาแผ่นดินไม่ เซาบุญญามาได้ใน
 การเล่นและการผจญงเสียทงนนั้น บ้านเมืองจึงเขยอนทราย
 ๐ นางขงอินกัจจงถามว่า นางกำเซยนบคเคียว
 นไปอยู่ที่ไหนนางฮันชหวงจงว่าเมื่อนพระเจาซุขเยอนคสัน
 พระชนม์ นางกำเซยนกับนางงยหยิน ก็พากันไปผูกคอตาย
 ทหวยกวน นางขงอินกัจจงว่าพวกชหยินถึงเสียทุกคนไป
 กยเคียวของห้าคน ยงอกสี่ชเขคคนเขยหรือตาย นางเจย
 เหนยจงบอกวานางทวยชหยินนางเจยชหยินนางเกยงชหยิน
 สามคนผูกคอตาย นางเลยงชหยินนางชชชหยินสองคน
 โยยนชวยกยจะเอาเป็นภรรยาางไม่ยอม กฆ่าเสีย นาง
 กงชหยินนางโอชชหยินนางเกยชชหยิน สามคนนไปอยู่ค้ำยล
 ไค่ฉัพเจ้าหาคทรายไม่ นางหวนชชชหยินนางเอยชชชหยินนาง
 จิวชชชหยิน สามคนนยอมเป็นภรรยาโอยนชวยกย เคียว
 อยที่เมืองเซียวเซย นางเซาเซาไค่ฟังกถอนใจใหญ่ว่า

พระเจ้าชยุตม์เยนตเลียงคนไม่คไว๋ ยให้เจ้าประพฤติแก้การ
 เล่นเพลกเพลนไป ย่านเมืองจริงไคยเยน นหากวามพวก
 ชุหยินหลายคน มกตญูณรคณคายตามเสด็จ ไปพอ ไค้แก้
 หน้าคนทองปวง นางเซาเซาจงหันหน้ามาถามนางชั้นสูหงอ
 ว่า นางชยุตม์สามคนทออยู่ในเมืองเซียวเซย نن เหตุไค
 จงไม่คายตามเสด็จไป นางชั้นสูหงอจงว่าไม่แจ้งในน้ำใจ
 เซา นางยงอันกจจงว่าเซาอศลำหมีฉวเซ่นให้พระเจ้าชยุ-
 ตม์เยนตไปตงน ไม่คกกว่าคนทคายไปนนทรอ ถ้าเซาจะมา
 ไปรคเช่นพระเจ้าชยุตม์เยนต ทเมืองเรากศกคนหนงกจะค
 เป็รยบเหมอนคนจะเล่นเพลงล้ากานฉงมคนร้องไค้มาก ก
 เซาร้องพรอมกันครวคยวไม่ไค้ คองเปลยขนทวกันร้อง
 ทลรคน ๆ

๐ นางเซียวเซาไค้ฟังถ้อยคำเทนยแนมกั้งน กพูด
 แกกคว่าท่านทงสองยังทาร์คความไม่ ไช้ข้าพเจ้าระกลวิ
 คายนนหามไค้ถาข้าพเจาคายแล้วฝ ไค้จะทาศัพ พระเจ้าชยุ
 ตม์เยนตกขมยหยน ทงสองเลา ข้าพเจาส รือเฮา กระทาน พน
 เทยง มาทาศัพไค้ศัพสามไซไปฉงเสยชสภจงไม่อจากทง
 เรยรายออยู่ นางเซาเซาว่าชอยออยู่แลวการเกยศพนกศาคญ

ข้าพเจ้าร่ำไห้ว่าใจ ท่าน กตัญญูต่อ พระเจ้าชายเยียนต ฉะนั้น
 ทายตามเสกจนนโตโดยง่าย แต่หาเป็นประโยชน์สิ่งใดไม่
 เพราะท่านคิดจะคงเงินของเขา บุตรพระเจ้าชายเยียนตไว้สืบ
 วงศ์ต่อไปถ้าท่านตายเสียแล้วไหนเลยเงินของเขาจะ ไ้รักษา-
 สมบตเล่า นางเซี่ยวเซาจึงว่าท่านพดกนตองกบความกต
 ขาพเจ้าทศย

๑ นางเซาเซาจึงว่า ท่านกโตยารังเงินของเขาจน
 ไ้เป็นกษัตริย์สมดังความปรารถนาแล้ว นหากว่าโอบน-
 ช่วยกยเขาสรวา พขมา ให้เงินของเขา กน จน ถึงแก่ ความ
 ตาย เวลานั้นท่านกยโอบนช่วยกยเห็นจะโกรธ กนอยู่ จึง
 มิได้ห้ามปรามโอบนช่วยกยไว้ ถ้าท่านกนอยู่ไหนเลย
 เงินของเขาจะถึงแก่ความตาย คุยเขาเลาลอกันว่าโอบน-
 ช่วยกยรักท่านมาก ถึงท่านจะปรารถนาสิ่งอื่นใด ๆ ยกไว้
 แต่เคอนกบดาว นอกกว่านั้นโอบนช่วยกยก็คงจะตามใจหา
 ให้ไ้ส่น

๑ นางเซี่ยวเซาจึงว่าเวลานั้น ถึงเขารักใคร่จริง
 อยแต่ยังไม่ไรนาใจเขาเห็นเขาทำทจรตต่าง ๆ ข้าพเจ้ากม
 ความพยายามทนก็จะแก่แค่นอยู่ พอเตาเกยนเตกยกกของทัพ

ไปแก้แค้นแทนคุณพระเจ้าชยเอียนโต ข้าพเจ้าก็ใจเย็น
ชยมาก

๑ นางเจ้าเฮงจวง ทานวาคงนึกเห็นสมควรควย
ทเขียนคนกตัญญูแล้ว ถึงผลข้าพเจ้าไม่ไปกำจัดพวกกบฏเสีย
ทว ทาน กคงจะกำจัด พวกกบฏ ควยอธิบาย ของ ทาน ทาง ๗
ผลของ พระเดชพระคุณ พระเจ้าชยเอียนโต เหมือนนาง
เคยวเสียนครั้งแผนคนสามกษัตริย์ขอมเขิน เมียตงโตะเพราะ
เห็นกบแผนคน

๑ นางเซียวเฮานางสนธิ์หงอนางเงยเหนย โทพง
คิงนบกปากนรองไห้ ขณะนั้นคนใช้วิ่งมาบอกว่าเตาเทียน
เตกมาตงแล้ว นางเจ้าเฮงจวงพทกขนางเซียวเฮงจวง เซียว
ทานไปอยู่บ้านเลงเก็งก่อนเกิดเวลา พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจึง จะเซียว
ทานมา เสพสุราสนทนากันใหม่ให้สบาย จ้าแล้วก็ให้
ทหารเขารถไปส่งนางเซียวเฮงจวงบ้านเลงเก็ง

๑ ฝ่ายเตาเทียนเตกครนมาตงเมือง แฉงความชง
ทำศึกใหญ่รยาพิงทกประการ นางเจ้าเฮงจวงความยินดีแล้ว
ว่า ชงทานไปปรายปรามพวกกบฏประทษร้ายต่อแผนคน
ให้ร้ายคายโตครน ทานจะโตชอเสียงคกกวาหลมคหลเอียน

ซึ่งคงทวเป็นใหญ่อยู่ทั้งสองก๊กนอก แต่ท่านมหนงสือไปทูล
 เจ้าซันฮ่องเอียทเป็นเชอวงศ์พระเจ้าซุยเอียนทซึ่งครองเมือง
 อวคแลวทรอ เคาเกยนเตกจงวาอนชาวซงเงินทองทงป่วง
 เราเกยรวบรวมไวไคนนเราแบ่งบนเป็นสี่ส่วนไคไทกยทหลสยบน
 ส่วนหนงหลมคส่วนหนง ไทกยททวาทมความซอบสองส่วน
 ความเหล่านเรากไคมทงสือจทหมาย ไปกราบทล พระเจ้า-
 ซันฮ่องเอียแลว เราเอาไวแต่ตราหยกกษบญชรายการบ้าน
 เมืองไคมอขมากยขทรสวแกวณกอนแลว

๐ นางเซาซาจงวาอนการงาน ซึ่งทงานจคแจงมา
 แทะล่งนกกคชย แต่แกววเคียควงทงซึ่งมจทวญญาณ
 ทานไทล็กสาวพามากอนน ทานระเขาไปสร้างเก้งขตาไว้
 ททายลไคเลา เคาเกยนเตกไคฟงนางเซาเซาพคเสยคแทง
 ในทงทงหวงคิงนน จงคอบว่าเจาอย่าเพื่อประมาทกอน
 ซามีไซมีสนคานเหมอนโอยนชวยกยคอก ตงแต่เราคค
 ปรายปรามแผนคินมานน แผนคินกวางขวางถึงสี่ส่วน ยง
 ปรายปรามไมไคส่วนหนง ซึ่งจจะมีใจลุ่มทลงไปในการสทร
 เจาอย่าสงสัยเลย อนนางเซชวยเซาคนนเป็นคนใจไมคระ
 มาเสยกเห็นว่าเป็นหญงจะทงไวผู้ไคไคไปเลียง ก็จะทำไค

คนทั้งปวงได้ความเคียดชังต่อไปอีก เราจึงให้พามาเพราะ
มีที่จะให้เขาอยู่คิดไว้แล้ว

๑ นางเขาเขาจึงตอบว่า ช่างเขาพเจ้าว่าทรงจะไต่
หิ้งทองนางเขยวเขานนหามีไต่ เพราะวิตกถึงการแค้น
ชอก ช่างท่านมีน้ำใจระอาคไม่คบคนชั่วแล้ว ก็เช่นขณของ
ข้าพเจ้าก็ขรยฎรทรงปวงซึ่งจะไต่พงท่านต่อไป ครนรงชน
เวลาวันหนึ่ง เตาเกษนเตก ก็ส่งเลงเก้ง ให้จกแจง ไปส่ง นาง
เขยวเขาให้ชยักยหิงเสงกงจู ซึ่งชย ฅ เมืองคูนเคยคนชก
เขตแดนเมืองจัน

๑ ฝ่ายนางเขยวเขาคกรนแจงว่า เตาเกษนเตกจะส่ง
ให้ไปชยักยนางหิงเสงกงจู ฅ เมืองคูนเคยคกมีความยินดี
ทวบริทวชยวนางเขาเขาชกชนางยงอนกงจูแมลูก เกลยค
ซึ่งพุกจาเสยคแทงแควนแรกมาดง จึงคคควาไปชยเสยเมอง
ชนคคควา ชยให้เขาแมลูกผลคกนพครอนคาคาหนงพุกเขยคค
ทนงไต่ความอชยคคค

๑ ฝ่ายเลงเก้งจกแจงเรชเสรจแล้ว เซญนางเขยว
เขาไปทางทะเลดงเมืองคูนเคยค เลงเก้งจกเขา หนงสอ

เตาเถยนแตกไปให้กษัตริย์นางหงส์เสงกงรูป ครั้นนั้นกษัตริย์ของไม่อยู่
 นางจึงให้เสงหงส์เอามาเอาอยู่ไปรับนางเซียวเฮาพระโอรสเข้า
 ไปในเมือง แล้วให้ชนนางพลเรือนไปรับเสงหงส์ เสงหง
 กษัตริย์นางกลองไปตั้งเรอศอกเขาคำณนางเซียวเฮา นาง
 เซียวเฮาเห็นเสงหงส์กนกประหลาดใคร่ถามว่าเหตุใดท่านมา
 ขยันทัน เสงหงจึงเล่าความให้ฟังว่า เมื่อโอรสช่วยกษัตริ
 กษัตริย์ข้าพเจ้าพาเคียวของบุตรพระเจ้าชายเอียนต กษัตริย์ชานฮย
 หนมาอาศัยอยู่ ณ เมืองนี้ การซึ่งใดพากันมาตกขยาค
 ลายากดังนั้น ก็เพราะพระเจ้าชายเอียนตไม่เชื่อคำข้าพเจ้า
 แผ่นดินจึงไต่เสียไป ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองนี้เป็นเข็วงศ์เกี้ยว
 กนกขยาคเคียวของ จึงไปพาเคียวของมาอาศัยอยู่พอพ้นภัย บัด
 นี้หงส์เสงกงรูปให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านขึ้นไป นางเซียวเฮาก็น
 ความยินดีชวนมาพากันเขาไปในเมือง นางหงส์เสงกงรูป
 นางชานฮยหนีออกมารับเข้าไต่คำนี้กัน ตามผู้ใหญ่ผู้น้อย
 แล้วออกคอกันร้องไห้ นางเซียวเฮาจึงวาทกับนางชานฮย
 ว่า ท่านช่างทวงข้าพเจ้าหนมาเป็นสุขแต่ผู้เคียว ข้าพเจ้าอยู่
 ภายหลังได้ความขาดลายากนัก นางชานฮยจึงวาทว่าข้าพเจ้า
 ได้ข่าวว่าพระเจ้าชายเอียนตสิ้นพระชนม์แล้ว ท่านก็ไต่เป็น

มเหล็กใหม่ท้อไป ข้าพเจ้าคอยฟังข่าวอยู่ที่เข้าใจว่า ท่าน
 แกล้งเสียตัวให้ระไซ้สตีบุญญาฆ่าโยนชวยกับเสีย แล้ว
 ทรกลับมารับข้าพเจ้าไปอยู่ที่วัดนอก ข้าพเจ้าก็ทาคิดคงไม่
 ว่าเกิดเหตุครั้งนี้แล้วสำคัญว่าจะเป็นสุข กลยซาเป็นสอง
 ครั้งจนได้ความลำบากพลัดพรากมาดังนี้

๑ นางเซียวเฮาไต่ยนนางซาฮุหยิน ว่าเสียคนทาง
 ติงนนักสละใจ พอนางเกียงเตงเต็งกับนางเซียวหยอก
 มาคำนับ นางเซียวเฮาจึงแกล้งถามความอันต่อไปว่า ท่าน
 พากันมาครั้นนักคน นางซาฮุหยินจึงบอกว่ามาด้วยกัน
 ฮุหยินหากันทั้งข้าพเจ้า แก่นางซันฮุหยิน นางเตกฮุหยิน
 นางแหฮุหยิน นางลฮุหยิน สักคนนไปบวชเป็นชเี่ยแล้ว
 ทั่วข้าพเจ้านั้นเป็นหลวงอยู่ด้วยเกี้ยวของมีอาาบวชไต่ นาง
 เซียวเฮาไต่ฟังถ้อยค่านางซาฮุหยินว่าติงนนักสละใจใหญ่
 แล้วว่า ยศเดียวกับของไปอยู่นที่ใดเล่าไม่เห็นมา

๑ นางซาฮุหยินบอกว่า ย่อออกไปเที่ยวยิงเนื้อเล่นใน
 ป่า นางเซียวเฮาจึงว่าข้าพเจ้าคิดคงเดียวกับของนิก นาง
 ซาฮุหยินบอกว่า เกี้ยวของไปนานแล้วสักครู่หนึ่งก็จะกลับ
 มา แล้วนางหิงเสงกงก็ให้พวกแวงไต่ระมาเลี้ยงกันแต่

เครื่องโต๊ะไม้สิบบริวารณ ด้วยเมืองเขินเมืองคอนมแต่เนอ
 สัตวีสเทาสองเท่า ของทะเลทาสมิไม่แล้วกชวณกนกันพร้อม
 กัน และเซ่งหงมาอขเมืองนนักโตเป็นขนนางทงผทงเมย
 นาง ซอเยยหอยเอนพลอยงเตยวอของมีเยอหอกงนเคอสนนทก
 คน แล้วกพิากนงเงฬสราต่างคนต่างพุกกัน เล่าถง
 ความทกซ่ยากของควเสฬสราอขยงนเวลาบ้าย เตยวอของกลบ
 มาแต่บ้ำไทททารแบกเนอตามมาเป็นหลายค้ว

๑ นางเซยวเฮาเห็นเตยวอของมา คึดคกว่าแต่ก่อน
 ไม่คึดเห็นสองบ่แล้ว รูปร่างโตใหญ่หน้าคางคางมกว่าเก่า
 เตยวอของเห็นผคนมามากกระซิบถามบ่าวว่านางเซยวเฮามา
 นกขใจ ก็กลบออกปอเสยข้างนอก นางซาฮุฮนจงร้อง
 ว่าจะกลบไปข้างไหน พระมารดาใหญ่มาถงแล้วจงมาคำบ
 ทานเสย เตยวอของคึดพรงกหยคออยู่ นางซอเยยหยกนนาง
 เกยงเตงเตง จงวงออกมาบอคว่านางเซยวเฮามาอขนแล้ว
 ทานอศสาห์แข็งใจไปค่านยเสยหนอยทงเงค นกว่าไหว
 พระบิดาเตยวอของซคมีโตกเขาไปประสาณนวยกชนค่านย
 นางเซยวเฮาทหนง แล้วหนหน้าไปคกเข้าถงกรายค่านย
 นางซาฮุฮนทหนง

๑ นางเซียวเฮาจึงว่า ไม่ไ้เห็นหน้าเจ้าสองข้เท่า
 นั้นคุณปลุกไปทีเดียว เดียวต้องค่านับมารดาแล้วรีบกลับ
 ออกไปภายนอก นางซาฮูหยินจึงว่า เหน็ดใจจึงไม่คักเข้าลง
 ค่านับตามธรรมเนียม นางซเซยหยพิเลียงกังวลออกไป ขี้
 หัวเดียวต้องระโให้กลับเข้าไปค่านับใหม่ เดียวต้องจึงว่าแก่
 นางพิเลียงว่า อย่าทำวันวายข้าระว่าให้ฟัง เติมเมื่อนาง
 เซียวเฮาอยู่กับพระบิดาเรา ก็ควรระค่านับตามประเพณี
 กตัญญู บัดนี้ไปเป็นเมียอายศัตรกขงแล้ว จะค่านับทำไม
 ให้เสียมือ ซึ่งเราขมอกค่านับเมื่อตะถนน เพราะช้ค้มารดา
 เราไม่ไ้แก่เท่านั้นแก่แล้วระเอาอย่างไรอีกเล่า ว่าแล้ว
 สละข้มอนางซเซยหยวงหนีไป

๑ นางเซียวเฮาไ้ขยแกลงน กักเสียวใจด้วยกัวทำ
 ผัก จึงคิดควาเติมอยู่กับพระเจ้าชยเฮียนค พระเจ้าชยเฮียน-
 คักทรงพระเมตตา มาเป็นภรรยาโอยนช่วยกข โอยนช่วย-
 กขกรกโคระ บัดนี้ไ้มาพบขครเข้ากขงตรอมไ้ด้วยเขาไม่
 นับถือเพราะเรากำชว บังคคกขงร้องไห้หน้าข้ประธาน
 อาหารไม่ไ้ นางหงเสงกงรุกกับนางซาฮูหยินเห็นตงนนักพูด

จายลอยโยนเอาใจไปต่าง ๆ แล้วจกตให้ยูนางเซียวเซา
อยู่ตามสบาย

๑ ฝ่ายจีนของหลี่สยบ ขณะเมือมอขคนให้หลี่สยบ-
ทองหลี่เรงอยู่ช่วยเตาเทียบเทกกับหลี่มก คเมองเซียวเซย
ครรงนน ครนกลบมาลงเมองหลี่เอียนจงถามว่า ทหารทง
สามหิวเมอนนใครจะแข่งแรงกว่ากัน หลี่สยบจึงบอกว
าทหารทงสอง เมอง นนจะแข่งแรงประการใดข้าพเจ้าหา
วิตกไม่ วิตกอยู่แต่แข่งสชวงตงเมองอยู่ตามทาง ทกของทพ
ฝ่ายเรา จะยกไปตี เล่ายิวว กับ เซียวเซยตง อยู่ทิศตะวันตก
ข้าพเจ้าคิดว่าระตของตเมองแข่งสชวงเสยกอน อีกประการ
หนึ่งถ้าไม่ตงนนจะจกให้ ผสมสขตยญญาไปผูกขาศกไมตรีไว้

๑ หลี่เอียนจงว่าเจ้าคิดนชอบแล้ว หลี่สยบยกทา
หนังสือและจกของทก ๆ มอข ให้กยเฮยทองเตยวเสียน เยน
ทกไปเมองลกเอียง เฮยทองเอาหนังสือเข้าไปคานยสั่งให้
แข่งสชวง

๑ ฝ่ายเซยงสชวงตงแต่โขบุนช่วยกษมาพระเจ้าชุย-
เฮียนตเสยแล้ว กตงทวชนเป็นเจ้าไทชอว่าแผ่นดินแต่ คน

ทงปวงรยควาแตของ เสนอ หนอยอยู่ในเมืองลกเซยงกทหนง
 ครนเห็นเคยวเสยนเซยทของเบนนทมาแตเมืองถง เองสซวง
 เบคหนงสซชชกอนแ่งควมในหนงสอวาหลสยนจรชอยม
 ทงไปคเมืองเสายจว เองสซวงกโกรวคกทหนงสซทงเสย
 จงสททวร ใหเอาควอยทงไปมาเสย แตเคยวเสยนน
 ทททงสซงขาง ใหคมสทงของคณกลยไป เคยวเสยนค
 ควมเจยอยกรบไปเมืองเซยงชาน รงใหบอกภหลเฮยน
 หลเฮยนคคพงคณนคโกรว แลวสทงใหจทแ่งกทพจรยก
 ไปคชงสซวง หลสยนจททวอชยาเสคจใหลาภากพรชงค
 ขาพรชงคจรวบอสาไปรบเองมิให้เสยราชการค หลสยน
 จงสท ใหหลเจกคททวรสขหมนยกอชมทงไปรบคยเสายจว
 กของหนงทวหลสยนคคททวรสขหมนไปคเมืองลกเซยงทเซย-
 สซวงชย อชยาให้สซงเมืองชวยกนค หลเฮยนเห็นหลสยน
 จคแ่งการคคททงกคควมยนค จงให้หลสยนคคททว
 สขหมนยกไปคเมืองลกเซยง

๑ ขณะเมอหลสยนยกทพครงน จงเอาเตายหวย

๑ อวนเขยน ๑ กงลชนชชง ๑ เฮากนจย ๑ เขย-
 เสยนเนยม ๑ ทงภยคค ๑ ทคคณนไปควยหลสยน

เคารพนบถว่าเป็นอาจารย์ จะไปทำศึกที่ไหนก็เอาไปด้วย
 ทุกครั้ง ไทหันไขขวบเป็นทพหนา ซองค ๑ เซงเสียง ๑
 เป็นยกซ้ายยกขวาทพหนาทพหนง เสาห้องกเขนทพกลาง
 ทวนจเทียบน ๑ แปรเทียบนเตา ๑ เป็นยกซ้ายยกขวาทพ
 หนง ทวทลสืบเขนทพหลง เซียงชนบอก ๑ มาสำเป่า
 ๑ เป็นยกซ้ายยกขวาทพหลง แลวงให้เซียงชนบอก มา
 สำเป่ายกไปทางเรอกองหนง

๑ ฝ่ายเซงเสียงวงแวงวาทลสืบยกทพมา กคม
 ทหารออกกองคายคอยรบอภัยชชย เซงเสียงตงกรรบวน
 คายคอยทาทลสืบ ฝ่ายทลสืบนครนมาตงกกองคายลงข้าง
 คานเหนือ ทงสองทัพยกทหารออกรบกัน ทหารเซงเสียง
 สักทหารทลสืบไม่ไคกล้าถอยเข้าเงอง ไหยคประทุเมอง
 รักษานาทเซงเทนไว้ ไทมนคง

๑ ฝ่ายทลสืบนครนมีชชชนเซงเสียงกมความยนค
 รุงชนงให้แดงไคระเลียงบรรคานายทหารทชนระคิกเป็นกร
 สนกลซ้าย ขณะเมื่อเสัพสราอูนน ทลสืบจงถามบรรคา
 ทหารทงยวงว่า ในแขวงจังหวัดเมืองลกเอียงนระมยาท

โหนดสนกข้าง เราละคิกไปไล่เนอเจนล็กเวลาหนงให้สบาย
 และเฮงสี่ช่วงเห็นจะไม่อาขยกออกมารบเราอีก แลวทหารคน
 หนงจงบอกว่ในแขวงเมืองล็กเชียงน มีเขาใหญ่แห่งหนง
 ชอขกมงชว ขนเขานนมคัพภยทวยแต่โยธาณผงอยทนน
 กยศัพชนนางทเบนเชอภยทวยผงอยทวยกนมาก เป็นป่า
 ใหญ่สารพศศทวงปวงมอย หลสยนโคไพรกมความยอนก
 จงว่เสียแรงมาถนแล้ว เราละพากนไปเทยวทเขาขก-
 มงชวให้สบายสกวนหนง หลสยนทองโคไพรหลสยนวาทงน
 จงห้ามว่ ท่านอย่าไปเลย ข้าพเจ้าพศศราศ์แลชะตาของ
 ท่านคงแต่เกอนนไปเคระะทรายมาก กว่จะสันเคระะหลง
 รอยวน อนงข้าพเจ้าไปเสยงทวยคูกามทารากไม้ค ถ้า
 ท่านขนไปคงจะมีเททใหญ่อย่าไปเลย หลสยนจงว่อนทว
 เราน ถ้าไมโคขมาทวยยเสทวเลนห้ามความสบายไม
 ถงจะมีเทคประการโคเราหากลวไม ว่แล้วจงส่งไทเมทพ
 ญใหญ่รูกายายอยทวหลสยนยกมาสำเปา และนายทหารท
 แมนเกาทตทสยคนไปทวย หลสยนจงแตงทวใส่เสอคาม
 ธรรมเนยมนมีโคใส่เกราะเหนขกระษมอดอเกาทตท ขนมา
 ไปกยพวกทหาร ถงคำบลเขาขกมงชวทผงคัพภยทวย

แต่ก่อน หลงสยบยกยอศัพทวแล้วถอนใจใหญ่ว่า อัน
 ฤกคมาเป็นคนยศฐาบรรดาศักดิ์ จนเป็นกษัตริย์เจ้าแผ่นดิน
 กษัตริย์ตายไปแล้วก็มาฝังถมแผ่นดินช้อยเปล่า ๆ ถึงหน้า
 ประโยชน์สิ่งใดไม่ ผิดเขยื้อนใจเหมือนกันสน ถ้ามีศูฐา
 บรรดาศักดิ์ลูกหลานก็สร้างศพให้เขยื้อน และมรุษ
 ตกตาดังอยู่ในป่าเปล่า ๆ ไม่ต้องการเหมือนกษัตริย์ ถึงตัวเรา
 จะมัวสณาไปข้างหน้าก็เหมือนกัน

๑ ขณะเมื่อหลงสยบยกยอศัพทวอยู่ ณ พอม
 กวางตัวหนึ่งวิ่งมาข้างตะวันตก หลงสยบเห็นดังนั้นจึงเข้า
 เกาทัณฑ์ยิงไปถูกหลังกวาง กวางตัวนั้นยังไม่ล้มก็วิ่ง
 ไปทางตะวันตก หลงสยบก็เข้าไปตามไปก็ยทหารทั้งปวง
 ไล่ตามมาหลงสยบวิ่งตามแต่เห็นตัวกวางไปไว ๆ ทหารทั้งปวง
 ตามหาทันไม่ ก็เข้าไปแต่มีสำเนาคนเคี้ยวควยไล่ตามทัน
 กัน พอควยวิ่งไปถึงตำบลแห่งหนึ่งเห็นเงาเขากวางก็เลี้ยว
 หายตัวไป หลงสยบก็มาสำเนาเที่ยวคนหากวางก็ไม่พบ พอ
 แลขนไปนอนเห็นเขาเห็นกำแพงเมืองใหม่ ๆ มีเครื่องศาตราวุธ
 ชุกชุกชุมกำแพง ทหารคนนजारกษัตริย์ไวสามตัวชื่อเมือง
 กมหยงเสย หลงสยบจึงถามว่าเมืองกมหยงเสยนี้กษัตริย์

แล้วกรรมัง มาสำเป่าจงว่าเมืองงนและท่านจงรวมกลยเสียบ
เร็วเถิด ถ้าชาวอหฺลหมครกจะระอคมมาทำอนทรายแก่เรา

๑ ขณะเมฆหลยบนตามกวางมานน พวกกของตระ-

เวนของหลมตแจงความกไปบอกกกับหลมต หลมตจงว่า
ซงหลยบนมาจงเซตแดนเราแต่สองคนเท่านั้น เห็นจะเยน

กลยบายลลยวงให้พวกเรตามย ก็ระซ่มทพไว้คชยรบเรา
มนคง เทยกกกมไคฟงแลงกลลขนยนรองว่า หลยบนกย

เราต่างคนต่างจะคคตงทว ยตนหลยบนตกมาอยในเงอม
มยเราแล้ว ไม่ตามไปรบฆ่าเสยวนจะระไว้โทมทำร้าย

เราคชนหรือ ว่าแล้วกหยบชวอนชนมาแลรบยไลตามไป
ชนชกไปกลวเทยกกกม จะไรทำคยไวหารจะส้ชาไม่ได้

จงชนมาถชวอควคยตามไปทนเทยกกกมเห็นหลยบนพรอม
กน เทยกกกมจงว่ากยหลยบนว่า ท่านชยทนเราเสยจงมา

ให้เราจเรกเถด หลยบนจงถามว่า ท่านชอไรระกลลมา
รบเรา เทยกกกมจงว่าเราชอเทยกกกม หลยบนจงทวเรา

ว่าหน้าคาทานเหมอนกยคนชคคอาหารมาส้กลลของสามวงคณ
จะรบเราไคแล้วหรือ เทยกกกมไคฟงกโกรบชยมาเชารบ

กยหลยบน มาสำเป่ากชยมาจะเชาชวยหลยบน พชชนชกไป

มาทักขบมาเขากันไว้แล้วรอกขมาสำเปา หลี่สยันรบ
 กัยเทยกากิมไค่สร้างสยัเพลเส้เทยกากิมไม้ไค่กั ซยัมาหนัไป
 เทยกากิมกัซยัมาไลไกลหลี่สยัน หลี่สยันเห็นกัเฮาเกาทวมท
 ยิงไปตูกหมวกเทยกากิม หลี่สยันกัเสยัใจซยัมาหน

๑ ผ่ายมาสำเปารบกับ ซิน ซกไปไป ไค่ หน้อย หนง

ทานทานซินซกไปไม้ไค่กัหนัแยกไปทางอน ซินซกไปจง
 กลยมาตามเทยกากิม หลี่สยันขณะเมื่อหนงานนมาสน
 กาดง จงคักวาเห็นเราจะไม่พ่นชาคักแล้ว กัแลไปเห็นศาล
 เจ้าในเข้าข้างทางแห่งหนงจวรกอกษรว่าซอเลากวนตง หลี่-
 สยันจงแวงเข้าไปในศาลเจ้าแล้วขบประกู เอกอนคัลาวาง
 ทัษานไว้ ขณะนถยงเกิดเป็นลมพายุพคผงคัลและโยแมง-
 มุมตลยปลิวไปคักขานประกูไว้เข็นอันมาก

๑ เทยกากิมตามหลี่สยันมาตง หน้าศาลเจ้า ไม่เห็น

ทวหลี่สยันคัสังสยัว่าคองระซอนทวอยู่ในศาลเจ้าน จงเข้า
 ไกลคูกุหน้าประกูกัเห็นมผงคัลและโยแมงมมคักขานประกู
 อยู่ เข้าใจว่ามีไซ่ประกูขบคัใหม่เข็นประกูขบคูกุเกาจึงมิโย
 แมงมมคักหาสังสยัไม้ ทัษานามามาเรกลย พอแลเห็น
 มังกรเลลของเลลยอยุบนหลังคากั เทยกากิมไม่รู้จักว่าเป็น

มังกรดำคิ้วว่าง จึงคิดว่าคงไซ้สิ้นแล้วอย่างช่างใหญ่ที่เขา
 มงคงตรงนนภายหลังมากโคเขนกษัตริย์ วันนเรามาพบ
 ใหญ่จำเราจะมาเสียข้าง จึงจะโคเขนกษัตริย์หมอนเขา
 กิดแล้วกระจนไปนหลังคางู มงกรนนักหายไป เทย-
 กากนักสงสัยว่าคงจะลงไปอยู่ในศาลเจ้า จึงผลักยานปรด
 เข้าไปในศาลจะฆ่าเสียให้โค แลเห็นผ้าทวนหงกก็ใจว่า
 หลลขบขบ ในทนเขนมนคง

๑ ฝ่ายหลลขบเห็นเทยกากมเข้ามาทวนเขา ไปแอบ
 อยทในม่านหน้าเจ้า ชกกระบังว่าไว้จะคอยพันเทยกากม
 เทยกากมแลเห็นม่านไหว ๆ แลไปเห็นเขนงู ก็เข้าใจว่า
 หลลขบมวชาแปลงเขนงูโค จึงเงอชวานเดินเข้าไปจะพัน

๑ ฝ่ายชนชกไปริบตามเทยกากมมาตงหน้าศาลเจ้า
 เห็นมาเขากรวาเทยกากมตามหลลขบเข้าไปในศาลเจ้าแล้ว
 ชนชกไปก็ตงรากมาเดินตามเขา ไปเห็นเทยกากมเงอชวาน
 จะพันหลลขบ ขนศัรยะหลลขบนั้นเห็นมังกรเทลองอยทว
 ทนง ชนชกไปก็รวาหลลขบคนนเขนคนมยอสมกษกับคนเสา
 ลอ พยเทยกากมเอาชวานพันลงไปมังกรก็เขมอออกรบ
 ชนชกไปก็เอากระของทองแดงเข้าริบชวานไว้พร้อมกัน แล้ว

ชนชกไปแสวงอภัยพศกยเทียบากมีว่า นองอย่าเพื่อกำน
 วาย เจ้าไม่วรหรือว่าหลมคเจานายเรากบหลเอยนหลสยบ
 เชนพนองแซเคยจน ไคมีหนงสอไปมาหารอราชการ
 กนอยเนอง ๆ เรารพมาเสยนนไมชอย จยเชนไปใหกย
 หลมคตามแทะระวากลวรกนคกกว่า เทยกากมีขงวาหลสยบ
 คนนมนมวชามาก แตเมอทรกฟไมเห็นหรือ เขาจำแลง
 แปลงเชนงลคยชา ถ้าไมมาเสยบคนกจะหนไป ชนชกไป
 ยมแลววกเขาไปจุงเขาโมหลสยบออกมารวมาน ชนชกไป
 จุงเอาเชอกเขามคโมหลสยบเองพอเชนท แลวเชยวหลสยบ
 ชนมากมควกลยมาเมองกมทยงเสย ราชกูรทงปวงรชาว
 วาเทยกากมีกบชนชกไปจยหลสยบมาก พากนแตก ตนมาก
 แลวพคจาตวรเสริญรูปร่างหน้ากาหลสยบวางครามสมควร
 จรมยญ ขณะเมชชนชกไปจยหลสยบนมานน คคการปลอย
 เสยตามทางหลวคกร แตกลวคกคคคทพระจหลมคจ
 ทองจำโรเอามา ครนลงเมองจงพาควหลสยบเขาไปหา
 หลมค หลมคเห็นจงวา ทวเจอพยลกกบเรากทมชชค
 เคองกนไม เทกโตจงคคมากเอาเมองทอหนของเราไป
 ครงหนง บคกนยงจรมมาไซบญญาเขาเมองกมทยงเสยท

เราขอยกหรือ ทั่วพรวลกก็มีเมืองเซียงฮานอยู่เช่นนี้ซึ่งไม่
 อดหรือ จึงมาทาทายตรงนี้ หลงสัยจึงตอบว่า ซึ่ง
 ข้าพเจ้ามาทางนี้เย็นความจริงจะเล่าให้ข้าพเจ้า ทั่วเค็มเซ่งสี
 ช่วงมาขนนางของข้าพเจ้าเสียคนหนึ่งขนนางคนนั้นข้าพเจ้า
 ใช้ไปทวยการระย่นไม้ตรกนควรรหรือมาเสียที ข้าพเจ้าจึง
 ยกไปรับภัสข้าพเจ้าไม่ได้อ ข้าพเจ้าจึงดอยทสารมากเอือก
 เขาเซียงเซียงเหนยคอบศกทางเซ่งสีช่วง พอว่างราชการ
 สกชวณฑการเกามาสืบมามาเที่ยวมาปรารณา จะมาเยี่ยม
 อาทวย พอททาร ท่านรับ ข้าพเจ้ามาอาอาอย่า ไกลังสัยเลย
 หลงผิดไทพอกโกรธจงว่า เจ้านาเรียกเราเช่นอาณนเราเช่น
 อาเจ้าเมื่อไร เย็นแค้นเซ็เคยวณอย่างนั้นลงไปคน
 เจ้าดอทวามสก็อญญานกลงปลอมมาจะศกณฐานบ้านเมือง
 เรา เห็นว่าไททวงทระมากเอาครนเขารเกาเข้าสัณคนัก
 ทวีไป ว่าแล้วกัสังทหารให้เอากวีไปฟ้าเสีย ง่ายเตงท
 ห้ามไว้ว่าจงทไทยก่อน ข้าพเจ้าจะว่าให้พ่อนหลงสัยคน
 นเป็นนทรหลเอียน หลงเอียนรักใคร่ประศกคิงว่าแก้ววิเศษ
 ดวงหนึ่ง ถ้าเราฆ่าเสียเคยวณหลเอียนกัคงจะโกรธ ยกทัพ
 ทุ่มมาเคียวเซญรบกันกว่าจะโคชชชนะ เมืองเวานคหนึ่งเทาน

จะสู้รบรองขยเคียวกับเขาไคทวอ หลมคไคฟงก็เห็นชอบ
 ทวยแล้วว่า จะให้ปล่อยเสียหรือ หรือจะให้คิดประการใด
 เต่า งยเตงจึงว่าหลสยบนนอชยาเพื่อปล่อยก่อนจง เอาตัวคม
 ใจในเมืองเรา หลสยบนนอชยาจะให้ชานางมางอชชหลสยบน
 เราจงพุดจาเอาสัญญาอุคณเสียให้มากจึงให้ไป ข้าพเจ้า
 เห็นว่าจะมีประโยชน์มากกว่าทฆาเสีย ถ้าไม่มีประโยชน์
 กยเราแล้วก็ให้จาใจในเมืองเรากว่าระตาย หลมคกเห็น
 ชอบด้วยจึงสั่งให้พรวกพนกงานเอาตัว หลสยบนไปขง ไร่ทกม
 ตามได้

๑ เมอชณรนนหลสยบนนอชยาเมืองเซียงอาน มาสำเป่า
 นายทหารขงไปตวยกับหลสยบนน กลยมาลงกองทพกขก
 ความกยแม่ทัพนายกองขงทงปวง ๆ ก็ตกใจสั่งตัวมาสำเป่าไป
 ให้ลงกองหลสยบนนอชยาเมืองเซียงอาน หลสยบนแจ้งความแล้ว
 จงเขียนหนังสือให้เลา ขนแระถไปลง หลมคขอตัว หลสยบน
 เลาขนแระถหนังสือไปให้แก่หลมค ฉ เมืองกมหยง แล้ว
 พุดจาตามเคยนลอชวาเป็นญาติกันมา หลมครบหนังสือมา
 อานคุณแจ้งความแล้วโกรชเลาขนแระหารขวาเป็นญาติกันไม่
 จึงสั่งให้ทหารจับเอาตัวเลาขนแระไปฆ่าเสีย ชมมกงอชยทกน

ห้าม ไว้ไม่ให้มา หลมต จึงสั่ง เจ้าพนักงาน ให้เอาตัว
 เล่ายนแะ ไปจำไว้ในทมิฬลามไลกยหลลขันตัวกัน เวลาวัน
 นนททหารหลลขันที่ไซ้ไปเที่ยวลลข ราชการกลลขมา แจ้งความ
 กยหลลขควา เกยงไซกของปลลคเมองไซจิ่วรบไปฉาเจ้าเมอง
 ไซจิ่วมาเสยแล้ว กงตัวชนเขนเจ้าเมองจงให้คนไปทล
 ชนนางชอชนชงอยในเมองไซจิ่วมาปรกษาให้ไปเกลยกลลขม
 เจ้าเมองเลงเลงชอกชวททยองมาเขาควบ แล้วยกททหาร
 ไปตเมองทองจิ่ว เจ้าเมองทองจิ่วลเมองไซจิ่วไม่ไค จง
 ยชม ค่านบรยเขน เมองชน กยไซก กยเมอง ทองจิ่ว เมอง
 เลงเลง คมททหารทง ส้ามเมอง พากนยก มาตเมองยงชช
 ราชฎรในเมองยงชชไคควมเคอครอนเขนอนมาก ชชทาน
 คมททหารไปชวยเมองยงชชควบเลค หลลคคไคยนททหารม
 บอควมตงนนคคกใจจงวา เมองยงชชอนเขนทไวเสยยง
 อาหารของเราอยุ่ ถ้าละไว้ให้เขาคคแตกแล้ว คนอยุ่ใน
 เมองกมททยงกจะชคเสยยงอาหาร เราจะต้องคมททหารไป
 เมองยงชชจงจะไค วาแลวจงสั่งให้เทยกาภิมนเอนทพพนา
 คนยงชชนเขนบคชวา เสงเปกตงเขนบคชวย ลลชชชชนกย
 เสงตงทอนเขน กชงคมี เสยยง ให้ชวมงก กยบยเตง กย

ชินชกไปสามคนอยู่รักษาเมืองก็มีหญิง ว่าราชการแทนตัว
หล่มด หล่มดกคคมหหารไปเมืองไซจิ๋ว

๑ ฝ่ายหล่มดกับเลาขุนแฉ่ คองขงอยู่ในทตม
สามโล่ชินชกไปส่งให้คนเขาเสียบงอาหารไปส่งขงมิได้ขาด
มีนายผู้คุมคนหนึ่งแซ่ฉิวชอลียบน ลียบนคนนภรรยาตาย
มีแต่บุตรสาวคนหนึ่งชื่อนางฮุยเอ็งอายุ ได้สิบแปดปี ขงห้าม
ขงไม่ ลียบนเป็นคนโง่เขลาสติขงขง ถ้าขงสำหรับราชการ
ก็ขงจะไค่เป็นขุนนาง แต่หารกยศก็ขงไม่ เห็นว่าเป็นนาย
ผู้คุมเขินทเล็กน้อยไม่ขงไปทัพ เป็นแต่คุมคนโทษอยู่บ้าน
เมืองพอผ่นผอนหาความสุขไค่ขง ขงมาทวาราชการเขิน
นายผู้คุม ถ้าผู้ไค่ต้องโทษแล้วก็ให้อาหารกินมิได้ขาด ถ้า
เห็นว่าโทษเขาพอแก่ใจให้พ้นโทษ ก็ช่วยแก่ใจให้รอดไป

๒ เมฆหล่มดคองขงขงขงทมนน นางฮุยเอ็งบุตร
สาวลียบนอันหล่มดสนิท ผ่นว่ามีมึงกรเหลืองนอนอยู่ใน
ทตมทวหนง นางวิ่งไปคูนึงกร มึงกรก็เหาะมารักเอาตัวนาง
นางตกใจทนชนเลาคความผ่นให้ขงคาพิง

๓ ลียบนพิเคราะห์คิดแต่ในใจว่า หล่มดขงคนนเขิน
คนมีขง
ขง

ที่จะปล่อยไปได้ไม่ ถึงเวลากินอาหาร ก็เชิญ หลีสับนกับ
เล่าขุนแฉะ ไปกินด้วยกันในห้องของตัว หลีสับนกับเล่า
ขุนแฉะก็ชอบใจลึบป็นอันมาก

๐ เวลาวันหนึ่งซินชกไปบังยเตง มาเสพสุราที่
บ้านช่มงกง ช่มงกง จึงพูด ถึงเรื่องความ หลีสับน
ซินชกไปก็หัวเราะจน ช่มงกงจึงเตงสองคนจึงถามว่าท่าน
หัวเราะอะไร ซินชกไปบอกว่าข้าพเจ้าหัวเราะเทยกากิม
เป็นคนโง่ทามีสติปัญญาไม่ ช่มงกงถามว่าเขาโง่ด้วยสิ่ง
อันใด

๐ ซินชกไปบอกว่า เมื่อนั้นไปจับหลีสับนที่ศาลเจ้า
เล่ากนตงนนั้น หลีสับนเขาซ่อนตัวอยู่ในศาลเจ้าที่แถวค
อยุนั้น เทยกากิมยกขวานจะฟันหลีสับน ข้าพเจ้าแลเห็นเป็น
มังกรทอง ยกศีรษะช่มชอนรบเขาขวานไว้ ข้าพเจ้าเห็นค
งนจริงเขาก็ระยของชงดิชไปนั้นช่วยรบไว้ด้วย ข้าพเจ้าเห็น
ว่าหลีสับนระเป็นคนมีบุญอยากจะทำปล่อยไป เทยกากิมว่า
หลีสับนเป็นงูเหลืองไม่ยอมให้ปล่อยจึงไล่เอาตัวหลีสับนมา
สังเือกยหลีสับน ข้าพเจ้าเห็นคงนจึงหัวเราะถ้าท่านเห็น
กรยาเทยกากิมเมื่อเวลานั้นก็ระอหดหัวเราะไม่ได้

๑ รุงเตงจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าทลสยนั้นคนนรป
 รางหนาตากกรยาเคนเห็นจะเข็นคนมยญ เวลาอนนทลมค
 จะมาเสย ข้าพเจ้าขอโทษไว้จึงไม่ไคฆ่า นานไปข้างหน้า
 ทลสยนจรมยญ เราทำคณไว้หามายจะ ไคพง เขา ทัอไป
 ชมมกงจงวาทลสยนกาลงเคระหทรายเรา พนองสามคนทำ
 เข็นพากันเขาไปเขยเมเขยนให้คนเคยไว้ รุงเตงจึงวาเตยว
 นทลมคไม่อย เราสามคนพนองจักไคระและสุราพาเอาไป
 ให้ทลสยนกิน ให้เขาเห็นน่าใจว่าเราจักคนคตและคนชว
 ทานทงสองจะเห็นเข็นประการไค

๑ ซินชกไปว่าชอยแล้ว เวลาพรงนเข้าทานทงสอง
 พากันมาที่ขานข้าพเจ้าจะไคไปให้พร้อมกัน พคกันแล้ว
 ซินชกไปรุงเตงกล่าชมมกงไปขาน ครนรุงชน เวลาเข้า
 ซินชกไปก็ให้จคไคระไว้เสีจแล้ว ชมมกงรุงเตงก็พากันมา
 ที่ขานซินชกไป ทงสามคนแต่งทวปลอมเข็นไฟร ให้ย่าว
 ยกเคระองไคระไปคนละคน ถึงประทุทิมแล้วก็ไซให้ย่าวไป
 เรียกนายผู้คม ลียุ่นไคยนักเข็คประทุทริยเข้าไปลียุ่นถาม
 ว่าทานทง สามเอา ไคระสุรา มาให้คน ไทษหรือ ชมมกง

ชินชกไปขบเทงบอกว่เราเอาโต๊ะและสุรามาทงน จะให้หล
 สิบนกับเลาขนแแรกน ลิบปนแรงคังนงกปากนเขาไปในห้อง
 หลสับนกับเลาขนแแรกน หลสับนเลาขนแแรกเห็นกักกเขา
 ลงค่านบชมงกงชินชกไปขบเทง แล้วว่ชอขใจท่านนั๊กหนา

๑ ชมงกงรงคอบว่ ข่าพเจาทงสามคนนมใช้คน

ตามกข่าพเจาร้จกท่านเห็นว่ท่านมาตกขาก ล่าขากอยู่
 ทงทงสองนเควระหทานขงร่าขอยขงหาลันเควระหไม่ แต่
 กอนข่าพเจาคเคระมาเขมท่านกกลวหลมคอบุ บคนหลมค
 ขกทพิไปคเมองไซจิวหาอยู่ไม่ ข่าพเจาร้จโคพากนมาเขม
 ท่าน งยเควรงพุกวาทนคยแคขระเสพสุราโคหรือ ชินชกไป
 รงคอบว่ ใช้ให้คนไปจกแรงคังโต๊ะในห้องลิบปนเก็ด

๑ เล่าขนแรงพกว่ นายศคคคนนมส่ขบญญามาก

แล้วกเขนคนใจขญ ข่าพเจ่าสองคนอยู่ ในเรอนโทษ เขา
 กโคสังเควระหให้ความสุขอยู่ พอพุกนแล้วกชวนกันเกน
 เขาไป ทห้อง ลิบปน ชินชกไป จคแรง โตหลสับน นงทหนง
 เล่าขนแรงนงถคลงมา แล้วสามคนพนองกนงเวรงเขนลาขคย
 กัน

๐ ขณะนั้นหลิวเสียนจึงพูดว่า ข้าพเจ้าไต่ท่ายญาคณ
ไวกัยท่านทั้งสามเมื่อครั้งที่ ท่านจงเขาไต่และสรามาละเยง
ข้าพเจ้าใจข้าพเจ้าก็กระเสียดลึปล่นเข้ามาเสพสราควัยกัน
ก็เกรงใจท่านด้วยลึปล่นเช่นแต่นายผู้คุมหาสมควรมิท่าน
ทั้งสามจะยอมให้กินไต่ ควัยกัน หรช หรือมิยอมตามแต่ใจ
ท่านเด็ก

๐ ชีมงกงตอบว่าลึปล่นคนน เดิมเขาก็เช่นขุนนาง
ชอกกระเจ้าชชเยยนค ดงแต่เมืองแตก แลวกมา ชอกัย
หลวมค หลวมคระตงให้เป็นขุนนางก็หายอมมิ จงยอมมา
เป็นแต่นายผู้คุม

๐ งงยเตงจึงว่า ข้าพเจ้าไต่ยินเขาตชว่าคน ๆ นี้ ใจ
ชอตรงพอจะคบกันได้ ควภัยเหตว่าเคยวนแผ่นคินไม่ปรกติเรา
จะถือควว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่น้อยหาควรมิ จิงให้ย่าวไป
เซียดลึปล่นอชกมา ลึปล่นค่านับขุนนางทั้งสามคนแล้วนั้งลง
ข้างไต่ที่ชช พคจาปราครัยกันพลางเสพสราพลางปรมะณ
ไต่สามล้วยลึด้วยพอเด็กมายอกวากกกันศิรภรรยาหลวมค
ใช้ให้คินมาหาลึปล่นว่าให้ไปไต่ยเร็ว ลึปล่นไต่ยินก็รีบไป
งงยเตงกับซันชกไปชีมงกงก็ทกใจคิกวว่าจะมีเหตุใหญ่ประการ

โต ประมาณครึ่งหนึ่งลงไปกลับมา ง่ายเตงถามว่ากรรยา
 หลมดให้ท่านไปนั้นควยราชการสั่งโต ลงไปนยอกว่ากรรยา
 หลมดคตลคยบตรชายคนหนึ่งกำหนดครบเคอนแล้ว รัววยตร
 สาวข้าพเจ้าเป็นคนเขียนหนังสือ ให้ชนทมารบเข้าไป
 ให้เขียนหนังสือไปตงหลมดข้าพเจ้าทราบความแก่ท่าน
 ความในหนังสือจะว่าประการใดทาทราบไม่

๑ ชิมงกงจึงถามว่า บัตรสาวท่านรูปร่างหน้าตา
 งตงามอยู่อายุโตกบ ลงไปนยอกว่ายตรสาวข้าพเจ้าชอชยชง
 อายุโตสิบแปดปี แล้วพุดตงหลมดคยทพไปตมเมองไซจว
 กำสั่งพุดกนอยู่โตกบวของ ง่ายเตงเข้ามาบอกความว่า
 หลมดโต ให้คนถหนังสือมาคยบหนึ่งให้เขียนท่านชอกไปรับ
 ง่ายเตงจึงบอกกนชนชกไปชิมงกงว่า ข้าพเจ้ามอระจะไปกอน
 ท่านตงสองเสพสุราให้ดบายเจต ข้าพเจ้าไปประเคยจระกลับ
 มา เล่าขบแแจกชิมงกงเขียนคนรักกนมาแตกอน ชิมงกงจึง
 เล่าความให้เล่าขบแแจงว่า ชนชกไปโตทำคณไวคยหลลขบ
 ครองนเขอนมาก สักนงเสพสุราเอาความลขออกพุดกน
 ประมาณครึ่งหนึ่งง่ายเตงกกลับมา ชิมงกงจึงถามว่าหลมด
 เห็นระชนมมอองไซจวหรือจมหนังสือให้คนถมา ข้าพเจ้า

ดูหน้าท่านเหมือนไม้ส่าย งามเตงจึงเอาหนังสือส่งให้ซ่มงกง
 อ่านดูใจความในหนังสือเห็นว่า เมื่องไขว้เมืองแดงเพลิง
 เมืองห้องจวสามหัวเมืองนี้ หล่มกตโตโตเร็วแล้วรวมความ
 ยืนคั่นก ทงบุตรวราเกิดเกือบระโตเคอนหงงแล้ว จะขอทำบุญ
 ใหญ่ให้มีความเจริญกับบุตรด้วย ให้ท่านทั้งสามเร่งช่วยคัก
 อ่านลอคคนโทษทั้งยวงปลอยไปให้สิ้น เว้นไว้แต่หล่มกต
 เล่าขุนแก่กับคนโทษที่โทษหนักอยู่ในทิมลามไล่นั้น อย่าให้
 หนีไปได้เอาไว้ให้แน่นหนา

๑ ซ่มงกงซิ่นซกไปรัแล้วก็เสียใจทว่ากระไรไม่
 พอโดยนเสียงเคกรองออรองยข้างนอก งามเตงจึงถามลยป่น
 ว่า ข้างนอกนั้นเสียงเคกรองซิ่นควยอนโค ลยป่นจึงบอกว
 เห็นจะเป็นชยเองบุตรสาวข้าพเจ้าก็ยกตไปควยนั้นพากน
 ออกมาจากในวง ซ่มงกงพุดกขงงามเตงว่า ซิ่งซิ่นซกไป
 คักจะปลอยหล่มกตกับเล่ายุนแก่ไปเสียนน ข้าพเจ้าทรงค
 เห็นระไมไค กล้วยหล่มกตแตกอนเชอคาพน้องสอน เคยวน
 หล่มกตมยญช่นดอคววเป็นคนฉลาดเชอศคยญญาของตัวเอง
 พนองนาสยถระวากล่าวทกทวงสังโคกไมเชอพง ครงนหล่มก
 มหนังสือมาว่า ไม่ให้ปลอยหล่มกตกับเล่ายุนแก่ไปนนข้าพเจ้า

กรณาใจอยู่ เมื่อวนเล่าขุนแฉอดหนึ่งถือมาส่งให้กบหลมค
 หลมคก็โกรธหารยว่าเป็นญาติกับเล่าขุนแฉอด จึงสั่งให้เอา
 ตัวเล่าขุนแฉอดไปฆ่าเสีย ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นจึงห้ามไว้ไม่ให้ฆ่า
 ใดเห็นไรหลมคแล้ว แต่เล่าขุนแฉอดก็ของตัวจริง ๆ ยังไม่
 ريب

๑ ชินชกไปจึงปรึกษาขิมมกงว่า การเป็นถึงพระคิ
 ษานประการใดท่านทั้งสองจึงจะพ้นไปได้ หลลสืบเล่าขุนแ
 ฉอดขิมมกงชินชกไปขยเตงสามคนพูดปรึกษากันไม่ตกลง
 หลลสืบจึงแกล่งพูดว่า ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปเสียเร็ว ๆ ถ้าชยุ
 นานไปกลัวจะเปลืองข้าวสกลของท่านหรือ ตัวข้าพเจ้ายังหา
 สิ้นเคราะห์ไม่ ถึงท่านจะคิดปล่อยให้ไปก็ยังไม่ไต่

๑ ขยเตงจึงตอบว่าท่านอย่าพูดคณหาคไม่ ควย
 พวกข้าพเจารกใครหมายจะพงท่านคยไป จึงปรึกษาวากน
 โดยจริง ๆ พอเห็นลียปนเคินออกมา ขยเตงกนงเสียหาพคไม่
 เล่ายนแฉอดว่าเชิญท่านพคไปเลิกชยากลวเลย ลียปนคณน
 กรกใครหลลสืบเป็นชนมาก ขยเตงจึงเอาหนงสอทหลมค
 มีมาถนนส่งให้ลียปนคแฉอดแล้ว ขยเตงว่าถ้าจะ
 สงเคราะห์หลลสืบเล่าขุนแฉอดของแกหนงสอ

๐ ชินชกไปจึงว่าใครจะแก้ไ้ที่งานแหวะแก้ังจะไ้
 งบเตงจ้งหยยเฮาหนงส้อมาฟเคระหคแฉวว่า หนงส้อมพอ
 จะแก้ไขไ้ค้อย ลิปนจ้งวาซงจะแก้หนงสอของหลมคณ
 ไ้ไ้ ค้วยหลมคณเจาเมืองใหญ่ค้วยกลบมารคความเข้า
 จะหาหนงสอไปสอขจระมีพากนผคหรอ ฉาเซอซาฟเจาแฉว
 ซาฟเจาเห็น การทจระไ้สยหลลขบเลาขบแฉไ้ค้อย่างหนง
 ค้วยเตยอนภรรยาหลมคณไมสบายคจระมีหนงสอไปดงหลมค
 คจจะหาขจรหญิงซาฟเจาไปเขียนหนงสอ ซาฟเจาจะไ้
 ขจรซาฟเจาจากภรรยาหลมค ไ้ไซซาฟเจาดอหนงสอไป
 ซาฟเจาจระพาหลลขบเลาขบแฉขจรซาฟเจาหนไปทคยว
 ดงหลมคกลบมาทงานทงปวงกห้ามคความผคไม ค้วยความ
 ผคคกค้อยกขซาฟเจาผไปแฉว ชิมงกขชินชกไปจยเตงกเห็น
 ขอยค้วย ลิปนจ้งไ้ขจรสาวซาโหภรรยาหลมค พค
 ขบายไ้ไซลิปนดอหนงสอไปหาหลมค ภรรยาหลมคจระ
 ไ้ไซลิปนดอหนงสอไป แฉวภรรยาหลมคจระสังให้ชิมงก
 จคแรงทหารขลขบคน มาคแฉคณโทษแทนลิปน ครนจค
 แฉงการสเรจแฉว เวลาเข้ามคลิปนกพาขจรสาวกขลลขบ
 เลาขบแฉคณไซคณหนงไปขานชินชกไป ชินชกไปจระเขามา

ทมิฬเท้าหามาออกมาให้ แล้วซินซกไปจึงบอกว่ ม้าของ
 ข้าพเจ้าสองตัวนี้ให้หลสยบยกนางชยเองชคนตรตัว แล้ว
 เอามาเคมของหลสยบให้เลายนแจช จึงเอาของชมวง
 สองมาให้ลยบยกหญิงคน ไซ้ที่แต่งเป็นผชชายชคนตรตัว
 แล้วซินซกไปก็เขียนหนังสือสามลขบ มอภกขลยบแล้วส่ง
 ว่า ผลากให้ยกถงกงหลเฮยนลขบหนง ให้ยกหลเจงลขบหนง
 ให้ยกชวเฉยลขบหนง แล้วซินซกไปก็เดินตามมาส่ง
 หลสยบ

๐ หลสยบจึงว่าท่านส่งเครารที่ข้าพเจ้าครงนี้ บัญ
 คุกของท่านเป็นที่ลคอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะเอาผงไว้ในโจน
 ทรายเท้าสนชวค อย่าต้องออกมาส่งให้ลำบากเลย จะเป็น
 ที่ลสยบแก่คนทงปวง

๐ ซินซกไปจึงว่า ข้าพเจ้ามีความรักใคร่ท่านมาก
 หากกลัวไคไม่ ถ้าคคกลัวคนทงปวงจะรู้แล้วจะกลทำ
 อย่างนี้ไคหรือ ว่าแล้วคคตามไปส่งอก หลสยบนทหนนามา
 คำนยลาไป ซินซกไปก็กลับมา ขณะหลสยบนทหนมาตาม
 ทาง ใจผูกพันอยากจะได้ซินซกไปมิได้ขาด จึงว่ากข

เล่าขุนแจว่าระคิดอ่านประการใดจึงจะได้ขึ้นชกไปไปอยู่ด้วย
กันกับเรา

๑ เล่าขุนแจตอบว่าอันขึ้นชกไปนั้น ใจก็สมัครจะ
ใคร่มาด้วยท่าน แต่ที่คอยอยู่ด้วยหล่มกยงตั้งตัวแข็งแรงอยู่ ตัว
ขึ้นชกไปก็ใคร่ราชการต่างตาต่างใจของหล่มกยงเป็นอันมาก
ประการหนึ่งก็ไต่สาบานกันไว้กับตัวของขึ้นว่า จะร่วมสุข
ร่วมทุกข์กันคนเหล่านี้ยังหาราวรานกันไม่ เมื่อนั้นหล่มก
ยงเอาลูกเอียงเสีย ลูกเอียงเป็นเจ้าของอยู่ช่วงก่อน ฟันของ
นายสาบานทั้งปวงก็พากันเสียใจ ว่าไม่พอที่ระฆ่าลูกเอียงเสีย
ด้วยเป็นความเล็ดน้อย หล่มกยงได้ฟังดังนั้นก็ถอนใจใหญ่
แล้วจึงว่า ในชาตินี้เราเห็นจะไม่ได้ฉลองคุณขึ้นชกไปแล้ว
กรรมจึง ลียบนึ่งว่าท่านอยากจะใคร่ได้ขึ้นชกไปมานั้น
ข้าพเจ้าระคิดให้ท่านอย่ามีความวิตกเลย

๑ หล่มกยงจึงว่าท่านจะคิดอ่านประการใด ก็ว่ามา
ให้ข้าพเจ้าเห็นก่อน ลียบนึ่งว่าขึ้นชกไปดังเป็นทหารไม่ได้
เล่าเรียนหนังสือก็ แต่เป็นคนมากตัญญูต่อมารดา
ข้าพเจ้าร่ำเรียนมารดาขึ้นชกไปกับนางเคียวสวัสดิภรรยาอยู่ใน

เขาชวงก หลลยบงจวาทเขตโคตวชนชกไปจรงมาอยู่เมอง
กมทยงกยหลลยคเสา

๑ ลยบงจวาทเมองกมทยงน หลลยคไปย่นเจ้า
เมองชนใหม่พาแคภรรยาภยทหารมาอยู่เมองกมทยง
ครอยครวทงปวงยงชยชวงก ทยบ่นทลยลลลาคญ ให้แค
ชวจนคคกบลลยเมองรกษาอยู่ ชำพเจ้าจรคคชยชยไปรบเอา
มารคาชนชกไป มาไวทเมองชยงอนให้จรงคไ แล้วจรม
หนงลลยไปลยชนชกไป ให้เหมอนกนภยควมชชในเรอง
ลลยค หลลยบงจวาท่านจรทำอชยอย่างไรมารคาชนชกไป
จจรเชอ ลยบงจวาชำพเจ้าไปทำรชการอยู่ ณ เมองทอจว
ทลลยงยย่นเจ้าเมอง นางชนลลยภรรยาลลยงย่นย่นชนชว
ชนชกไป ชำพเจ้ารชชยว้ยชนชยมารคาชนชกไปพชครย
เจคลลยบง นางชนลลยจจรฝากชองมาคำนยมารคาชนชกไป
เราคคทำการลลยก่อน แค่งปลลยบงย่นนางชนลลยมาไหวเจ้าท
คำบชเขาทอชวย่นทคำนยแก่ชวเมองทงปวง แล้วจระให้
คนเอาเรอชวไปรบมารคาชนชกไปให้ไปคำนยเทพารกษ
ค้วยกน มารคาชนชกไปจจรมาค้วยย่นญากกนสนท

นาน ๆ ใดเห็นหน้ากัน ถ้าสมความนึกเรา ๆ จึงพาไป
เมืองเซียงฮาน

๑ เล่าขานแฉ่งว่าฉางระคกการทงนี้ พอไปดงเมือง
เรากเร่งคิดเสีย พดกนพลาตเคนมาพลาตถงเซียงเซียงวเทนย
ทค้ายเกาหลสยข

๑ นางแซโนจึงร้องว่าขยเฮงว่า รองเท้าของ
ท่านตกไปไหนข้างหนงเล่า หลสยขนไคยนกเหลยวหลงไป
ค นางขยเฮงกมความอาย หลสยขนคชกมายอนกลับไป
เกบรองเท้ามายนใหกบนางขยเฮงว่า นมไซรองเท้าของเจ้า
หวย เมอชณะ ยนรองเท้า ไทนหลสยขน ทงเมนหนายม
นางขยเฮงกตั้งจากมาไปคานบรยรองเท้า แลวกลขนมา
ควบขยไปตามกน ตงแควนนนหลสยขนกับนางขยเฮงกมใจ
ผกพนรกไครคณกหาสิรบรอนไม เวลากลางคณกหยคพก
เสยเคนแตกกลางวัน จนมาตงคายลขานลวงจว หลสยขนจง
พุกกบเลาขนแฉว่า ควซาฟเจ้าออกมาไลเนอเล่น ในข่า
เควระหรัายพวกลสยขนไปได ถ้าไมมีลขยปูกบขทรแตร
ชินชกไปสงเควระหรั คงจะตายอยู่ในเรอนโทษ

๐ เล่าจบแน่ใจว่าตัวข้าพเจ้าตกทานกัศรหารหรืออยู่
 รอยวนเหมือนนก ฟอถกกำหนดกัศรหารช่วยให้พ้นทุกข
 กลบมาไคลาภ คือไคคนมสคตัญญามาใช้สอย กัศร
 หารยามลคกษณรปูรงขบริบณ เมื่อพศกนมานนแลเห็น
 ทหารพวกหนึ่ง เคนส่วนมาข้างหนามองจากรอกษรว่าถง-
 เฉยวหลสขบขงวายทอนเขนพวกเรา เห็นว่าบิดาเราจรรวิชา
 ว่าเราหนีมาไค จึงไททหารมาคชบริบ พอพศจากคำล้งก็เห็น
 ขวนเขยนกขหลซนชอง หลเจงสำคนมารบ หลสขบขง
 ว่าเพราะเราไม่เชื่อท่าน จึงไคความลำบากแทยะสนชวต
 คือไปเราจะเชื่อถอยคำท่านแล้ว พอทหารทั้งปวงมาพร้อม
 กนกริบไปประทยทคานทองกวน หลสขบขงวากขลยปนว่า
 ท่านกขยตรงสำนกขยททองกวนนกอน ข้าพเจ้าจะเข้าไป
 เมืองเซียงฮานเจตเจงเขารถให้มารบท่าน จะไคเป็นเกยรคยศ
 ศึกษเป็นผมคณ ว่าแล้วกพาทหารรบไปถงเมืองเซียงฮาน
 เข้าไปค่านยหลเขยนผคากขนางเทาชองผู้มารดา นา
 เทาชองเห็นหน้าหลสขบขงให้

๐ หลสขบขงเอาความแต่หลงมาเล่า ให้มารดา
 ฟังทุกประการ แล้ววาลยปนนิคานางชยเอ็งกขชินชกไปช้-
 มงกรงยเทง ล้งเคราะห้ข้าพเจ้าจ้งไครอกมาไค

๑ หลี่เซียนจึงว่าชนชกไป ชิมงกง ง่ายเตง สาม
 คนเขามาคดกยเรามากนักหนา เขาก็มีไคมาพงอยู่ในเรา
 เราต้องเก็บเอาบุญคุณของเขาฝังไว้ในใจ แต่กลับปนคน
 เป็นคนมีบุญญาแลวก็มีควมชชอยมาก กระจตองตงให้เป็น
 ชนนางผู้ใหญ่ ให้ส่มกยเขามาคดกยเรา หลี่เซียนก็จกแรง
 ให้หญิงเฒ่าแกสคณกยชนนางคมรวลไปรับลยปนกับนางชยเอ็ง
 เขามาเมืองเซียงฮาน หลี่เซียนจึงนำเขา ไปเฝ้าหลี่เซียน
 หลี่เซียนก็มีความยินดี จึงตงนางชยเอ็งเป็นทชยหุยชชย
 ภรรยาของหลี่เซียน ให้ลยปนเป็นเซียงไคชชชนนางผู้ใหญ่
 ทสอง หลี่เซียนจึงเอาหนังสือทชนชกไปฝากมานนออก
 ถวายพระยตา หลี่เซียนแจ้งหนังสือแลวจึงว่า เติมชนชก-
 ไปคนนไคมคดกยเรา เมื่อเราปากนหนกครงหนงแลว
 ยตนมามาคดกยเราอกเล่า เขามาคดกยเราพอลูกมากน
 เมื่อไรเราจะไคฉลองคณเขาไคบ้าง

๑ หลี่เซียนจึงว่าชงจะแทนคณชนชกไปน พระองค์
 ชยามควมวิตกเลย ข้าพเจ้าระคคชยไช้คนไปเกลย-
 กล่อมรับมาให้อยู่กับเราจงไค ทุลแลวปากนมาทอยู่ หลี่-

กาญจนบุรี

สิ้นใจจากแรง ไทหลแรงกบลิบป่นและชยหียชยอน กบทหาร
สามพันคคชบายไปรับมารดาชนชกโยทชอวก

๑ ฝ่ายหลิมตยกทพมาช่วยเมืองยงชอ เจ้าเมือง

ไชจวชอไชกงชงกทพมาเมืองยงชอนนสี่ไม้ไค้ กมา
คานขเป็นเมืองชนแกหลิมค หลิมคไค้เขตแดนครงนมาก
จรมทนงสือประกาศไปกยเมืองชนให้ปลอยคนโทษทไทยเขาๆ
นทกเมือง หลิมคชงหากคจะกลับไปเมืองไม้ มนาใจ
กาเวียกทฟไปคเมืองหือยก ทเขนเขตแดนชองเตาเกยนเตก
ไค้รยกนกยเหงจททวเตาเกยนเตก ทเขากาจวชว เหงจ
เฮาเกาทชทชยงถูกแซนชวาหลิมค เจ็บช่วยสาหัสจงดอย
ทพกลับมาพขบาวชมกง เฮาทนงสือมาสั่งให้หลิมคใจ
ความในหนังสือชนว่า ลิบป่นทเป็นผคคนโทษในทิมตาม
โลกยนางชยเอ็งผยตรคคคกน พาหลลิบนกยเลายนแจ
ทนไปค้ายลโตซาฟเจ้าไม้ทรวย ซาฟเจ้าจกแรงททวทเทยว
คคตามอย หลิมคไค้พงคกงนนักทใจ รัชชกทพมาทง
กลางวงกลางคน ถงเมืองกมทยงเสย ชมกง ชนชกโย
งยเตงกเขาไปคานขหลิมค หลิมคเห็นหน้าคนทงสามกม
ความแค้นจวากลาวหายช่าท่าง ๆ ว่า ท่านทงสาม

๗๗
๘๙๕.1
๘๔๕1๘
๘.๑
๙๗1

คนเสียแรงเรารักใคร่ คอหรือไม่เอาใจใส่ระไวระวัง
บ้านเมือง ปล่อยให้ลยปนพาคณโทษสำคัญของเราหนีไปได้
เห็นพวกเราจะไต่ดินบนมั่นคง ว่าแล้วสั่งให้ทหารเอาตัวชน-
ชกไป ชั่งมั่งง ญบเตงไปฆ่าเสีย

๐ โงกนงัน กายนทสองคน จึงอ่อนวอนขอโทษ
กยหลมก หลมกก็ยกโทษให้ จึงสั่งให้เอาไปไว้ที่ทมลาม-
โล่ ถ้าทำความชอบไปภายหลังจะปล่อยให้พ้นโทษ

๐ ฝ่ายมารคาชินชกไปกยนางเตยวลัยบุตรสะโร้ ทั้ง
แต่มาอยู่ที่เขาชวงทามความสบายไม่ ค้วยห่างไกลกย
ชินชกไป ก็ให้คนไปถามข่าวมิไต่ขาด เวลาวันหนึ่งคนใช้
เข้ามาบอกความว่า ล้อโล่ไท่ภรรยาเจ้าเมืองทอจวไ้
ชนนางมาทา นางชินไปจึงพดกยนางเตยวลัยบุตรสะโร้ว่า
ล้อโล่ไท่ภรรยาเจ้าเมือง ทอจว น เมอชาย ข่าโคหกลยบ นน
ไ้ชนนางเอาของมาคานบชาคองหนง ตั้งแต่นั้นมาภักทา
เห็นไปมาไม่ บคนเขาจะรู้ว่าชายข่าโคเจกสยบเขาย น
จึงให้คนมาคานขวนเกกคชกกรรมง

๐ นางเตยวลัยจึงว่า พระทรงพระมจรงพระทองออก
ไปทุกอัน ชินไปก็ว่าชอบแล้ว จึงมอชนอวยเง็กกิน

ออกไป มีชนนางสองคนเข้ามาคำนับแรงความว่า ข้าพเจ้า
 สองคนขอคืนอายุกับกษัตริย์ของสองคนมา คำนับท่านว่า ชุติ
 ภรรยาของโงยฝากของมาให้เชิญท่านไปเที่ยว จะขอคืน
 วันแก่ท่านแล้วจะไปคำนับเทพยดาเมืองโตธานี

๑ ชินไปจึงให้ชินช่วยเง็ก ไปจับมอชนนางสองคน
 ใหญ่คนแล้วมอหญิงสคน แต่งตัว หมกตเข้ามา คำนับชก
 ชนนางทั้งสองคนจึงแสดงว่า นางทั้งสองคนล่อให้ไปให้
 มาเชิญท่านไปเร็วโดยเร็ว ชินไปจึงว่า ชินชกไปบุตร
 ข้าพเจ้าไม่อยู่ ไปทำราชการอยู่เมืองกมทยงเชิญท่านทั้ง
 ปวงนั่งชยุตก่อน จึงใช้ชินช่วยเง็กไปเรียกลมเหมงมา
 ปรึกษา ลมเหมงมาถึงกว่าให้รับสั่งของไว้เด็ก ชินไปก็พา
 หญิงสคนเข้าไปหาเตยวสยตรสะ โภข้างใน พุดจาแล้วนาง
 เตยวสยงใช้ให้คนไปชนของที่ล่อให้ไปให้มานัน ถ้วนของ
 ทกมราคาเอามาคำนับ ประมาณราคาสองพันสามพัน
 ตำลึง ชินชกกับลมเหมงเห็นสิ่งของต่าง ๆ ก็ชมว่าของ
 เหล่าน นอกจาก ลอโงยแล้ว ผู้อื่นหา มีของ คำนับ อย่างนี้ ไม่
 แดชชงที่ล่อให้ไปจะให้กษัตริย์เห็นจะชกชกไปกว่าน หญิงส
 คนนางคานบวาลล่อให้มากวงน จะไปคำนับเทพยดา

เมืองโตฮานว่ พอมาท่านจึงให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านกลับ
 เทยวสยตรสะโร๊ และชินอวยเง็กไปด้วยไม่ได้เห็นนานแล้ว
 นางเทยวสยงไซ่คนไปยกโต๊ะมาเลี้ยงชตนาชตบัก แล้ว
 ชนไปจึงพยกหน้าเรียกนางเทยวสยให้ไปข้างใน แล้วจึง
 ถามว่าการครองนเราจะไปหรือไม่ไปดี

๐ นางเทยวสยงว่าถ้าเราจะมีไป ของเหล่านตอง
 คนโตเขาเสีย ถ้าไม่เขาขอเขาแล้วก็เหมอนตองตตญาค
 กนครนเราจะใช้ให้คนไปหาชินชกไป ทางนั้นก็ไกลเมื่อไร
 จะไปมาถึงกัน

๐ เทยไปมารดาเทยกากมจึงว่า ญาคทคตอย่างน
 เราจะหาสักคนหนึ่งก็ไม่ได เขาชตส่าหมีนาใจเขาของมา
 ให้แต่ทางไกลลงพนล ยังจะมีความสงสัยไปใยเล่า

๐ นางเทยวสยงว่า ชนญาคตพวกนใจอารชารอนน
 ครนหงชชกไปเป็นไทยตองเนรเทศไปอยู่เมืองทอจว ก็ไค
 ลงเศรารหีให้อยูเป็นสขจนกลบมาเห็นหน้า เมื่ออายุมารดา
 ไคหกสยบนน ก็ไคให้ชนนางเขาของมาคานชตครนหง
 ครนงกตองกาตนตเจตลยบ ลอไคไคชตส่าหมีนาใจเขาของ

มาเอง จะขอเชิญลงไปค่านยที่เรือแพเพียงนี้ ครั้นจะมีไป
ก็ไม่ควร

๑ เทียบไปมารดาเทียบกาทมจงวาทกรกรณ ถ้าให้
ข้าคิดแล้วไปหาเขาแต่ละที ด้วยเขาก็เป็นชราคล้ายกัน
กยเรา เมื่อสงสัยอย่างไรชำระไปเป็นเพื่อนด้วย ชนไปฟัง
มารดาเทียบกาทมว่าตงนนักคคะไป พอลมเหมงเดินเข้ามา
ค่านย แลว่าวอกินา อคยภสองคนนโคมาค่านยทานเมื่อ
สยบลวงมาแล้ว ท่านจำเขาไม่โคหรือ แต่ซาพเราจึงจำ
ประพิมประพายเขาโคอยู่ คอคนสองคนนจะสงสัยไปโยเล่า

๑ ชนไปจึงว่า ครงนนผคนพวกพองมาไหวมาก
นักเราจำไม่ได้ แลระชงลมเหมงวาทงนนเพราะคนสองคน
น ลยขุ่นจตแ่งแ่งมาโหคคล้ายกนกยอกินาอคยภ ลม-
เหมงไม่มีความสงสัยพคประจยเอา

๑ ชนไปจึงว่า ถ้าคนทงข่วงเห็นพรอมกนแลวเรา
ก็ระไปแต่ในเวลาวันจวนค้ำแล้ว กว่าจะลงไปลงเรือก็
ไกลนถ พวกทมารยเรานอนค่างอยู่บนกอนพ่วงนจคยไป
แต่ตวเราตองไปเป็นเพื่อนซา ลมเหมงกรยค้ำวาระไปคย
ครนรุ่งชนเข้าชนไป เทียบไป นางเคยวล ก็แ่งค้วอย่าง

ภรรยาขนนาง กบหญิงคนใช้สืหาคนกบผี ทมารบักพากัน
 ขนเกวียน ขนอวยเจ็กกยุดมเหมงกักจกแรงแต่งตัว เห็น
 กระขนมาไปกยพวกทหารของตบประมาณสามสิบสี่คน
 เดินไปสนทนทางสืบลเคษ ก็เห็นเรือใหญ่รอคอยสองลำ
 แต่เรือเล็กนอนนหลายสิบลำ ครนคนทเรือเห็นขนไปลงมา
 กันกว่าสมความคักจกประทศคิมาลอรับ ขนไป เทียไป
 นางเคยวตักกลงไปในเรือ มีหญิงคนหนึ่งแต่งตัวหมคาคอก
 มาค่านขวยขนไป ขนไปเห็นหญิงคนนั้นมิใช่ล่อโลโก้
 หญิงศคนทเคนเคยงมาจขกว่า นางคนนเคนภรรยาขอย
 ของล่อโงย ล่อโลโก้ค่นนอยเรือลำหลัง ลงเรือล่านกอนจ
 จะเคนไปลำโน้นไค้

๑ ขนไปค้คังคังนนักไมสงสยจิงพากันลงไปในเรือ
 แปะเคยนเคา ทหารหลลยอนอยในเรือลำเล็ก จิงลคอก
 มาค ขนอวยเจ็กเคนคังนนักโกจร ว่าแกลจออกมากมารดา
 ของทว กักคัพนรวงทวาคค้วยเคยงอนคัง แปะเคยนเคา
 กักคใจลงไปในเรือ

๑ หลจเคนคังนนวงถามคนทมาว่า หน่มนอย
 คนนยฺทรใคร ทหารพวกนนจขกว่ายฺทรขนชกไป หลจเค

จงว่าชาติลูกเสือแล้วจงระเลกเค็ก อยุ่กับอำนาจ แก่ฝูงเนอ
ว่าแล้วก็ให้คนเชิญไปลงเรือ

๐ หลวงเจริงว่าพอเจอกับซาไครกไครกนมาก เค็มได้
ฝากหนังสือมากขลยปั่นนลขยหนังสือ ว่าแล้วก็ส่งหนังสือให้
ชั้นอวยงีกดู ชั้นอวยงีกเห็นหนังสือก็ใจวาตายมือของ
บิดา หลวงเจริงคนนกับบิดาเรากไครกไครกนไคยนชออยเนอง ๆ
คึกแล้วก็คึกเขาลงคานขยหลวงเจริง หลวงเจริงกรยคานขย พอทหาร
รุกประทศสัญญาากออกเรือ ชั้นอวยงีกกยคนทั้งปวงกห้าม
ความสงสัยไม แต่ลิ้มเหมงผเคียวกคสงสัยเป็นทกขอย
ขณระเมอชนไปเทียไปเขาไปนงในเรือนน หลวงเจริงไคสคนจริง
บอกว่ ท่านคนนคอกชนไปมารดาชนชกไป ท่านคนนเทียไป
มารดาเทียกาก็ ท่านคนนชอเคียวลภรรยาชนชกไป นาง
ชยหยกคานขยไปทกคนแล้วจงบอกกยชนไปว่ ล่อได้ไค
อยุ่เรือใหญ่ลำหนาไคให้ซาพเจ้าเอารือเล็กมาเชิญท่านไป
ว่าแล้วก็หียเขาเงินแจกให้ทหารกยคนห้ามเกยวมากวย
มารดาขยภรรยาชนชกไป ให้กลยชนไปคอยชอยนขก
ชนไปจึงว่เวลากัจวนค้ำที่อรงเขำจึงมารยเรา ๆ เคยวน
จะไปหาต่อได้ไคเสยก่อน คนทมากวยนนกับคานขยลากลยไป

ซินไปจึงเล่าความแต่หลังให้นางชยหอยฟังว่า ซินชกไปบุตร
 เรานันเดิมอยู่เมืองเฉียนจิ๋ว บัดนี้ไปทำการอยู่เมืองกิมหยง
 ไม่รู้ว่าจะได้ไถ่มาได้ ครั้นจะให้ไปบอกทางนงกโกลถลว่ลือ-
 ใต้ให้กระตอย เราจึงพากันมาหมายว่าจะพบกันลือใต้ไถ่แล้วก็
 จะลาไป บัดนี้เรายังหาพบลือใต้ไถ่ไม่ ท่านจ๊กโตะและสรา
 มาเลี้ยงก่อนนชยโชนกหนา ซินไปพูดกับชยหอยแล้วเหลยว
 คซินอวยเง็กหาเห็นไม่ จึงใช้ให้คนไปเรียกชยอวยเง็กมา
 แล้วโชนกนโตะเสพสราอยู่ด้วยกัน

๑ ฝ่ายลิ้มเหมงมาหาลียปนที่เรือเล็ก แลเห็นเรือ
 ทซินไปอยู่ครุฑประตกคิมอตอแล้วก็ใช้ โยแล่นเรือไป ลิ้มเหมง
 นกสงสัยถามลียปน ลียปนเล่าความจริงให้ฟังทุกประการ
 ลิ้มเหมงก็ตกใจหารู้ที่จะทำประการใดไม่ ด้วยความเสียด
 แล้ว

๑ ฝ่ายนางชยหอยอยู่ในเรือลำใหญ่พอเวลาจะโกลถลว่
 ก็จกแรงทำให้ซินไปเทียบไปนอนด้วยกันห้องหนึ่ง ซินไปเทียบ-
 ไป เห็นคนชายมากจะนั่งอยู่นานก็ไม่ได้ ซินไปเทียบไปก็นอน
 ในห้องที่จกไว้ นางชยหอยจึงว่ากับนางเทยวสักรรยาชชกไป
 ว่าตัวท่านมาตกอยู่ในแอมมือเราแล้วดวงจะคิดเหาะก็ไม่ไค้ นาง

เทยวดี ไต่ฟังนางชยหยว่ากตกใจจึงเข้าไปปลุกซินโปทในห้อง
 ซินโปทคนซนหารว่าระเกกเทศสิ่งใดไม่ นางเทยวดีก็เล่า
 ความให้ซินโปฟัง ซินโปแจ้งความแลวยอกกขบตรสะไว้ว่า
 ซินซกไปนั้นเมื่อครั้งก่อนโตช่วยหลยเอ็นทเขาชวงงรอกจาก
 ความตายครั้งหนึ่ง มาครั้งนี้โตย่นว่าช่วยแก้ไขให้หลยสยบ
 หนพันโทษไปโต เห็นว่าหลยเอ็นทสยบจะให้มารับเรา
 ไปแทนคุณเป็นมั่นคง เจ้าอย่าสะก้งตกใจเลยไหน ๆ ก็เสยรู
 แก่เขาแล้ว นางชยหยโตย่นตงนนจึงเล่าความจริงให้ซินโป
 ฟังทุกประการ ว่าหลยสยบคคตงบุญคุณซินซกไปบุตรของ
 ท่านอยากระโคไว้ให้ไปอยู่เมืองเซียงฮานระโคไว้สนอง คุณเห็น
 ว่าบุตรท่านระไมยอมไป จึงให้ข้าข้าพเจ้าคคตอลวงพาท่าน
 ไปไว้ปรารณาระให้ซินซกไปตามไป ซินโปก็ย่นางเทยวดี
 โตย่นตงนนกว่านางชยหยคนนเห็นระเขนภรรยาหลยสยบก็
 เกรงใจอยุ่จตุกซนระคานย นางชยหยกขบมือไว้ว่า ท่านเขน
 คนสูงอายทาควรระคานยข้าพเจ้าไม่ นางชยหยพคกับซินโป
 แล้ว คคตลว่าเทยไปเมาสฐานอนหลยระคานซนกสงขความ
 ไว้ประมาณครุหนึ่ง ซินโปจึงถามนางชยหยค่อไปอีกว่า หลย
 สยบเมคทาจะเอาบุตรข้าพ เจ้า ไปเลยงไว้ ในเมืองเซียงฮาน

ข้าพเจ้าเห็นว่าหลมคยงคงตัวแข็งแรงอยู่ ชนชกไปบตรข้าพ-
 เจ้าจะไปอยู่กยหลลสืบในโคหรือ ประการหนึ่งทำไมท่านจึงรู้ว่า
 ข้าพเจ้ากลัวใจเป็นญาติกันเล่า นางชยหอย จึงบอก ว่า
 บคาศของข้าพเจ้าเป็นชนนางชย ในเมืองหือจวหลายมาแล้ว
 ก็ทราบความว่ากลัวใจเป็นญาติกันท่าน และประการหนึ่ง
 คนใช้ล้อยสนิทของท่านข้าพเจ้ากรอก ชนไปจึงว่าเมอร
 ความเก่าแก่คงจรงคคอบายมาลวงข้าพเจ้าได้ ท่านจะพา
 ข้าพเจ้าไปครรงนคองมหนงลือไปถึงบตรข้าพเจ้าให้รู้ ด้วย
 บตรข้าพเจ้าจะไม่ไคมีความวิตก นางชยหอยจึงว่าท่านอย่าวิตก
 เลยคงจะจรงแรงให้คคอก และความอนนทานอย่าพคให้
 เทียบไป รพคกันแล้วต่างคนก็ต่างเข้าไปนอน ใช้ใบเรือมาได้
 สองวัน รุ่งชนเช้าไคยนพวกเรือลาหนามาบอก ว่า มีเรือ
 ผรรายมากอยคเรือขยู่ประมาณ สามสี่สิบสี่ล้า ไกลเรือเข้า
 มา ชนอวยเงกนอนชยไคยนเขารองวามผรรายมากลกชนค
 เห็นผลเงงนงอย บนเกาอเรียกทหารคนหนงทแต่งตัวเป็น
 ชคยกันนมาสงว่า พวกเรือลาหนารองมาบอกวามผรราย
 เข้ามาไกลเรือเรา เจ้าจรงคมทหารออกไปจยโจรให้จรงได้
 สงแล้วมอบของอาชญาลคใหคยทหารคนนน ๆ กกรยเขา

อดไป ประมาณสองทุ่มเศษทหารกลับมายกกว่าจับได้ตัว
 ฝรายแล้ว หลบเงงตามว่าเรือฝรายชกตงยหอเมืองไทน์
 ทหารคนหนงบอกว้ายหอของหลมต หลบเงงจริงวาถาเขน
 ทหารของหลมตกพาเอาตัวมาเราจรชำระ ทหารคนนนกรับ
 ไปเอาตัวฝรายมา ลมเหมงชยเรือเล็กถาหนง เห็นทหาร
 เรือใหญ่ไปจับตัวฝรายมาได้ ลมเหมงเห็นเป็นกายนห
 พวกรของตัวกตกใจ จะไปบอกกับชั้นอวยเงงให้รู้ ด้วยเรือ
 เล็กเขยบคนอยู่ระไปก็ไมมทางที่จะไปได้ คิดจะไปหาลียปน
 กถลวจะไม่พบ ลมเหมงจึงเอาเรือเขามาจอกอชยข้างเรือ
 ใหญ่ ไคยนหลบเงงตามว่าเจ้าชอไร อยู่เมืองไทน์ กายนห
 บอกว่าข้าพเจ้าอยู่เมืองกมทองชอกายนห หลบเงงจริงวาเจอ
 เป็นคนของหลมตทำไมไม่เห็นตงยหอของเราหรือ จึงมา
 สกคหน้าทัพเราไว้ เราให้ทหารไปจับมาได้ตัวระว่าประการ
 ใด กายนหว่าข้าพเจ้ามไคคคตมจสรบกับท่าน ด้วยนายไค
 ให้ไปหาเซงสชวง เมอบกถายนเซงสชวงไคให้คนมา
 ยมข่าวหลมตไปสขงร้อยเจือะ บันหลมตไคให้ข้าพเจ้า
 ทวงข่าว หลบเงงว่าเซงสชวงคนนเห็นคนใจแคชหาคิไม

หลมตไม่รู้ว่าคนคิดคนชั่วจงเอาข่าวให้เขายมไปเปรยขมเหมือน
 เมื่อครั้งเคยยกก๊กเจาเมืองหงอ ให้ชาวกบเจาเมืองฮวดไปตี
 เมืองเคยต ภายหลังเมืองหงอก็เลยยกยเมืองฮวด ภายนห
 จงตอบว่าแผ่นดินทกวันนเกิด ฤาผลแยก กน ออกไป เป็นหก
 กก ทำประการใดจะรู้ว่าคนและชั่วเล่า ครนจะไม่เผอแผให้
 ขึ้นไปก็รู้ว่าใจเคยแคย หลเจงโคพิงคกงนนักทำ โกรธเอา
 มอคยโคระแฉวจงว่า หลมตเป็นอรกนกยนายเราขยเขา
 ทั่วนายเราไปขง เคยวนเราขยทวเจามาโคแล้ว เจาคคว่า
 จะไปไถ่งายหรือ ว่าแล้วจงสั่งให้เอาทวกายนหุไปฆ่าเสีย
 ทหารกกลมรณกนมีทวกายนหุออกไป ลมเหมงเห็นคกงน
 กคกใจ จงไปหาขันอวยเงงกระให้ขไทย แล้วเห็น
 ทหารพวกายนหุกลยมา หลเจงกกลกขนไปแกเซอกทวกายนหุ
 ออก แล้วจงใส่ให้ทหารไปเอาหมวกกยเสื้อมาแต่งให้กา
 ยนหุ ภายนหุจงคานขหลเจง หลเจงจงว่า เมื่อตกรเรา
 ลองใจท่านคคอก มีใช่เราไม่รักเพอนเมอไร ถึงทวหลส
 ยนกรกขยาคคยเพอนเหมือนกัน เคยวนจะให้ท่านพยปะ

เพอนท่านลักสองคนสามคนพุทกนย้งหาซากำไม่ พยลย-
 ปรนลิมเหมงซันชวยเง็กสามคนเตนเขามา กายนหุเห็นก
 ตกใจจึงพุทกบลยปรนว่า เจ้าพาหลสับนกบยเล่ายนแหยนไป
 กัควรแล้ว แต่ลิมเหมงกบซันชวยเง็กอชยชวกงอยางไรจึง
 พามาอชยทนควยเลา ลยปรนจึงเลาความแถหลังให้ฟังทก
 ประการ กายนหุจึงบอกลยปรนว่า เมื่อเจ้าพาหลสับนหนมา
 แลว เคยวนซันชกไปชมกงงยเตงเขนไทยตองกักอชยท
 ทมถลามไลแทนควหลสับน ซันชวยเง็กโตยนว่ายคาคองไทย
 กัรองให้พุทกบหลเจงว่า ซาพเจ้าชอทหารท่านลักสองพัน
 ไปตเมืองกมทยงจะโตชวยยคาศาพเจ้าออกมาให้โต ซันไป
 โตยนพุทกนว่าซันชกไปตองไทย จึงใช้ให้คนไปจามกายน-
 หุ กายนหุว่าถาซันไปอชยนเชญให้ออกมาซาพเจ้าจะโตเลา
 ความให้ฟัง หลเจงจึงใช้ให้ซันชวยเง็กไปเชญซันไปมา
 ถงแลว พวกอชยทเรอกคานยทกตวคน ซันไปจึงถามกา-
 ยนหุว่ายตกรซาพเจ้าฝักสังโตจึงเป็นไทย กายนหุชอกว่า
 หลมกไปตเมืองไซจิวถลยมา โตยนว่าชมกงงปลอยหลสับ-
 นกบยเล่ายนแหยนเสีย หลมกโกรรซันชกไปชมกงงชมกง

สามคนว่าเห็นใจเคียวกน จึงเอาคนสามคนไปจำไว้ในทิม-
ตามไล่ ข้าพเจ้ายกบดช้อช้อขึ้นฮอนวอนขอโทษกัยหล่มก หล-
มกก็ไม่ไ้ จึงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหาเฮงส์ชวงทวงชาวสองร้อย
เจอะทกนไป เมื่อเฮงส์ชวงมายมกรงน ข้าพเจ้าห้ามว่า
อย่าให้เขาไปเลย ถึงเรามชวามากเอาไว้คกกว่า เพชว
เมืองเราจะชคสนข่างเมื่อโคระโคะไ้จ่ายง่าย ถ้าไ้เขาขมไป
ไปทวงเขาไม่ไ้จะมีพากนออกหรือ ถ้าหล่มกเขนคนมยญญา
กจะทรกคกรองคกอน นหล่มกก็ไม่พงจิงให้ชาวสองร้อยเจอะ
กัยเฮงส์ชวง เมื่อเขคคางชวาทวงให้ชวไปวันนนเป็นวัน
ไม่ค อยู่ภายหลงชนนางทเผาคางชวาทวงมายอกกบหล่มก
ว่า หนูกคชนในคางชวามยกนไ้คคยเอาชวในคางไป
เสย ชวแปคส่วนขงอยู่สองส่วน หล่มกจิงใช้ให้คนไป
ชนสตรเห็นจรงแล้วจิงให้เทยกากมไปทยวหาแมวทราชกู
มาเพอจะให้กคหนู เรอนหนงให้เกณทเอาแมวควหนง ถ้า
ไม่มีแมวเอาชวให้แทนแมวสยถึง ครนไ้คแมวมาแล้วแมว
กนอยกว่าหนู แมวสคหนูไม่ไ้คแมวกบหนูกเขาเป็นเพอน
กน หล่มกแรงแค็งนนกกเสยโ เมื่อกอนหน้าชวพเจ้ามานน

เชยวเชยย่นซาดเส็บยงลง จึงใช้ให้ทหารมายมข่าวที่หลมต
 หารอยแควย่น ว่าถ้าหลมตไม่ให้ข่าวก็จะยกกองทัพมาตเอา
 เมือง หลมตตกใจใช้ให้คนไปบอกซันซกไปซิมงกงยงเตง
 สามคนออกมาแล้ว ให้ซันซกไปล่อซอซันพาทหารไปรบ
 กับเชยวเชยย่น ให้ซิมงกงไปรักษาเมืองลเอง ให้งยเตง
 ไปเผาคางข่าวที่เมืองลกเขาซง เกยวนทำนาก็ไม่ได้ข่าว
 ราคาข่าวก็แพงจนเช่นชนมาก จึงใช้ให้ข้าพเจ้าไปทวงเอา
 ข่าวที่เซงล่ซวงข้าพเจ้าจึงได้มาทางนี้ ชงหล่ซันใช้ให้
 ทหารมารบซันไปไปเมืองเซียงฮานนิน ข้าพเจ้าจะกลับไปบอก
 ให้ซันซกไปทราวก่อน ซันซกไปอยู่แล้วก็จะรีบตามไปทเมือง
 เซียงฮานนิน ภายนี้พูดจาแล้วก็หันหน้ามาพูดกับหลมตเหมงว่า
 ท่านต้องกลับไปอยู่ซิวกงจึงจะชอบ คุ้มภัยตามารักษาและบุตร
 ภรรยาพี่น้องพวกพี่ของเราอยู่ที่ซิวกงมาก ท่านไม่กลับไป
 แล้วก็ยังแต่จวนตคอยู่คนเดียว ที่ไหนจะระวังรักษาครอบครัว
 ครัวไว้ได้ ข้าพเจ้ามีราชการติดตัวอยู่ จะลาท่านไปก่อน
 แล้ว หล่เซงพิทวารณาศูรปรางหน้าคากายนหูกเห็นวักเช่น
 คนฉลาด หล่เซงก็ขยับป็นตพูดกล่กล่อมจะให้มาอยู่กับ

ถึงห้องหลังเขียน กายนหว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่ด้วยเก็บหานายฝึกไป เที่ยวนกทรายแล้ววาทลมหัตถ์มยญนชยตของตคตามไปจนตาย จะทงหลมหัตถ์เลยไปอยู่กับคนอนนข้าพเจ้าไม่ไปไค ท่านกยข้าพเจ้านานไปคงจะพบกนชกว่าแลวกลตไปหลเจงเห็นกายนหมักตญญมาก นกสมว่ากายนหุเป็นคนคชชตรงกัเกรงใจ

๑ ฝ่ายลิมเหมงจึงคึกว่าไหน ๆ เราก้มาแล้วตองตามไปให้ตงเมืองเซียงฮาน จะไครวาทลสับนจะเลียงมารคาชินชกไปประการไค แล้วเราจึงคชอยกลบมา

๑ ฝ่ายกายนหลาหลเจงแล้วชอกเรือไซ้ไปไป หลเจงมาตงเมืองเซียงฮานก้เขาไปเผาดังชองหลเขียนนและหลสับนทูลความทไค ไปรับมารคา ชินชกไปกย ไคมารคาเทยกากิมมาตวย หลเขียนก้ให้จคแรงรบรองเลียงกุกให้ทชย

๑ ฝ่ายกายนหมาดังเมืองลกเอียง แล้วก้ขน ไปหาเซงสีชวง ไคย่นชาวยานพุกถนว่าเซงสีชวงผกหคทหารชยู่ทคาย ครนจะเข้าไปกัเกรงใจยงหาไคเข้าไคไม่ เซงสีชวงทรวาว่ากายนหุระมาทวงชาวทขม ننกทลยไม่ไทพย เซง-

สี่ชวงจงปรกษาทหารทั้งปวงว่า ชาวทเราไซ้ให้ไปยวมหลมค
 มานนถงมาทวงเรากไม่ไห้ แลวงจงส่งคนไซ้ให้มายชก
 กายนทว่า ทเมองลกเอียงนชาคเสยขงทามไม่ เจ้าไปยชก
 กยหลมคไททรวยกอน พอเราไปเกยชาวรวยรวมไว้ไต้มาก
 แลวงจะเอาไปส่งไห้ กายนทแวงคกงนกกนเห็นวาเฮงสี่ชวง
 จะไม่ไห้ชาวเราเป็นมันคกง กายนทโกจรถกถยมาเรอไซ้ไป
 ไปลงเมองกมหยงแวงคความไห้หลมคพงวา เฮงสี่ชวงคน
 นชยวาว่าแคเขาชอยมกญคณขงท่านเลย เขาขงจะคคมา
 คเอาเมองขงท่าน ท่านคองรวรงไห้รงค หลมคไคยน
 กายนทเล้าคความวาเฮงสี่ชวงไม่ไห้ชาวทขมไปคโกจรถ แลวง
 จงวาชายเฮงสี่ชวงพวกชายโจรเราทาไห้มัน มาคเมองเรา
 กอนไม่ จะคองคคชานไปคเมองมันเสยคกอน จงส่งไห้
 เทยกากมกยชวณปนเทยวสองคนเป็นทพหนา คนของชนเฮง
 คยหินสองคนเป็นทพกลาง หลมคกยเฮงเปกคองยวยนค
 เป็นทพหลง พากนมาคเมองลกเอียง ครงททหารเฮงสี่ชวง
 เห็นคองทพ หลมคยก มาจิงไปแวงคความกยเฮงสี่ชวง
 เฮงสี่ชวงแวงคความ แลวงจิงวา หลมคยก ททหารมา

โดยโทโสที่ไหนระมาน้อย คงระมามากเห็นเราละสลมก
 ไม้ไค้ เสงส์ช่วงคิดแต่ในใจไม่มีความสขายนงอยู่ไม้ไค้ ก็
 เทยวเคนครกตรองการที่ถูกละสลมก พอมทหารเลวมาขอก
 ภัยสงส์ช่วงว่า ยกถายนันทานไซ้ทหารไปข่มชาวหลมก ภาย
 หลงไค้ย่นชาวมาว่า หนอยในฉางชาว ننมยักตายชาวใน
 ฉางไปกินเสยสน ภัยมเหตุชนต่าง ๆ พวกชาวฉางทเมอง
 ภัยมยงพดกันว่า เคิมหลมกไปรัชศาลเจ้าจิวก่งตัน จิวก่ง-
 ตันคนนเป็นขจรจิวบน้องตรงแผนคินเสยคกก หลมกให้
 รัชเขามาทำทอชยของตัว จิวก่งตันไม่มทอชาคัยหามผู้ไค้ไป
 ไหว้แลระบชาไม้ความ เป็น อย่าง นิจ มีเหตุ ขาเพศต่าง ๆ
 เสงส์ช่วงไค้พงคกงนจงพควากลัวจะไม่จรง ทหารเลวจงว่า
 คนทไปมาคชาชายเล่าให้พงทกคน เสงส์ช่วงหิวระะแล้วว
 ถาอย่างนจรงแลว เรากมีอชยอยอย่างหนง คชงมคน
 ฉลาครจกใจเราจงจะทำกาไรให้สำเรจไค้ เสงส์ช่วงคคกกล
 อชยเอาเหตุอนนมากลาวมี ใหพวกทหารของตัวร ๆ กินแค
 คนสนทลสองสามคนเทานน ครนรงชนเวลาเขาสงส์ช่วงจง
 ใหหาพวกชนนางผู้ใหญ่มาเสยงไค้เสพสราคยกันแล้ว จง
 ปรกษาว่าเราจเรียกทไฟปรกษบหลมกทาทงปวงจะเห็นประการ

โศก ขุนนางฝ่ายทหารพลเรือนว่าสกลและแก่ท่าน เฮงสีสว่าง
 จึงแถลงถามว่า บ้านหล่มก้อยกเมืองกมหยงนั้นจะเป็นของ
 พระเจ้าชัยเชียนตสร่างหรือหล่มกตสร่าง มีขุนนางคนหนึ่ง
 ชื่อเคียบของทองบอกไว้ บ้านของหล่มกตนั้นเดิมขึ้นศาลเจ้า
 จวงกตท่านอภัย เมื่อหล่มกตกระเอาททำบ้านนั้น ว่าศาลเจ้าจวง
 กตท่านนั้นสมควรจะตั้งอยู่สร้างไว้ที่เมืองหล่มกตควรจะอยู่ที่นั่น
 ไม่ จึงใช้ให้คนวอเสียบเอาที่ท่าทอญ จวงกตท่านจึงมาเข้า
 ผนกขชาพเจ้านานแล้ว ชาพเจ้าหาอาจรที่จะแจ้งกับท่านไม่
 เฮงสีสว่างตอบโศกแล้วว่า เมื่อคนนั้นเวลาสองยามเศษ เรา
 ผนวามเจ้าองค์หนึ่งใส่เสื้อแดง หมวกแดง มาบอกกับเราว่า
 เป็นบุตรจวงกตของชื่อจวงกตท่าน เทพยาศาสตร์ใหญ่ตั้งให้เขียน
 เทพารักษอภัยทเมืองกมหยง เคียบอนหล่มกตใช้คนไปรื้อเอาที่
 ศาลเจ้าเอากระเขของและไม้เคื่องศาลนั้น ไปปลุกกลางข้าว
 ไร่ของลกเขาซึ่ง ว่าเรากษยาวหามทอาศัยไม่ เคียบอน
 หล่มกตก็กระสันขญเพราะชระทากก บอกให้ยกทัพไปตีเมือง
 กมหยงโดยเร็ว เจ้าจวงกตท่านว่าจะช่วยคุมทหารผู้ไปช่วยรบ
 หล่มกตด้วย โศกเมืองแล้วสร้างศาลถวายให้บูชาอย่างเดิม
 เจ้ามาบอกกับเราตั้งนั้นท่านทั้งปวงจะเห็นอย่างไร พวกขุนนาง

จึงว่า จิวก่งท่านก็ยื่นเทพยดาจะมาช่วยท่านก็เห็นว่าท่านจะม
 วาสนายิ่งขึ้นไป แผ่นดินเมืองของหลมกจะมาชนกับท่านเป็น
 มินคง เฮงส์ซวงจึงว่าถ้าเราไต่เขตแดนของหลมกเหมือน
 คังว่าแล้ว เราไม่เอาความสยบายแต่สยบาย ท่านทงยวงก็
 รมความสยบายด้วยกัน กำลังพดกันอยู่นั้น แลเห็นทหารเลวส
 ติงวงมาบอกว่ามีทหารคนหนึ่งชื่อตันเหลง ทำเป็นขาดอก
 เกอกลสยบายผลวงไปมาร้องพดว่า จะมาหาท่าน เฮงส์ซวง
 ไต่พดกันว่าทหารคนนั้นแตกออกเป็นคนดี รมเหตุอย่าง
 ไรจึงเสียจริตไป ว่าแล้วเฮงส์ซวงก็กับขุนนางทงยวงพากัน
 มาในทิศทหาร เห็นคนเหลงหลยท่านอนนั่งอยู่บนโต๊ะแล้ว
 ทำโคตย่นจนร้องว่า เฮงส์ซวงจะมาขอจิวก่งท่านมาเข้าส
 ลืออยู่ในตัวคนเหลง เมื่อคนวานนเรามาบอกก็กับท่านทำไม่
 จึงไม่คิดอ่านทำตามเราแล้ว ท่านอย่าเข้าใจว่าเป็นความผ
 ะหลมเสีย ถ้าท่านกับขุนนางพรหมกันไปเมืองหลมกเมื่อไร
 เรากระยบททหารยี่สามพันมาช่วยท่าน ท่านก็จะมช่วยชนะ
 แต่ให้ท่านเร่งยกไปโดยเร็ว บอกแล้วก็กระโตะลงมาจากโต๊ะ
 วัง ๆ เต้น ๆ อยุ่ เฮงส์ซวงก็กับขุนนางทงยวงพากันคุกเข่าลง
 คำนับเจ้าแล้วจึงว่า ครั้นนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำสั่งของท่าน

ถ้าใครสักคนมีความปรารถนาแล้ว ข้าพเจ้าจะปลูกศาลใหม่
 ให้ยกท่านงามตกว่าแก้ว ว่าแล้วเฮงส์ซวงก็ขยันทองปวง
 กปากันย่นขน เห็นคนเหลงถ่มตวลลงนอนยกยอแผ่นดิน
 เฮงส์ซวงก็ใช้คนพวเขาตวลคนเหลงไปตั้งเสี้ยมทาน กังแต่
 นนมากทวารเฮงส์ซวงนบดอจรวงทานมันอยู่ในใจทุกคน ว่า
 จรวงทานจะมาช่วยเฮงส์ซวง ครั้นสิ้นเวลาหัดทวารแล้ว
 กปากันไปท้อย เฮงส์ซวงคนนมออารยคนหนึ่งชอชวม-
 ชวยสือ มิวชาต่าง ๆ ใช้ฝึกได้ เห็นข้านเมืองวันวายจง
 เข้ามารอภัยกับเฮงส์ซวง ให้ใช้สอชย หมายถึงถ้าข้านเมือง
 ปรกตแล้วทวารกรมความสือ เฮงส์ซวงจงทงให้เขนทกนชอ
 แล้วเรียกคนชอชวมชวยสือมากระชบสังเขนความสือว่า
 ให้ไปทโรงทวารเลอกเอาทวารสามพันคน ไปจัดแจงชอชม
 หักเสี้ย ให้ข้านาญจจะไทไปรบกับทลमित ชวมชวยสือก็ไป
 เลอกเอาทวารทงชนาคนแปกเข็ระไค้สามพันคน ไปจัดแจง
 ชอชมหักให้เคาไมทอเทาชนหักเคิน สงชนไค้ทละน้อย ๆ จน
 สงชนไค้สับสองเข็ระเขากนทงคนทงไมสงไค้ยสับเส็ระ คิต
 เป็นไทยไค้สามวาคัย และทวารสามพันนให้เอาหน้ากัก
 ยคทหน้าให้เหมือนหน้าผแล้วใส่เสื่อลายเข็ระต่าง ๆ

ว่าแข็งแรงไม่มีสติปัญญาอยากแต่จะสู้รบอย่างเดียว หล่มก
ก็โกรธใช้ให้กายนทไปอยู่รักษาเมืองลกเขาซ่ง เสีย

๑ เวลาวันหนึ่งหล่มกพาตนของชนเทยกากม กย

ทหารทั้งปวงตั้งค่ายอยู่ ณ ค่ายชัชพินเขาตะวันออก เฮง-
สัซวงพาทหารตั้งค่ายอยู่ ณ เขาตะวันตก ทพทั้งสองฝ่าย
ยังไกลกันประมาณสามสี่สับล พอตงค่ายลงยังไม่ถึง
สองวัน ชวมชวยส็อกพาทหารสองร้อยสามร้อยคนมาซุ่ม
ทัพอยู่ที่เขาตะวันออก เห็นค่ายหล่มกตั้งมั่นคง ทหารท
มฉวมอกยทหารเลวก็แข็งแรงทุกคน ชวมชวยส็อกเห็นดังนั้น
ห้ามความสยบายไม่ เทยวตทงสัทกลแลเห็นคนรูปร่างสูงใหญ่
เจ็ดคนแปดคนตกพันอยู่ข้างทิศตะวันออกก็คิดอธิบายไปอย่าง
หนึ่ง จึงเรียกทหารคนสนิทมากระซิบสั่ง แล้วใช้ให้ไปจับ
เอาคนตกพันนั้นมา ตัวชวมชวยส็อกขึ้นมากลยไปค่าย พอ
เวลาเช้าก็เข้าไปค่านยเฮงสัซวงบอกว่า เวลาคนนขาพเจ้า
ฝันว่าจิวก่งต่านมายอกกยขาพเจ้าว่า ฟุ้งนเราจะใช้คน ๆ
หนึ่งมาช่วยรบตัวหล่มกให้จงได้ เฮงสัซวงได้ยินดังนั้นก็
ตกใจ พอมีคนเข้ามาบอกว่าจับหล่มกได้แล้ว เฮงสัซวง
จึงสั่งให้เอาตัวเขามา ๑ แลเห็นทหารมกมอพวกตกพัน

เจ้คนแปดคนเข้ามา คนเค้นหนานนคล้ายกับหล่มก
 เสงส์ช่วงจึงถามว่าไปจับหล่มกมาได้แต่ไหน ทหารเลยยก
 ว่าข้าพเจ้าเป็นกองตระเวนเข็วไปในปี พอหล่มกมาเที่ยวไล่
 เเนอขอกยขอมาให้ท่าน คนกคล้ายกับหล่มคนนจึงรองว่า
 ข้าพเจ้ามีใช้หล่มกตอกเป็นข่าวชนนางชื่อเล็กเตงเหมง
 เล็กเตงเหมงใช้ข้าพเจ้ามาตักพัน ถ้าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า
 จึงถามเพื่อนที่มาควยกับข้าพเจ้านนเล็ก เสงส์ช่วงแกลง
 ตามพวกตักพันด้วยกันเป็นชบาย คนเหล่านนร ในทักขณ
 เขาว่าเป็นหล่มคนนแลแล้ว เสงส์ช่วงทักไกรขลังให้ทหารเอา
 ตัวหล่มกไปจำไว้ แล้วสงส์ช่วงจึงสั่งให้คนสันทกระซมถาม
 ว่า พวกเราว่าทเขาบกงชวหนทางซอกแซกทุกคนไม่เคย
 เคนนรนรแห่งบางหรือไม ถ้ารนรแล้วสงส์ช่วงจะให้
 ขาเหนงความซอบแล้วจะปล่อยเสีย พวกกมาควยกันน
 เขามอชว่า คนนซอกมสังคนนชอ ถึงทงวน ทั้งสองน
 รจกเขายกมชวเป็นคณชานาญทาง เสงส์ช่วงจึงตงให้
 กมีสังถึงทงวนเป็นนายทหารชายชวา จึงให้หมวกและเสื่อ
 แก่คนทงสองทริจกทาง พอเวลาพลบค่ำพวกทหารในค่าย
 ไคยนักตักพิทว่าเขหล่มกมาไคกพากันมาดู พวกผู้คุม

ไม่ให้เข้าไปใกล้ พวกที่ไปดูเห็นหลมคตของจาของอบุค
 ไม่ถนัด ก็พากันพูดเอ๊กเกรกไปตงกองทพวาจยหลมคตไค
 แล้ว ทงควนายและไฟรกสันคววมกลวหลมคต คคควา
 ารวถานศกคตชชนกภพากนแขงนรงชนทกคน

๑ ฝ่ายเทยทากมเป็นทพพนาหลมคตยิกมาลงแล้ว
 คคควา ถ้าพทพเซงสชวงจะไคล้วยกัน กรนมาไม่พยกองทพ
 เซงสชวงเห็นแคตายเซชนรูปสคตวต่าง ๆ กนภประหลาดใจ
 เทยทากมคอยชยสองวงนทหามทหาวออกมารบไม้ เทยทากม
 ังพาทหาวชมาควยตรงมาทพนาคายเซงสชวง พอมาเห็น
 ระเนยคตายเซชนเซชมแตรแตรงแตรรูปสคตวต่าง ๆ ก็คคใจ
 วงกลขมาพคตนยองชน คตนยองชนกบเทยทากมจึงให้พวก
 ทหาวเอากอนคคลาทิมทงพงคายเซงสชวงเข้าไปก็ไม้แตก
 พอทพหลงหลมคตมาเป็นเวลาค่า จึงส่งให้ทหาวตงคายลง
 แล้วให้คตนงยามคอยระวังรักษาคายอยู่ ประมาณสชงยาม
 เศษบรรคาคนในกองทพหลมคตไคยในเสียงประทคเล็กคอง
 กนมีคคชาคเสียง พวกกองคระเวณมาแจ้งคววมคตยเทยทากม
 ว่า ประคก่าพงคายเซงสชวงนนเขคแล้ว ทาเห็นมมคต
 ตามไฟในคายไม้ เทยทากมจึงว่า เมื่อเวลากกลางวันเรา

ควบคุมมาเขาคอยดงครวญกันหาเห็นผีโศกออกสู้รบไม่ พอไต่ย่น
 กองตระเวนมาแจ้งความตงนั้น ก็พาทหารขืนมาตรงไปค่าย
 เเซงสีซวง เห็นประตูค่ายเข้คจกไฟสว่างอยู่เหมือนกลางวัน
 แต่ไม่เห็นทหารอยู่ในค่ายและนอกค่ายสักคนหนึ่ง เทยกากิม
 สองมือถือขวานแล้วจงร้องเรียกทหารของตัวให้เร่งตามมา
 มาโดยเร็ว พอไต่ย่นเสียดประตักในค่ายเซงสีซวง มีทหาร
 คนหนึ่งออกมารบกับเทยกากิมได้ประมาณสิบเพลง ทหาร
 เเซงสีซวงสู้ไม่ได้ก็ควบคุมมาหนี เทยกากิมก็ไล่ไปประมาณ
 สิบลี้ ไต่ย่นในค่ายเซงสีซวงก็ประตักสัญญาชน ทหารของ
 เเซงสีซวงที่ชุมนุมไว้นั้นก็จุกค่อ ๆ รัยกัน ขณะนั้นเป็นเวลา
 ใกล้รุ่งก็บังเกิดเป็นลมพายุใหญ่พัดมาตรงหน้าเทยกากิม
 ประมาณตัวหนึ่งพอสว่างขึ้นเทยกากิมขับทหารของตัวรีบตาม
 ทหารเซงสีซวงไป แลเห็นสองข้างทางมีทหารผ่องใหญ่
 ออกมา มีมือถือขวานทักตัวคนแล้วจงร้องว่า เราเป็นทหาร
 เทวกามาช่วยเซงสีซวง พวกเจ้ารีบถอยจงพากันมาเข้า
 ควบคุมกับเซงสีซวงเถิด ทหารคนหนึ่งของชนกับเทยกากิมเห็นแล้ว
 ตกใจก็กระหน ทหารผ่องเตนอยู่ครั้นหนึ่งแล้ววิ่งกลับไป
 เทยกากิมไต่ย่นเสียดร้องว่าจับตัวหลุมักได้ เทยกากิมเห็น

หน้าแลไปก็เห็นพวกทหารเฮงส์ช่วงมกหล่มกไล่หลังม้ามา
 ตามหมวกไม้ ไล่แต่เสอเกราะ แล้วจึงร้องว่าพวกเรา
 ทำไมไม่มาช่วยเราด้วย เทียกาก็มิได้ยื่นร้องเรียกให้ช่วย
 คึงนหน้าท่นพิจารณาคนทีไม่ พอเขาพาเลยไปเทียกาก็
 ก็ตกใจจึงบอกกับฮวนปุ่นเพียงว่า เทียฮวนเขาจับนายเราไว้
 แล้วจะรบไปทำไมเล่า ต่างคนก็ต่างกลับไปขานเสอเด็ก
 ฮวนปุ่นเพียงว่า เราจะไปทางไหนก็ไม่พ้นระรอกจากความ
 ตายอยู่อย่างเดียวแต่เขาหาเขา ว่าแล้วบอกกับทหารแล้วว่า
 เขาจับตัวนายเราไว้แล้วจะระคองไปเป็นข่าวเขา พวกทหาร
 เลวไต่ย่นคึงนนักทงฮาวชอชกหมวกและเสอเกราะชอกเสอ
 แล้วคุกเข่าลงคำนับสมัครเขาชอกกับกองทัพเฮงส์ช่วง เทีย-
 กาก็มิไม่ยอมเขาก็ถอชกหมวกและเสอเกรของยศชอกเสอ
 ปรอมเป็นทหารเลวเลิกล่อทหนีไปได้

๑ ฝ่ายท่นยของชินกัษเฮงตั้งหยินย่นอยู่ที่พกกลาง
 แลเห็นทหารกของหน้าคกเขาอยู่หารว่าเหตุชินโคไม่ มีทหาร
 คนหนึ่งวิ่งมาบอกว่ เขาจับตัวหล่มกไปแล้วทพหนานนบอม
 เขากยเขาสน ท่นยของชินเป็นคนไม่มัสคยัญญา ไม่ตรก-
 ตรองว่ เขาจะทำอย่างไรจึงจับตัวหล่มกไปได้ ก็ตกใจบอก

กบเซ่งตงหยินว่า ซึ่งหลมตเขาจับไปไคแล้ว เราจะรบสู้ยู่
 เห็นจะสู้เขาไม่ไค เรากบท่านพากันรบฝ่าฟันหนีไปเกิด
 เซ่งตงหยินกเห็นควย สองคนจึงพาทหารรบออกไปประมาณ
 ไคลหนึ่ง ทหารเซ่งตงชวงล้อมเข้ามาเขินอนมาก ต้นของชน
 หนีหน้ามากเซ่งตงหยินกหายไป ครั้นจะเที่ยวรบตามหา
 เซ่งตงหยินกหาว่าพลกกันทแห่งไคไม่ พอทหารเซ่งตงชวง
 ช้อเตยขงทองสีมาวิ่งมา ต้นของชนถืออาวุธลกกทเวียน
 กเขาสู้รบขยกบเตยขงทอง และทหารขงเตยขงทองถือ
 อาวุธปลายมช้อค้ำมายาวสำหรับเกยวเท้ามาประมาณหลาย
 สิบคน พวกทหารจึงเขาช้อเกยวเท้ามาต้นของชนล้มลง
 กไคกลุ่มรบจับเอาตัวคนของชนมไคไปให้เซ่งตงชวง

๑ ฝ่ายหลมตกบเซ่งเปกตงป่วยหยินก เห็นกองทัพ
 หนาเข้าสู้รบกกองทัพเซ่งตงชวงจนตงตระกูลมบอน กียกทหาร
 ออกไปช่วยเห็นทัพหน้าแตก จึงใช้ให้ป่วยหยินกออกไปช่วย
 ทัพหน้า ทหารเซ่งตงชวงเอาอาวุธช้อเกยวตัวป่วยหยินกตกม้า
 ลง ทหารเซ่งตงชวงจับเอาตัวป่วยหยินกไปไค หลมตแลเห็น
 ตงนนกตกใจ แล้วเหลียวไปข้างหลังเห็นอนเขามัทหาร

พวกหนึ่งไทรองมาดงทหลังค้ายหลมค หลมคเห็นค้ายของ
 ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒
 ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐
 ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐
 ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐
 ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐
 ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐
 ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐
 ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐
 ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ขึงคิตกกลับไปเอาชยชนระณชปาธองไต จนฉือปาธองเชอตกอ
 ตาย บดินทานเสยทพหินกลบมากยังมีทแกลวทหารตามมา
 เขนอนนาก อป่าเพื่อเสยใจก่อนจงคิตก่านการต่อไปอีก
 หลมคคพกอยุทเมืองลกเขาซงคนหนง รังชนเวลาเข้าหลมค
 ให้หาพวกทหารของตัวเข้ามาปรักษาราชการคิตกกระทำค
 ต่อไป พอแลเห็นเทยกากิมกีย่าวประมาณเก้าคนสิบคน
 เข้ามาหา หลมคโกรอจึงถามเทยกากิมว่า เมื่อชณะ
 ถานสู้รบกับทหารเซงสีชวงนนเหตุผลเป็นประการใดจงเสยทพ
 แมตงาย ๆ

๑ เทยกากิมจึงว่า เมื่อวันข้าพเจ้ายกไปพบกับ
 กองทัพหน้าเซงสีชวงนน สู้รบกันประมาณครู่หนึ่ง กองทัพ
 หน้าเซงสีชวงกหนข้าพเจ้าก็คุมทหารตามไปประมาณเจ็ดล
 แปดล ก็บังเิดคตมพายพิคมาแลเห็นเป็นไพร่พลยศ่าจ ถือ
 ฮาวชยนิสคคคหน้ากองทัพบนอนนาก ข้าพเจ้าก็คุมทหาร
 เข้าสู้รบกับกองทัพยศ่าจกลางชลมนอยู่ เห็นคน ๆ หนง
 ไล่เสยเกราะทอง รูปพรรณเหมือนอนอย่างท่านเขาจับมีคเอา
 ไปได้เรียกให้ทหารช่วยด้วยเขาจับเอาตัวไป พวกทหาร

สำคัญว่าเป็นท่าน ก็พากันตกใจหาเป็นอันที่ระสับไม่
 ประมาณครู่หนึ่งกองทัพเชิงสี่ช่วง ก็ออกจากค่ายทุกค่ายก็
 ล้อมเข้ามา ช่วยป้อนเสบียงนายทหารรองข้าพเจ้าเห็นตกใจ
 กสว ก็พาไพร่พลเข้าบอกยพวกเชิงสี่ช่วง ยิ่งแสบตัวข้าพเจ้า
 ฝึเคียวเหลือกำลังเห็นระสับต่อไปไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ตก
 เสอเกราะทั้งเสี้ยวหนมาถงเมืองซ่งเสี้ยว ทราบว่าเป่งงวนจน
 ผนึกษาเมืองยอมเข้ากยเชิงสี่ช่วงแล้ว ข้าพเจ้าจึงไปทนต์
 มาถงเมืองลกเซาซ่ง เห็นท่านไม่เป็นอันตราภกมีความยินดี
 กำลังพักกันอยู่หลมคแห่งยเตงซ่งรักษาเมืองกมหยง ช้มา
 มาถงตกใจ ตามว่างยเตงอย่างไรจึงมาจากเมืองกมหยง

๑ งยเตงแจ้งความว่าเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองกมหยง
 เวลาวันนั้นประมาณใกล้รุ่ง มีคนมาเรียกที่ประตูเมือง ให้เียก
 ประตูรับคนช้อม้า ขนนางนายทหารขนก้านแพงก เห็นท่าน
 นั่งยหลังมาไม่สงสัย สำคัญว่าท่านจึงให้เียกประตูรับ พอ
 เียกประตูออกไปพวกกกองทัพกรันเข้าเมือง ไล่จับพวกยมิ-
 เงยมทหารมคไว้อย่างฆ่าเสียบ้าง ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าหาใช่ท่านไม่
 เป็นพวกเชิงสี่ช่วงทำอบายมา ข้าพเจ้าจึงออกไปบอกย
 ภรรยาท่าน แล้วก็พวยตรภรรยาท่านหนีออกจาก ประตู

นำหนังสือไป มาถึงกลางทางพบ กบเซ่งคังหยิน แยกทัพมา
 ไปมอขยบุตร ภรรยา ของ ท่าน ให้กบเซ่งคังหยิน พาไป ชั่วกั
 แล้วข้าพเจ้าก็เที่ยวสืบเสาะตามท่านมาไม่ทราบว่าคุณมาอยู่
 ที่ไหนแล้ววาเมื่อหันมาตามทาง พบไพร่พลกองทัพแตกเซ่งคัง
 ช้วนนพทกกันว่า เซ่งคังช้วนยกกองทัพใหญ่ติดตามมาเกือบจะ
 ถึงเมืองลกเซาซังพวกพวชาคำตงพวกตระเวนเมืองลกเซาซัง
 เข้ามาแจ้งความกับกายนหวา ทหารลอกวงแหวงเมืองกม-
 หยง กองทัพเซ่งคังช้วน ตมแตกเสียแล้ว บัคนยกมา เกือบจะ
 ถึงเมืองลกเซาซังประมาณทางสามสี่ชั

๑ หลมตจแรงความแล้วตกใจ ว่าเมืองลกเซาซัง

เขนเมืองเล็กผู้คน กนน้อยระดั รับกับกองทัพ ใหญ่โตหรือ ว่า
 แล้ววกพาทหาร ออกมา จากเมือง ลกเซาซัง หนไป ชยเมือง
 หอเอียงซัง-ไท่ไก่น โดยนรภยา อยหลมต ไปพัก อยู่ทเมือง
 หอเอียงไต่สองวัน กองตระเวนเมืองหอเอียงมาแจ้งวาเมือง
 ลกเซาซังเสียแก่กองทัพเซ่งคังช้วนแล้ว หลมตอดนใจใหญ่
 ว่าเป็นเคราะห์กรรมของเราอย่างไรไม่รู้ ช้ายเซ่งคังช้วนมัน
 ทำกลอุบาย มาสู้ รับกับ เราจน เราเสีย ทหาร ทกวค หลายคน

๒ ๕ ๘ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
บ้านเมืองกล้ายหลายเมือง เกษวนพวกเราจะคิดเขยปรกระการ
โต

๑ เฮงเปกคิง จึงว่า บัคนม เมืองขนอยในท่าน แต่
เมืองนาจอเมืองหอบกเมืองโทหิงเมืองลเอียง ข้าพเจ้าคิด
เห็นว่าพวกนไปหาชมงกกร เม เมืองลเอียง ทั่วชมงกกรเขย
คนมสทขัญญาสทขยชอ จะโตปรักษาทหารอกนทอไป แล้ว
ข้าพเจ้าจะไป รกษาเมือง หอบก ทั่วเมือง หอบก เขยเมือง
ไกลกยเมืองเฮงลชวง เมอเกิดเหตุขนอย่างไรข้าพเจ้ากระ
สรวไปกวจะสนชวต ทั่วทานนจไปตงเกลยกลอมผคน
ชยทเมืองโทหิง เมืองโทหิงกยหอบกชยไกลเรยกกนพอโต
ยันททหารและ ไพรพลชองเรา ทแตกทพ ทนไปช่มช่น ชย نن
ถารว่าท่านไปตงชยทเมืองโทหิงแล้วจะโตเข้าหา และคนท
มสทขัญญาและสมมทชงไมมเจานาย จะโตเข้ามาชย กยเรา
บ้าง ฉากองทพเฮงลชวงยกมา พอเราจะสโตกโตคคการ
สรวชก ถาเห็นว่าเราชยทวกจะตงม้นรกษาเมืองไว้ หลมค
กเห็นชยชยทวจงปรักษาทหารทงปวงว่าใครจะเห็น ชย่างไร
บ้าง ชรวคาททหารทงปวงหาพคปรกระการโตไมนิงชย หลมค
ถถามชยชอกรทงหนง พวททหารจงพควาเมอสุรบกชยชก

ทเขาบกมิ่งช้วน ทหารและไพร่พลยอโทษกลัวเกรงแก่ชาติก
 มาก ทุนของชนกเขาสยูกยเขา ปล่อยให้ชนกชงมสคยญญา
 กองทัพเซงสีชวงก็เข้าไปได้ เมืองเสี่ยเลากยชมนชกยเขา
 เมืองลกเขาชงเหาลอกวงกเสี่ยแก่ชาติก เมื่อเสี่ยชานเมือง
 ไปเป็นหลายตำบลดังนี้ ทแก่ลวทหารของเราที่ยังอยู่ใจคอก
 ยอโทษไปหมดจะตั้งตัวอยู่ที่ไหน ถ้าชาติกตามไปมากเรา
 ทหารสองหมื่นเท่านั้นจะสู้เขาโคหรือ ถ้าแมนเสี่ยกระพากัน
 ตายเสียสิ้น

๑ หลมตโคย่นพวกขุนนางผู้ใหญ่พวกตั้งนั้น ก็เสี่ย
 ใจนาตาตก จึงว่าเราเกลียดกลัวมไพร่พลโคทหารมาก ยก
 ทัพไปตีโคไซตแดนทิศใต้ต่อแดนเซงสีชวง ข้างทิศเหนือต่อ
 แดนโชนชวยกยมาครั้งนั้นทแก่ลวทหารและผู้คนแตกต่นพลก
 กันไปรวมกันไม่คิด จะตั้งอยู่เมืองโคกไม่เห็นททางมั่นคง
 รัชชาติกใหญ่โต หลมตครองการไม่ตลอดนักโทมนสชน
 มา กชกกระบอออกจะเซียดคชตายเสีย เซงเปกตงวงเขาชง
 เขากกระบไวโค แล้วก็พารองให้รักกัน พวกทหารทั้งปวง
 เห็นตงนนักพากันร้องไห้ด้วย

๑) เสงเปกตัง จึงปล่อย หลมควา เกิดมาเป็น คนมี
 ความทุกข์แล้วอย่าทำใจสั้น จงอดสำหึ คติการต่อไปเศษ
 บุญจะตรงตัวโคชก

๒) หลมคินงอยู่ประมาณครึ่งหนึ่งจึงพูด เกิดมาเป็น
 ชายเราก็คงจะไม่อยู่ในบังคับใด แต่ครึ่งเทพยดาแก่ง
 จะประหารชีวิตเรา เราก็น ความ คึกและ สติปัญญาแล้ว
 ซึ่งจะให้ไปเมืองลเอยงนั้น เราอยากชมมึงงเราไม่ไปแล้ว
 ถ้าท่านทงข่วงร่วมใจไม่ทงกัน เราพากันไปอาศัยถงจุหล
 เอยงอยู่ แล้วค่อยคติการต่อไปภายหลัง

๓) เทยทากมีพูดว่าจะเข้าไปอยู่ในเมืองถง หลลสืบ
 กคนธรรอยกับท่าน คงจะมีความพยายามหาเหตุฆ่าเราเสีย
 เสงเปกตังจึงว่ากรเราเสียบท มาตรงนกรวน ตัวหนักอยู่แล้ว
 ถ้าเราพากันไปอยู่ถงถงจุหลเอยงก็เห็นว่าจะไม่ทำอันตราย
 คงจะสบายเลยงให้เขนสขควย กนใด ซึ่งจะไป อยู่เมือง อนก
 เห็นว่าหาได้ไป อยู่เมืองนนใดไม่ พวักทหารเห็นชอบควยก็
 ยอมพร้อมใจกัน

๔) หลมควากับเสงเปกตังว่า บัดนี้เราจะพากันไป
 อยู่ถงจุหลเอยง บุตวรภรรยาของท่านอยู่ทงข่วงท่านอย่า

ไปกับเราเลยจงกลับไปอยู่ที่ชวงงเถิดใครใดเห็นหน้าบุตรและภรรยา

๑ เชงเปกตั้งว่าเค็มข้าพเจ้าไ้สำยานไว้กับท่านว่าทุกขั้สุขขอย่างไ้ไม่ทั้งกัน ขย่าว่าแต่บุตรภรรยาเลยจงชีวิตข้าพเจ้าจะเช่นจะตายไปภายหน้า ข้าพเจ้าไม่ทั้งท่านแล้วทหารทั้งปวงไ้โดยนเชงเปกตั้งว่าคงนณ กัมความยันททานใครจะคิดทงหลมด ไม่เจนนแต่ เทยกากิมคนเดี่ยว ไม่ยอมไปหลมดทว่าเรารั้ไนใจเทยกากิมอยู่ ด้วยมารดาเขาอยู่ชวงงเขาไม่ยอมไปก็ตามแต่ใจเขาเถิด

๑ เทยกากิมว่าการไม่เ็นชย่างนนั้น ข้าพเจ้าไม่เ็นหวังฉงมารดาออก ด้วยว่าอวรุณฑคเ็นพนองกษข้าพเจ้าเขากคงจะปฎิบศกรษามารดาอยู่ ข้าพเจ้าวางใจหาสิ่วตกไม่วตกอยทขยหลสขนมาให้ท่าน ถ้าข้าพเจ้าตามท่านไปหลสขนคตพยาบาททจะฆ่าข้าพเจ้าเสย ว่าคง นนแล้วเทยกากิม ถลากลับไปเขาชวงง

๑ หลมคคทว่าชาวณไปกลวทแกลวททหารจะเรรวนไปจึงไม่คอยฉาฉินชกไปกลับมาและมีไ้ไ้ให้คนไปขอกษิมงก

ให้รู้ความหลมคักพาทหารกับไพร่สองหมื่นเศษ เดินไปทาง
ทิศตะวันตกใกล้ระดมืองเชียงฮาน จึงใช้ให้คนลวงเชยค
ขนนางถอหงส์ลวงหน้าไปแจ้งความกับหญิงหลเอียนก่อน
มีคำในพงเพยว่าหลมคักระสนวาสนาแล้ว ระคนการสังโศก
ไม่ถูก ถ้าเชยเฮงเปกตงพากันไปหาซ่มงกงคคฮานตงตัว
อีกกระโต

๐ ฝ่ายคนลวงเชยครบหนงสอไปให้หญิงหลเอียน
แจ้งหญิงหลเอียนรู้ความว่าหลมคักสมคักมาอยุ่ด้วย จึงคิดว่า
หลมคักคนนี้เป็นคนมีสติปัญญาเพื่อนฝูงมาก พวกทหาร
พักอยู่ในเมืองท้อหน่าเมืองชวตงนั้น ทดเมผลมอกยงมีชัย
ถ้าหลมคักอยุ่กับเราแล้ว ไปภายนอกหลมคักคงระชักชวน
พวกทหารเหล่านั้นมาอยุ่ด้วยกัน เรากระโตใช้สอชอไปคิด
แล้วกรมความยนต์ จึงให้เจยงกนตงจชนายทหาร ออกไป
พดเกตยกลอมเอาใจหลมคักไว้ก่อน แล้วจึงใช้ขุนนางหรวช
ชอเกงจองชอกไปรบหลมคัก

๐ หลมคักคิดแต่ในใจว่า ไค้เมเราตงคักหมายว่าจะ
ไค้เป็นใหญ่คนมาเสย ข่านเมืองจาเป็น ตองค่านบพิงบญเฮา
คคแล้วกวพาเฮงเปกตงกับพวกทหารที่ปลวง มากยหรวชชอ-

เขามาตามขบวนจุฬาลักษณ์นงจุฬาลักษณ์นกรเรียก โทษนงทศมศวรร
 แล้วพูดว่านของเราสู้รบกับชาติก ไทความลำบาก นกหน้าอย่า
 มความ โทษนงทศมศวรร คอยทำให้อหุลสขมาจากเมืองยอน
 กอน แล้วจะให้ยกกองทัพไปยกยอนของเราแก่แก่นเซ่งส่วง
 เสยให้จงได้ หลลเขียน จงตั้ง ทศมศวรร ให้เขียน เขยักกกง
 ตำแหน่งทศใหญ่ฝ่ายพนักงานสำหรับคนแล เลียง ไตรเจ้า
 แลระชนนางหน้าทงในโรงงจุฬาลักษณ์นคควาถารตงทศมศวรร
 ให้เขียนชนางทศใหญ่ ไทขงคยวากลาถารอน ๆ หลลมคก
 รมโภาวเรย แล้วจงตั้งให้เซ่งเปกทเป็นนายทหารรักษา
 พระองค์ข้างซ้าย กายนทเป็นทหารรักษาพระองค์ข้างขวา
 งยเตงเป็นทศมศหยลชอยทไซชบ้านหลลเขียน แต่บรรดา
 พวกทหารขงมาคยวหลลมคณ หลลเขียนคยบรรทานทศพย
 ลิงขงเงินทองตาม ทศมศวรร ทุกคน แล้วแยกทหารขง
 หลลมคคไปสุมทศไว้ตามคองทหารขงคยไว้ทกคอง ครนชยมา
 วนทงองจุฬาลักษณ์นคคส่งสารหลลมคควาไม่มภรรยา จงเอา
 นางคกโกกงจเป็นบุตรพลาวขงหลลเขียน ยกให้เป็นภรรยา
 หลลมค หลลมคคตงแกมาชยในเมืองเซียงอน ไม่มีความ
 สบายคยวเคมตงคยเป็นเจ้าคยวนกลยมาเป็นชนางทการ

ถึงไคยงคตเยอหยังลระายอชย อยุมาประมาณ เตนอนเคษ
 ษนของหลลยบยชง ยกกองทัพ ไปตเมืองเหลงไซไค แลวก
 กลยมา ใคคนถฮนงลลวงหน้ามาแจ้งความกยลจร
 หลลยชยนชน ทรนถงจหลลยบรูความแลว ก็ใคหา
 หลลยคเขามาพควา ถงถนของเรามาชยในเมืองเซยงชาน
 นยงหาไคพยหลลยบยไม ษคนหลลยบยกกองทัพกลยมา
 เกลลชกวาจะมความพยยาชย นชงจชอกไปคานบรย
 รชงเสยแต่ไกลใเรยบรชช อยาใหลลยบมความ
 พยยาชชชนไค

หลลยครบคยาแลวชอกมา เซยงเปกถงกยทหารช่าวไฟ
 ปรมาณยลยคนชอกไปรบหลลยบย ถงยเตงนชชกชวยหา
 ชอกไปรบหลลยบยไม หลลยคพาทหาร ชอกจากเมือง
 เซยงชาน ไปทางทศไคถงเมชงบยจวกพกชย คนใชชง
 หลลยคชงใไปลยคหลลยบยกลยมาแจ้งความว กกองทัพ
 เกชชจะมาถงแลว หลลยคพคกบชกนชยนว ถาหลลยบย
 มาถงถามเรา ะพคชอยางไรคชกนชยนจวถาไมถาม
 กแลวไป ถาถามเรา ะชชอกวถงจหลลยบยใชชอกมา
 รย คชจะไมทำเชนอชนตราย ปรกชากนแลวไคชนเสยง

ประโคมมา หล่มกแลไปเห็นเป็นกระบวนแต่คนใส่เสื้อ
 แดงหมวกแดง ถอยเกาทันทีเดินมาข้างหน้ากระบวนหนึ่ง
 ถัดไปคนถือดาบกระบวนหนึ่ง ถัดทวนกระบวนหนึ่ง คนถือ
 กระจับปี่ สี่ซอกคัสต์เขามาระหว่างกลาง มีนายกำกับหมู่
 ละสี่คน หล่มกสำคัญว่าหล่มกนยกมา จึงเรียกพวกขุน
 นางและทหารของตัว มายืนคอยรับอวยรวมทาง เห็นนาย
 ทหารใหญ่ สองคน ช้มาตามหลัง กระบวนแห่มา นายทหาร
 สองคนบอกว้เราขอเจียงซุนบอกกยเส้าของกั เรามีใช้
 ซันฮงตอก ซันฮงออยข้างหลังว่าแล้วักเลยไป

๑ หล่มกไคยในคังนงกมีความโทมนัส ฐว้ว่าหล่มก
 บันไททหารแกลงแดงตัวมาเขาระเหย ก็กระไม่อวยรับหล่มก
 บันถกฉวฉงหล่มกเขียน ครนจะคอยค้อไปกมีความละอายนก
 กคคเรวรนอัย พอเห็นคนช้มาอกพวกหนึ่งเดินเป็นคู้ๆ สอง
 แแถว มีคนถือกระดานขายยัคทองเดินนำหน้ากระบวนมา
 ในกระดานขายนมหงสี่สองควว้ชวยค้แปลว่าพลยหลัก
 เสี่ย ถัดคนช้มาคนถือธงห้าสเดินสองแถวพวกหนึ่ง แถว
 มีคนถือทวนถือดาบเดินเป็น คู้ๆ ถน ถัดไปมีคณคัสต์เข้

โหรงเหอนอนมาก หลมตเข้าใจว่าหลมตขึ้นมา จึงเรียก
 ทหารว่าเร็ว ๆ เถกหลมตขึ้นมาแล้ว หลมตกบทยทหารทั้งยวง
 กคึกเข่าลงคำนับ พอเหลยยกเห็นนายทหารสองคนขึ้นมา
 นายทหารสองคนชกว่าเราชื่อมาลาเป่าแปะเหยนเต่า เมื่อ
 ยกจนเราไต่ไปตเจ้าตงเมืองกมทอง เตยวนเจามาตงเมือง
 เซียงฮาน เจ้าจะคอยรบชนของหฺรือ ชนของนงฮยในเกยว
 ทมมานทองคนทามาข้างหลัง เจ้าคอยรบไทจงคเถกควา
 แลวกเลยไป

๐ หลมตไต่พึงเสียบใจยงนงก แทงนหน้าชนถอนใจ
 ไหญนกว่าเกิดมาเป็นชายให้เข้ามาเขยเยยต่าง ๆ อย่างน
 รมชวตอยทำไมไมตองการ จึงฉวยทวยมาจะเซอคคชให้
 ตายเสียบ เองเปกตงวงเขาชงเอาคาบไว้ แลวว่าทานมา
 คคกไต่สั่นตงนหาควรไม รงอศส่าทงอศไไว้กอนค้อย
 คคกการค้อยภายหลัง ก่าสึงฟุดกนฮยมคนมาชอกหลมตควา
 ข้างหน้ามคนถอชงเหลยองมีหนงสี่ในองสี่องควา ชนฮฮง
 ควาวนหลมตบนแนแลวชยาแคลงเลย หลมตแลไปเห็นคน
 ชมาและเคนเท่า ถอเกาทถทขยางถอฮวอขาง ๆ ข้างเคน
 สองแถวและมคนถอชงหาส่นาหน้าทวย ถคไปมทหารเอก

ขมาซอซวงงกเคียววียคหนึ่ง เซียงเสงเซียงควคหนึ่งเตนเคียง
 กนมา เห็นหลมคยนชยทหารทงสคันทายกมอชนเหมือนระ
 คานบ แล้วรองวาเงางยอองเสคคจมาคชยอยทน ไทไปรค
 เดคยอวาพวกซาฟเงาคถกทานเลยวาแล้วกลยไป

๐ หลมคทกยพวกทหารไคยนตงนน กมคความนชยใจ

รจนาคาตกทกคตต่างคนต่างพุดไม้ออก เฮกเปกตงจิงพค
 เลลาโตมทหารทงปวงวา พวกเงาจอตสาห์แซงใจไวเดค
 พอแลเห็นเกยวทหลสยนงมา เห็นหนไซชวนายทหารขมา
 นาหนาเกยว มคนเคนเทาลอมเกยวมาเขนอนมาก คยระ
 หนงทพยคาลอยมาแตยนอากาศ เห็นทวหลสยนงชยใน
 มานทอง หลมคทพเคระหเห็นแนวาหลสยนจิงพาทหารทง
 ปวงวงเขาไปคกเขาลงคานบหมอบทหนาเกยว แล้วหลมค
 รองชนไปวา ซาฟเงามารบทานซาไปชชไคไปรคโทษซาฟ
 เงาควย

๐ หลสยนครนเทนหลมคเขามา กมคความแคนชน

ถวย.กาทณทชนโกงจนสนแรง เขาถกชนพาคสาชหมาย
 ระยงหลมคเสยโหคาย เฮงเปกตง กายนหุ โจรกนเขยน
 ลวรวณ กยทหารทงปวงคกโไซชทนาดงชยกบคน แต่

หล่มตเขามอบคหน้าไวหมอบควสนอยุ หลลขบเห็นหล่มต
 และทหทารหมอบอยเวยขรอย โดยคววมกถวเขนขนมาก ก
 คอยคลายโทโสแล่วคควำระฆาหล่มตเสยเคยเวน ทหทารกตค
 ตามมามากเหมือนสนขงนทรอก ทไทนระนงตาย จงเอา
 เกาถนทชไปแล่วรองวำ กหมายระฆงมงเสยให้เหมือนกข
 มงทากเมือครงกอนกจะโต แตกเห็นกขหน้าพวกทหทารทง
 ยวงจงอดใจไววำแล่วกเสยไป และเมือหล่มตออกไปรบหล
 ลขบ หลลขบรคววมแล่ว จงแกลงแก่งทหทารยกถวงหน้า
 มาวำกล่าวเขาระเขยได้ไคคววมเจ็บอาย

๑ ครนหลลขบไปลงเมองเซยงฮาน จินเฝ้าพระเจ้า

ฉงฮอง พระเจ้าฉงฮองทรวำทวเจ้ากขทหทารไฟว์พลทงยวง
 ยกไปปราบคัทรขาศักมคววมลำบากขงนก

๑ หลลขบจงวำยกกของทพไปกระทาศักสงครามครง

น เพราะบุญขงพระองค ทหทารและไฟว์พลกเขนนาหนงใจ
 เคยวกัน สัรบกขาศักกมชยชนะ มายคนเจบไคขงชกข
 ชขบเกากยลจอนเกา และทหทารทงยวงได้กรงเหล็กมาให้

พระองคคักสัน

๐ พระเจ้าดังของมิตวามยงค์ จึงสั่งให้ทหารเขาคณ
 ไทยทงนนไปตักศิระเสียบประจานไว้ทนอกเมือง ทหารก
 คำนยรบเขาคณไทยไปฆ่าเสียบตามสั่ง แลวดงจถามหลสยชน
 ว่า ไคเห็นหนาหลมคแล้วหรือ หลสยชนรบว่าไคเห็นแล
 ดงจหลสยชนว่าแรกมานนบทาคคว่าจะไม่รบเขามันไว คว
 เลียบนแพฤไคไว้แต่ก่อน ว่าเมืองแตกของเฮงสชวงเมืองงย
 ของหลมคอยไคลกน เปรียบเหมือนเมืองเคยตคกบเมืองงอ
 กตงอยไค ตอเมอไรเมืองเคยตแตกเมืองง ออกพลอยเสย
 เทยวนเมืองงยแตกไปเลยแลว ยิงแตกเมืองแต่นานไปก
 จะเสยไปตามกน ชงหลมคหันมา ครนจะไม่รบเขาไวก็จะไป
 ออกกอนตงทวภาเรยชนอก เหมือนตงนงกตเมืองชวยชนอก
 เมืองทงน ภายหลงเราจะคตทกระทำยาก เพราะคตเห็น
 ทงนนงงไคเขามันไว

๐ หลสยชนจงวาคนทมคณกษยาพเจ้ากหลายคนท
 ไมงงไมมาตักคนทง พระเจ้าดังของบออกวางยเตงกมาทว
 บทาคาเห็นวามนคนมลตบญญา จึงตงให้เป็นคนสำหรับญช
 ไปอยบที่ไซซของเจ้าแลว แต่เทยวนไคย่นวว่าบวยอยงงมีไค
 ออกไปรบเจ้า พุดกนแลวดงจหลสยชนกบหลสยชนกฟากน

เข้าไปข้างใน หลลีสยันทานขมารดาแล้วกลบออกมาที่อยู่
 แต่พอมาดงประตวงไซ้ชกถามงยเตงชยทโหน แลรงยเตงก
 ทาไค้ชวยไม เมื่อหลมคชอกไปรบหลลีสยันทนน คคระตาม
 ไปทวยกก็เห็นว่าไม่ครงแกถงยชกชวยเสย ครนไคยนหลลีส-
 ยนถามขวารชอกชอชวถงนน กวงชอกมากรบคานข แลว
 ว่าข้าพเจ้าชวยชยทาไค้ชอกไปรบท่านไม ชอท่านไค้ไปรค
 ยกโทชข้าพเจ้าคชวยเจค หลลีสยนจรงมชองยเตงโคลกชน
 แลวพคว่า จนเสกชยเรามิไซ้คนชนไมคชงคานขเราดงชยง
 นคอก หลลีสยนจรงมชองยเตงมาไค้นงนเกาชทศมควร ชอ
 ท่านกโทชชยทาไค้ไค้กรอการแต่หลลีสยนคชวยเสย

๑ หลลีสยนจรงว่าเราชอยใจจนเสกชยนงก คชวยวาร์ก
 ไค้รมีคณมากชยเราคคชอน เราคคคดงทงนทงกลางวงคกลาง
 คนมิไค้ชาก บคนทงนมาชชยคชวยเรา เราชอยใจทงนงก
 หนา แต่หลลีสยนคชวยชยชว เรามาจวนนเห็นหมชอยชย
 หมายจรงเสยไค้คชวยคชวยมชองชวยเรา เราเห็นทหารทง
 ปวงชอยคชวยเราจรงคไค้ ถึงเราไม้ชานนไปชางหนา ก
 คจรงคชวยคชวยคชวยชยชยชยชย หลลีสยนถามงยเตงว่า
 ชมงดงชยชกไปทาไมจรงไม้มาคชวยเจ้า

๑ ฝยเตงบอกวาชมนกงยงรทษาเมืองฉยง ซนชก-
 ใปรทกยเซชวเซชนทกยงไมกลบมา เมชหลมตระมากไมทน
 บชกใทคทงตองร หลสยบยงบอชกยเตงวามารตาคชนชก-
 ใปเราใทรบมาไวลลว ฝยเตงจงวาชนชกใปเชนคกคณญ
 แลระกเพอนฝย ถาร ความแลวกกงจะตามมา เคยวณชวพ-
 เจ้าพเควระหคเห็นชนชกใปรระ วร ความ แตคทนชองชนนนชว
 ยอมอยุกบเซงสชว หลสยบถามวาคทมทระลวไรหารมากชอ
 เทชกาทมนนใปลยไหล ฝยเตงจงวาคน ๆ นใททำคคไร
 กยทานจงหาอาจมาไม วาจะใปชวองปรนนบตมารคา เทช-
 กาทมนนนเชนคทกรกรจรงชย แตทวามกคณญชอตรง
 คอเจานวยยงนท ชวพเจานกวามารคาเทชกาทมมาชยทน
 แลว ถาเทชกาทมรีควมฉงจะเชนตายอยางไร ก้คจจะ
 ตามมารคา มา ถาเทชกาทมมาฉงแลว ชอท่านจงทไทย
 ชยใได้มรีควมพยาบาทแกเทชกาทมแลบ ทงแตคนมาหล-
 ลยบนทของฝยเตงรคใครกนสนท

๑ ฝ่ายเทชกาทมครนใปลงชวองแลว ไมพชมารคา
 จงถามฉวรทคต ฉวรทคตบอชกวามารคาท่านใปเชนเพอน

มารดา และบุตรซนชกไปว่าจะไปหาพี่น้อง ไม่รู้ว่าหลสับน
 แต่งขยาล้อลวงรับเขาไปไว้เมืองเซียงฮานแล้ว เทยกาก็มี
 ไม่เชื่อจึงว่าพุดคหยอกฆ่าเล่นหรือ อิวจนคคจึงบอกว่าเรา
 พุดคนเป็นความจริง จึงเล่าความแต่หลังให้ฟังทุกประการ
 แล้วว่าเมื่อขณะมารดาเจ้าจะไปกับมารดาซนชกไปนั้น เรา
 ขัดไม้ไค้จึงให้ลมเหมงไปกับมารดาเจ้า ลมเหมงกลับมา
 แจ้งความว่า หาใช่ล้อไค้ไทพี่น้องซนชกไปมารับไม่ เป็น
 ขยายของหลสับนแต่งให้หลเจงลีย่นมารับไป ไปตามทาง
 ไค้พบกบกายนหุ แล้วหลเจงก็ยกทหารทัพเรือพามารดา
 เจ้ากับมารดาซนชกไปไปถึงเมืองเซียงฮาน หลสับนก็ยก
 แกรงตกและท่อยให้ไค้ใหญ่กว้างขวาง แล้วให้เขารถมารับ
 เทยไปซนไปกยนางเตยวสซนไป จึงจกแรงคนใช้ให้อยู่ปรน-
 หนัก แล้วทหารมารักษาบ้านให้ควยลมเหมง เห็นว่าเทยไป-
 ซนไปอยู่เป็นสุขแล้วก็กลับมา ถ้าเจ้าไม่เชื่อพึงไปถาม
 ลมเหมงที่เมืองลเซียงเถิด เจ้าพบกบกายนหุ กายนหุหาขอก
 ความเจ้าไม่หรือ

๑ เทยกาก็มีไค้ฟังดังนั้น ตกตะลึงประมาธครู่หนึ่ง
 แล้วพุดว่า เมื่อไปรบเซงสซวงพบกายนหุก็หาขอกให้

ไม่ การเป็นดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าหาคิดแก่ชีวิตไม่ คงจะตาม
 มารทูลไปให้ถึงเมืองเซียงฮาน รุ่งขึ้นเวลาเช้าเทยกาก็มี
 ไม่ยอมออกถ้ำกับผีโค พากันใช้สินทลสองคนไปเมืองเซียงฮาน
 เทยกาก็มีจึงคิดว่าครั้นจะเดินไปตามทางใหญ่กลัวจะพบผู้คน
 จึงเดินไปตามทางน้อย กลางวันก็หยุดพักกลางคนก็ออก
 เดินไป ประมาณเดือนหนึ่งถึงเมืองเซียงฮาน พักอยู่
 ที่วัดระฆังวัดข้างไซไซ จึงให้คนใช้ไปบอกกับนายประตู่ว่า
 เทยกาก็มีจะมาหาทลสิน นายประตู่รู้ความแล้วก็เข้าไป
 ไปแจ้งภัยทลสิน ทลสินรู้ว่าเทยกาก็มีมาจึงส่งขุนนาง
 นายทหารให้แต่งตั้ง เป็นส่งางคางมาเข้ามาเฝ้าพนักงาน
 ชาวประโคมชนสามครั้ง แล้วทลสินออกมานั่งอยู่บนหลัง
 พวกรถทหารทั้งปวงเขาคานขแล้วบนอูสองแถว นายประตู่ก็
 เข้ามาแจ้งช่วยคนเทยกาก็มีคนไทยก็เข้ามาอยู่ในประตูใหญ่
 มทหารสองคนออกมาจับตัวเทยกาก็มีตเขาไปอยู่ตรงหน้าทล-
 สิน ทลสินเห็นจำใจว่าเทยกาก็มีก็ทำเป็นโกรธเอามือตบ
 ไตรลงแล้วชี้หน้าว่าชายขโมยมึงมาหาตตายหรือ เมื่อบอก
 นกหูเขาซ่อนอยู่ในศาลเจ้าเล่ากุนกึ่ง มึงจะเอาชวานพิน

กุเสียให้ตาย วันนึ่งมาถงนกระเฮามักสัยพันเสียให้เยน
ท่อนน้อยท่อนใหญ่ ใส่กระตมมึงเสียให้หายความแค้น
ของกุ

๑ เทยกากิมเงยหน้าชนคทลสยบนแสหวระระตงชน
จวงว่าเมอนนเรารออยู่ว่า มีเจานเมืองงยเราไม่วักเจาเมือง
จิง เกิดมาเป็นชายทำคณกยท่านผู้ใดก็ไม่คกระให้ทอย
แทน เมื่อเราทำผิดสิ่งใดก็ให้ปรากฏออกมา ถ้ากลัวตายอยู่
แล้วก็ไม่เข้ามาในเมืองเซียงฮาน ทวท่านจะเป็นเจ้าแผ่นดิน
มาพุกจาเป็นโตโตตงนหาควรวไม เมื่อท่านจะฆ่าฟันเราเรา
ก็ไม่มีความวิตก แคขอให้เห็นหน้ามารตาสักคร่งหนึ่ง แล้ว
จิงคคศิระทำให้ส่มความแค้นของท่านเด็ก

๑ ทลสยบนร้องลงมาว่าอายผรายคนน กมาถงทตาย
แล้วยังพุกจางฮารอกงคชวตมนไว้สักครู่หนึ่งก่อนว่าแล้ว
สังทหารให้พาเอาทวเทยกากิม ไปหา มารคา แล้วจิงเอามา
ทำโทษ ทหารทั้งสองคนฉดเอาเทยกากิมออกไปตามสั่ง และ
เมื่อชินฮองให้ไปรับมารคตายตรภรรยาชินชกไป กยมารคา
เทยกากิมมาถงเมืองเซียงฮานชินฮองให้ทำบ้านเรือนโตใหญ่

อยู่ข้างทิศเหนือไซย แล้วให้สาวใช้สองคนยกทหารยี่สิบคน
 มาช่วยนายตริภักษาให้ไล่สยขยู่ด้วย ถึงเดือนให้เสอผ้าและ
 ของกินมาให้เสมอกทกเดือน มารดาขึ้นชกไปกับมารดาเทย-
 กากิมเป็นสขอยู่ด้วยกัน วันเมอทหารพาเอาตัวเทยกากิมมา
 นน มีคนวิ่งเข้าไปในเรือนชกซินโป เทยโป ซินโป เทยโป รั
 กิ่งออกมาเห็นเทยกากิม เทยโปมารดาเทยกากิมตรงเข้า
 กอตเอาศีรษะบดไว้ แล้วร้องให้ปากยื่นพมพำตามประสา
 คนแก่ แต่หากังซัดว่ากระไรไม่ พวกทหารชงพาเทยกากิม
 มานนถพากันหวนเรารออยู่

๑ เทยกากิมจึงว่ามารดาชกชอรอนร้องไห้หนึ่งเดียว
 เกิดเทยกากิมจึงถามมารดาว่า มาอยู่ทนมีคนปรนนิยตริภักษา
 กินอยู่บริบูรณ์สบายปกติอยู่หรือ มารดาเทยกากิมพูดไม่
 ออก มารดาขึ้นชกไปแจ้งความแทนว่าแต่มาอยู่ทน ซิน-
 อองให้คนมาเอาปรนนิยตริภักษาเลี้ยงดู ให้ทรัพย์สินของทอง
 เงินผ้าพรรณนุ่งห่ม เป็นสขอยู่ด้วยกัน เราใดอย่างไร
 มารดาท่านใดอย่างไร เทยกากิมจึงถามมารดาของตัว
 ว่าร้องอย่างนั้นหรือ

๑ เทียบไปพุกหน้าแล้วเขามอชไป ทนางสอง
 คนว่านางนั้นแหละซึ่งน้องให้มาปรนนิบัติรักษามารดา เทียบกา-
 กมไคพิงคังนั้น จึงว่าแต่ก่อนข้าพเจ้าไม่ว่าซึ่งน้องเป็นคน
 คดโกงเพียงนี้ โดยจะตายก็ไม่เสียใจแล้ว เขยาก็มีลูก
 กับมารดาว่าข้าพเจ้าขอลามารดากลับไปตายหน้าท่งมวรดา
 จึงอยู่กับชินชกไปไปกว่าจะหาชีวิตไม่เด็ก พุกคังนั้นแล้ว
 เทียบกาก็มักกรวยมาวตารจะออกจากประตูคุก เทียบไปมารดา
 เข้าคุกเขาไว้หาปล่อยขอกมาไม่

๑ ชินไปมารดาชินชกไปจึงพูดว่า เจ้าอย่าวุ่นวาย
 ไปเลยเราจะทำให้เจ้าฟัง ด้วยแต่ก่อนซึ่งน้องให้ไปปลอชลง
 รัยเขาเรามา ปรารธนาจะให้ชินชกไปบุตรเราอยู่ในเมือง
 ถึง ครั้นเรามามารดาของเรากลับมาเป็นเพื่อนเราด้วย
 บัดนี้คนหลวมคักเข้ามาอยู่ในเมืองถึงด้วยแล้ว ถ้าบุตรเรา
 ความเมื่อใดก็ควรจะตามมา ถ้าเจ้าไปตายเสียครั้นนงเหมฮน
 เราทำให้แม่ลูกตายจากกัน ชินไปว่าแล้วจึงให้นางสาวใช้
 ทัพพนนิบค้อยูนนั้น หยิบเอาเสื้อยศอย่างขุนนางมาใส่ตัวจะ
 ไปขอโทษเทียบกาก็มักกับซึ่งน้อง กำลังพุกกันอยู่มีคนใช้สาม
 คน กับทหารถือเสื้อหมวกมาลงแล้วบอกว่าซึ่งน้องยกโทษ

เทยกากัม ให้ใส่เสื้อหมวกเข้าไปเผ่า บอกแล้วพวกทหาร
 ชวนกันเข้าแกะเชือกทมิศออกจากตัวเทยกากัม แล้วเขาเสื
 เอาหมวกแต่งตัวให้ เทยไยมารดาเทยกากัมเห็นดังนั้น จึง
 ยกมือขึ้นไหว้แก่เทวดาบนอากาศ แล้วขวยพรว่าขอให้ท่าน
 ชั้นของมีอายุยืน ครอบครองสมบัติอยู่ในบ้านเมืองเป็นสุข
 สบาย ให้โคหมันบังเกิด เทยกากัมครั้นใส่เสื้อหมวกเสร็จ
 แล้วก็คำนับมารดาของตัวก็มารดาชื่นชกไป

๑ เทยไยมารดาจึงว่า อย่าเพื่อกำนับมารดาก่อน
 เลย จึงเข้าไปคำนับชั้นของเสี้ยก่อนเกิด ชั้นของคนนั้นเป็น
 คนมขญเมตตาแก่คนทั้งปวงมาก เจ้าพระเมกตญญชอตรง
 กอท่าน ถึงมารดาจะตายไปก็ขึ้นสุข เทยกากัมไต่ยน
 มารดาว่าจริงมากขณรับสั่ง

๑ ขณะนั้นชั้นของออกมา อัญโท หรือ ประทุมขุนนาง
 ปรัชการาชการอยู่ พอคนเข้ามาแจ้งว่ามารดาชื่นชกไป จะ
 มาขอโทษเทยกากัม พอทราบว่าท่านยกโทษเทยกากัมก็หา
 มาไม่ มารดาเทยกากัมก็ว่า จะมาเล่าขอมตของท่าน

๑ หลัสยนิ ไต่ยนดังนั้น ก็ทมิเรแล้วพคกบงยแอง
 ว่า ถ้าเราไม่ใช่คนไปยกโทษเสี้ยก่อนแล้ว มารดาชื่นชกไป

ก็คงจะเข้ามาขอโทษ ไหนเลยมารดาเทยกากิม ะริ
 คุณเรามากถึงงเ้า กำลังพทกนอยู่คนใ้เข้ามาแจ้งกย
 หลสลับนว่า เทยกากิมมาอยทปรตคชยพงว่าท่านจะไปรค
 เป็นประการใด หลสลับนสั่งว่าให้พาเทยกากิมไปทหอทศ-
 ทรวันตกทสำหรับวัยแจกเมือง คนใ้ชกออกมาพาเทยกากิม
 ไปตามล้ง ปรมาณครหนึ่งเทยกากิมเห็นหลสลับนชออกมา
 เทยกากิมตรงเข้าไปคำนบแล้วร้องไห้พคว่า ข้าพเจ้าหาม
 แววจักขไม่ ไม่ทราบว่าเป็นคนมีบุญวาสนา ปรกชย
 ทัวยลศขญญาเมตตาแก่คนทงยวง บกนไทยข้าพเจ้าลงท
 ภายท่านไปรคชกไทย ให้กเป็นคุณนิกหนา ข้าพเจ้านม
 ความลระอาแก่ท่านนิก

๑ หลสลับนโคยนคณน จึงเขายคมีชเทยกากิมใ้
 ลกขนชนแล้วพคว่า เมื่อตงนนเรลชองใจท่านคอก เรา
 ว่าท่านเป็นคณมีศทขญญาภคญชอศคย เคยวนทวท่าน
 เขามาอยในเมองถงแล้วดาชอตรงเหมอนทง ชย กย หลมค
 กจรค เทยกากิมว่าข้าพเจ้าคคถงคณทงานชงใ้พามารดา
 ข้าพเจ้ามาเลยงรภษาไวเป็นอนนค ดงแต่นไปทวข้าพเจ้า
 จะเป็นทายปรการใดกไม่ลมคณท่าน จะชชชยสนชคณไป

กว่าระหาชีวิตไม่! | หล่สยบงถามเทยกากิมว่า เมื่อท่าน
 อยู่ลรบกับกองทัพเฮงสชวณนเหตุไรจึงไคเสยทพ เทยกากิม
 ก็เล่าความแต่หลังให้ฟังทุกประการ แล้วหล่สยบงถามว่า
 ท่านไคพยกบซกชกไปซมกงบาง หรือไม่ เทยกากิมว่า
 เมื่อชณะเสยทพแล้วหล่มตเข้ามาอยู่ในเมืองฉง ซำพเจ้าไป
 หามารดาที่ชวงรชวว่าท่านรบเฮามาไว้ ซำพเจ้ารบตามมา
 ทั้งกลางวันกลางคืนจนถึงเมืองฉง ยังหาไคพยกบซมกง
 ชนชกไปไม่ เทยกากิมจึงพคตไปอกว่ายาวไฟรทไซ้สยบ
 เซอ ใจไคชของซำพเจ้ามอຍทเมืองเฮยมชอ และเขายกมงชว
 ประมาณสองพันเคษ ซำพเจ้าระลาท่านไปเกลยกล่อมเฮา
 มาไว้ แล้วจะพาซมกงชนชกไปและพี่น้องพรรคพวกทั้งยวง
 เข้ามาอยู่ในเมืองฉง ท่านจะไว้ใจซำพเจ้าหรือไม่สคแต่ท่าน
 จะเห็นควรวเดค หล่สยบงจึงว่าท่านคคตงนชอบนกหนา เรา
 รู้ว่าท่านชอตรงคตอเรา เราหาสงสัยไม่ แต่่ว่าท่านจงไปหา
 บดาเราแจ้งความให้บดาเราฟังเสยก่อนจะไปรบเป็นประการ
 ไคอย่าง เทยกากิมกคานขหล่สยบ หล่สยบงให้ชนนาง
 พาเทยกากิมไปเฝ้าฉงหลเฮยนแล้ว เทยกากิมแจ้งความ
 เหมือนพคกขหล่สยบให้ฉงหลเฮยนฟัง ฉงหลเฮยนก็มี

ความยินดี จึงตั้งเทยกากัมเป็นนายทหารใหญ่ แล้วให้เป็น
 ทรงกว้น สำหรับดูแลตรวจตราทหารและไพร่พลทั้งปวง อยู่ใน
 ในที่ไชยชววย แต่ความซึ่งว่าจะไปเกลี้ยกล่อมผู้คนนั้นสัก
 แต่หลสยั้นจรมเห็นคเเลก เทยกากัมก็ค่านขลางจรหลเอียน
 ออกมา แล้วเข้าไปที่ไชยค่านขชอยคณหลสยั้น แล้วจง
 กลยไปขานทมารดาอยู่เขาค่านขมารดาของตัว มารดา
 ชนชกไปนางเคยวสกับชนอวยเง็กก็ออกมาค่านขกัน กาง
 คนทางมีความยินดี

๑ ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าเทยกากัมเข้าไปลาหลสยั้น
 แล้วชวนมาพว้าวสองคนออกจากเมืองเซียงฮานไปทางเมือง
 กังไต้ เทยกากัมรบอาสาไปครั้งนั้นโดยกาลงยติยนต์ ภิรบ
 ทั้งกลางวันกลางคืน

๑ ฝ่ายหล่มิตตั้งแต่ไปรบหลสยั้นกลยเข้ามา ก็มีใจ
 ทกชัทรอมไปค้วยไม่สุมคิต ทแกลวทหารทมาค้วย ถึงรุ-
 หลเอียนก็แยกย้ายไปเสยทอน วันหนึ่งคนใช้เขามาบอกว
 เคยวันเทยกากัมเข้ามาอยู่ในเมืองเซียงฮาน หล่มิตคคคว
 เทยกากัมคงจะมาหาจะไคถามข่าวถึงบ้านเมืองครอบครวก
 หาเห็นมาไม่ อยู่มาประมาณสามวันสวนคนใช้มาบอกว

ขตนลงจุหลเฮียนตั้งให้เทยกากิมเป็นนายทหาร แล้วใช้ให้
 ออกไปนอกเมืองแต่จะไปข้างไหนไม่รู้ หล่มกโคยบงคน
 กนงโกรวอัย แล้วพุกกยเฮงเปกตงและทหารคนสนิทว่า
 เทยกากิมมันเรากโคตงให้เป็นขุนนาง มาถึงนแล้วทถามา
 เยี่ยมเยียนเราไม่ ถึงจุหลเฮียนใช้ให้เทยกากิมไปจากเมือง
 ค้วยเหตุชนโค เห็นจะให้ไปเกลี้ยกล่อมพวกพองพินของของเรา
 เข้ามาในเมืองลงสัน พวกเราอยุทนจะมีพากันตรอมใจ
 ตายเสียหรือ ทให้นจะตงควตอไปโค ทหารทงปวงคิดว่า
 เมอแตกอนันน โคยชอกเทยวทขานเมืองโคทรพยลังของ
 ทองเงินมาใช้เหลือเพื่อ ตงแต่ตกเข้ามาอยู่ในเมืองลงน
 กขคตลงตางคนตางไม่สยาย พอโคยบงหล่มกโคยบงคน
 กรว่าหล่มกจะไม่คคชย พวกทหารทงปวงพคชนว่า ชมกนง
 กยงตงมนชยทเมืองลงเฮยง เทยวเซยบงตงมนชยเมือง
 ฮิวจิว ชนชกไปกบยลชชชชนไปรบกยเซยวเซยบงแล้วคงจะ
 กลยไปอยชวงก คนชยงชนกยคนทงปวงกชยทเมืองลงเฮยง
 กาลงทานชงมอยตงนจะมาอยให้เขาคคกเล่นหาตงการไม่
 หล่มกคยเฮงเปกตงจงว่าพวททานวานชชยแล้วจงปรกษาว่า
 เราจะบอกให้ตงจิวว่าเราจะไปเกยบงคน ททกอยเมืองชวทง

กษัตริย์ท่านใดที่เสียดอกันแล้วจึงพาภรรยาไปด้วย พวง
 หันไปช่วยกันโดยเร็ว หล่สลับกันจะให้คนตามจับเราพบประ
 ภรรยาท่านก็ไม่อาจทำอันตราย เปรียบเหมือนเลาบน้ำนาง
 ชนุษย์หันหนีไปเมืองเก่งจวเหมือนกัน ท่านทั้งปวงจะเห็น
 ประการใด ประการยังไม่ตกลงกันหล่มกโกรธว่าชนนาง
 แก่งแย่งไม่พร้อมใจกันก็กลับเข้าไปในเก่ง ตกโถงจวภรรยา
 ตามว่า เวลาวันเช้าพเจ้าคุณหาท่านไม่สู้สหายมีเหตุประ
 การใดหรือ หล่มกบอกที่เราไม่มีความสบายอยู่ในใจอย่าง
 หนึ่ง จะปรึกษากับเจ้า เจ้าไม่รักและชว ตกโถงจวจริงว่า
 อกรรมคาณวเมยตามทกขสขสังโศกตชงปรึกษาหารอกนจึงจะ
 ชอบ หล่มกบอกวาทนเราคักจะหนีออกจากเมืองถึงใจเรา
 เป็นห่วงชยด้วยเจ้า เราจะพาเจ้าไปเจ้าจะเห็นเป็นอย่างไร นาง
 ตกโถงจวว่าหล่เชยนรักใคร่ชยเลี้ยงตงแต่งท่านเป็นชนนาง
 แล้วยกชาวพเจ้าให้เขียนภรรยาเพราะเมตตาท่าน ท่านกับ
 ชาวพเจ้าอยุกันด้วยกันยังไม่ไคสกกเคอน ยังไม่ไคทคแทนสนของ
 คุณถจหล่เชยน กลบจะมากคคพากันหนีไปเห็นคแล้วหรือ
 หล่มกจวว่า หล่เชยนมีความรักใคร่เรากิจจริงอยู่ แต่หล่
 สลับนของชองเจ้าทำให้เราไคความอัยอาย มากจึงอยู่ไม่ได้

ถ้าเจ้าไม่ไปก็เราเห็นว่าเป็นคนนอกใจ นางตลกโกถงจูโตฟัง
 กิ่งนักโกรธถ่มเขฬะลงตรงหน้าหล่มกแล้วว่า เข็มเราคึก
 ว่าท่านเป็นคนคิมรว่าเขคนชกตัญญูไม่รู้จักคิดคน หล่มก
 ้มความโกรธขึงนัก นางสาวใช้คนหนึ่งเป็นคนฉลาดเห็น
 ความระแคะระคายกัน จึงปลอบหล่มกว่าท่านอย่ามีความ
 โกรธแก่นายข้าพเจ้าเลย ถ้วยนายข้าพเจ้าเป็นผู้หญิงอายุน้อย
 เยาวชญญาหารจักการลกขงไม่ คำโบราณท่านว่าผัวร้อง
 เมียก็คงขบ การชงท่านพูดเมือตระถนนคชข ๆ อ่านปรกษา
 กันไปคงจะสำเร็จความปรารถนา จะทำให้เร็วโกรธขงกัน
 นนหากไม่ หล่มกได้ยินคำสาวใช้ว่าคล้ายโกรธแล้วชก
 มาข้างนอก โจนเขียนถามว่าท่านเมือตระกได้ปรกษากบ
 ภรรยาแล้วหรือ หล่มกตอบว่าเราไปพูดจากับมันไม่ได้สัก
 กคำ มันเขคนไม่มีชญญากลบคำวเราเขคนชกตัญญู
 เรานทขระฆ่าเสีย เสงเปกตั้งว่าความไค้แพรงพรายถง
 คงนี้แล้วจะอยู่ช่าไม่ได้คงจะเกิดควมใหญ่ หล่มกจึงถาม
 ว่าระคคชขงไรค โจนเขียนจึงว่าให้คคชขไปเร็ว ๆ ถ่า
 เนนช่าชขข้าพเจ้าเห็นว่าจะ อชกจากเมือชขงชานไม่ได้
 หล่มกได้ยินคงนนักขตประตุคถลนคญนงแล้วให้สง เปกตั้ง

เรียกพวกทหารซึ่งมาช่วยแต่ก่อนประมาณหกสิบคนเศษ เก็บ
เครื่องศาสตราวุธกับเสบียงอาหารเสร็จแล้ว เวลาใกล้รุ่งก็พา
กันออกไปจากประตูเมืองข้างทิศใต้ นายประตวงมาแจ้งความ
กับหลี่ฮั่น หลี่ฮั่นมีความโกรธเขินอนมาก ลากขึ้นจากท
วังไปคุกเขี่ยชานหล่มตมแต่ผเดียว เห็นประตูขลุ่ยคนญแจไว้
ทุกประตู จึงให้คนคัดคนญแจเข้าประตูเข้าไป เห็นนางตงโก
กุงจุนงอ้อยไม่ทันถาม นางตงโกกุงจุนงอ้อยเห็นหลี่ฮั่นมา จึง
เล่าความซึ่งหล่มตมมาปรึกษาเมื่อเวลากลางคืนให้ฟังทุกประ
การ หลี่ฮั่นกริ้วมาแจ้งความถึงจุนงอ้อย หลี่ฮั่น
เขินแจ้งความแล้วสั่งให้รักษาตามคนออกไปตามรอยหล่มต
มเล่าจนแจ้งห้ามไว้ว่า ซึ่งท่านจะให้คนออกไปตามนั้นหาต้อง
การไม่คนทั้งปวงเขาจะหนีหนีได้ ให้คนคุมหนังสือประกาศ
ไปตามหัวเมืองและตามทางทุกตำบลว่า ถ้าพบหล่มต
มกับพรรคพวกแล้ว ให้จับเขามาส่งก็ระไคโดยง่าย มีนจะ
หนีไปทางไหนทน หลี่ฮั่นเห็นชอบด้วยจึงมีหนังสือให้คน
ถือไปตามคำเล่าจนแ

๑ ฝ่ายหล่มตม ครั้นพากันเข้ามาหนีออกจากคานของก้วน
พุนจากคุกขลุ่ยแล้ว หล่มตมจึงพูดกับคนทั้งปวงว่า ถ้าเรา

ระพากันไปหาเที่ยวชมเมืองชวโจวของเค็นตามทางน้อยจึงจะ
เร็วถ้าไปหาชมมณฑลเมืองลยเอียงต้องเดินตามทางใหญ่ กายนห
ว่าหนทางไปข้างหน้านั้น โจซาฟเจ้าคิดเห็นว่าแยกกันเป็น
สองพวก พวกหนึ่งไปเมืองลยเอียง พวกหนึ่งไปเมืองชวโจว
หลัมติว่าชอบแล้วจึงให้กายนหกับโจกนเอียนไปเมืองลยเอียง
ตามทางใหญ่พวกหนึ่ง ถ้าไปลงเมืองแล้วจึงให้คนมาบอก
กันให้รู้ กายนหกับโจกนเอียนก็คุมพวกประมาณสามสิบ
คนไปตามทางใหญ่ หลัมติกับเซงเปกตั้งและบ่าวไพร่
ประมาณสามสิบเศษ เดินตามทางน้อยไปถึงค่านหอหมกย
ฝรูกษาค่านชอชิงเจียดเป็นคนมีสติปัญญา เห็นพวกหลัมติ
มาถึงแล้วระชอกเดินทางไปในเวลากลางคืน นักประหลาด
ใจอยู่ไม่รู้ว่าคนคิดคนร้าย จึงให้ทหารตรวจตราคนคู่สี่ของ
ทุก ๆ ตัวคน บรรดาพวกหลัมติแต่ก่อนเคยเป็นโจรใจร้าย
ครั้น เห็นพวกค่านหอหมกยตรวจตราคนแล้วตั้งนงกมีใจโกรธ
ขึ้นมา จึงชักดาบเข้าไล่ฟันพวกทหารที่เฝ้าประตูค่าน เซงเปก-
ตั้งระหามกไม่ฟัง ยิ่งเจียดขนนางฝรูกษาค่านตกใจหนีไป
ถึงทหมจิวแจ้งความกับเจียงกนชอชว่นไป นายทหารฝรูกษา
ทหมจิวรู้ความแล้วตกใจนงก จึงกวณชอเซงเอียนชอฝู

สำหรับตรวจคนขอยกหมิวจวนนึ่งพวกการอนันไม่ยากนักไว้
 ข้าราชการเจ้า ขาพเจ้าระคมททวารขมาไปทศศิระพวกนุนมา
 ให้จึงได้ ซอชวนไปกซกตามดงสองครั้งสามครั้งว่า ท่าน
 จะทำประการใดเราขังคักไม่เห็น เซงเฮียนซอหาบอกความ
 ให้รู้ไม่ พดแลวกคตทวารขมาไปลกกทางอยู่

๑ หลมคกขททวารทงปวง ครนเขาไปในค่านหอ
 นมกยไม่เหนมฝคน กชวนกนเกบเขาทอพยสังของเงนทอง
 ใคเอนอนมากพกนขนอยคนหนง รังชนเขาพากนออก
 รากค่านหอ นมกยหนทอไป หลมคกนกวาทางเมองลกจวนน
 มชนนางททวารฝรภษาอยมาก แต่ทางนอยซอกเขาแห่ง
 หนงเหนจะไมมฝคน คคแลวกพากนเคนคคไปทางซอกเขา
 ดงทชมทอชวทศเหนอชางชายมอเบณเขาสูง เซงเขา
 เบนเหวลกมชองทางนอยเคนทางหวางเหว หลมคกขเซง-
 เปกตงขมาเคนรบไปแต่สองคนก่อน ใทททวารบ่าวไฟรันน
 เคนตามมาชางหลัง ครนหลมคกขเซงเปกตงไปดงกลาง
 ย่านไคยันเสียงประทศสณญา คุไปเห่นคนตังลกกหน้า
 หลงอยู่ ลกเกาทณชตคกมาจากภเขาข้างออกจากฝ่มไม่
 ขางแต่หาเห่นคนยงไม่ หลมคกขเซงเปกตงเห่นตงนบก

หล่มตก ซบเลียงตงแตง ให้ข้าพเจ้าทงป่วง มยศักดิ์ตาม
 สมควร ภายหลังหล่มตกหาเชอถอยคำเพื่อนฝูงไม่ บคนคว
 ข้าพเจ้ามาเขียนข่าวท่าน ทราบว่าหล่มตกคิดการไม่คจจนคว
 ทาย เพื่อนทงป่วงยังหาได้สนของคณไม่ มีแต่เซงเปกตังตาย
 ตามไปคนเดียว อสภหล่มตกเซงเปกตังตากแดดตากลม
 ขยกลางคืน ข้าพเจ้าห้ามความสขายไม่ จะขอลาท่านไป
 เมืองหมจวทชมทอชวลักเกอนหนง เกศพหล่มตกเซงเปกตัง
 ผงเสียให้พ้นจากความชจาก พอแทนคณทโตสาขานกนไว้
 แดกขณแล้วจะกลับม

๑ หล่มตกแจ้งวการงานทงป่วงเรากโคปรักษาทารอ
 ขยกับท่านทกเวลาค่ำเช้า ซงท่านจะไปจากเราเพราะ
 หล่มตกคนช้วนนหาควรไม่

๑ ึ่งเบงจงว่าเป็นความจริงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
 ทำราชการ สนอง คณท่าน โดย สุจริตไปจนหาชีวิต ไม่นัน
 เป็นการช่า ข้าพเจ้าจะออกไปแทนคณหล่มตกนเป็นการเรว
 ถ้าท่านให้ข้าพเจ้าออกไปครงนี้ จะมคณกับทวข้าพเจ้าเป็น
 ประมาณ แต่ข้าพเจ้าเห็นการไปซางหนาคความตจะมเก

ท่านเขื่อนอินมาถ กตศัพทคงจะปรากฏไปดงเมืองแะ เมือง
 แะ และเมืองทงยวงซงมีโตอยู่ขงคย ขุนนางบ่าวไพร่
 พรรคพวกหลมครู้วาท่านเขื่อนคนใจบุญเมตตาแก่คนทงยวง
 ไมมีความพยายามแก่ชาศกศตร ความอนันรีไปบ้านโต
 เมืองโต ถระนอมยคนยถยพากันมาพงขยู่ท่าน เปรย
 เหมือนครงแผนคนฮนโกใจกบทางฮเป็นชาศกรยพงกัน ครน
 ทางฮตายแลวฮนโกใจ ใหตกแต่ง เครื่อง ศพตามตำแหน่ง
 กยตริย แลวพาไปฝังไว้ทสมควร ไมมีความพยายามแก่
 กัน อกประหนงซาพเจาเห็นว่า ขอใหท่านแจ้งความกย
 บิดาท่าน โหมหนงสอประกาศไปทกขานทกเมืองวา
 ยรรคากทหารแลไฟรพลพรรคพวกหลมคคนน โปรคยกไทย
 ใหไมเขาไทยทงสน ความซาพเจาพตทงนปรารณาวะให
 มความตแก่เมืองดง เมืองงยกสัญญาสนครงนแลว

๑ หลสับนจึงวาขอใหตรกครองล็กเวลาหนงกอน
 ครนวังชน เวลาเซาหลสับน ก็เองค่างยเตงไปแจ้งความกย
 ดงจุหลเฮยณ ดงจุหลเฮยณ เห็นช้อยบควย จึงทาทนงสอประ
 ภาศไปตามยรรคากหวเมืองชนชองคววว่า โปรคยกไทยพวก
 หลมคไว้ จึงทาทนงสอใหทกบงยเตงลยบยทงไวเป็นคุมอ

แล้วให้ออกไปฝังศพหลุมที่ซึ่งเปกตัง งามตรงกลางหลุมนั้น
ออกจากเมืองเซียงฮานตรงไปเมืองหลิวจิว

๑ ฝ่ายซิมมังกงอยู่ในเมืองลเฉียง รู้ว่าหลุมที่เสียศพ
พาพรรคทหารไปขุดในเมืองลเฉียง ซิมมังกงเห็นว่าไหนหลุมก็จะ
อยู่ตลอดไปไต่ถึงเกิดความเป็นแน่ ซิมมังกงจึงตั้งมั่นรักษา
เมืองอยู่ ทชยทำชินชกไปกลับมาจะไต่ประกายกันต่อไป

๑ ฝ่ายชินชกไปกยลชชชชช ลี้รบกับกองทัพ
เซียวเซียน กองทัพเซียวเซียนสู้ไม่ไหวแตกหนีล่าทัพไป
ชินชกไปกยลชชชชชกับกองทัพกลับมาทางเมืองลเฉียง ซิมมังกง
จึงให้คนมาเชิญชินชกไปกยลชชชชชเขาไปในเมืองลเฉียง
ซิมมังกงจึงเอาความซึ่งหลุมที่เสียศพหนีไปอยู่ในเมืองลเฉียง
เล่าให้ชินชกไปกยลชชชชชฟัง ชินชกไปไต่ย่นกระต่ายเท้า
พวกไปโดยแท้เห็นว่า หลุมเป็นคนหลงสันสัดขยัญญาแล้ว พวก
ทหารทั้งปวงก็ไม่พุดจากคานาห้ามปราม พาคนเห็นคเขา
ไปอยู่ในเมืองลเฉียงก่อนควรแล้วหรือ

๑ ซิมมังกงว่าหลุมที่ลุดคิดว่าเป็นคนมีสติปัญญา ถึง
ขุนนางและทหารระพุดจา คคกานาไหน หลุมที่ จะเซื่อฟัง

ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นไม่ช้าคงจะเกิดความสุข บคนท่านจะ

ไปข้างไหนเล่า ชนชกไปบอกข้าพเจ้าจะไปปฏิบัติมารดา
อยู่ที่เขาชวงกร ชมมกงจงว่าความร้ายนข้าพเจ้าขอจะลงเสีย
แล้ว ท่านยังไม่รู้หรือว่า มารดาบุตรภรรยาของท่าน
หลดขบไซ้ให้คนมาล่อลวงวิ่งไปไว้ในเมืองเซียงฮานแล้ว

๑ ชนชกไปไคพึงเงนนักตกใจหน้าซคตลงทนทึง
ว่าท่านพคออะไรอย่างนั้น ชมมกงจงว่าลมเหมงได้ไปส่ง
มารดาท่านจนถึงเมืองเซียงฮาน แล้วกลับมาบอกกับข้าพเจ้า
บคนลมเหมงไปอยู่ที่ชวงกร ถ้าไม่เชื่อข้าพเจ้าท่านไปถาม
ลมเหมงก็รู้ความคอก ชนชกไปส่งสงสับจงส่งลชชชช
ให้คนไพรพลอยู่ที่เมืองลเอียง ส่งแล้วชนชกไปก็พาคนไช้
สคนไปลงชวงกร ถ้ามิชวรุณคตก็ลมเหมงว่า เหตุอย่างไร
หลดขบไซ้ล่อลวงเอามารดาบุตรภรรยาเราไปได้

๑ ลมเหมงว่ามารดาท่านฝากหนังสือมาให้ท่าน
จงคเสยักจนแล้วข้าพเจ้าจะเล่าความเต็มให้ฟัง ลมเหมง
จึงเข้าไปหยิบหนังสือในห้องเรชน อิวรุณคตจงเล่าความ
ให้ชนชกไปฟังค่อไปว่า หลดขบไซ้ให้นางชยชยแต่งตัว
เช่นภรรยาล่อลวงมาลวงมารดาท่าน พุดกันยงหาสัน

ความไม่ พอล้มเหมงฉอนหงส์สองฉยสิ่งให้ชินชกไป
 ชินชกไปรับมาพิเคราะห์เห็นสลักหลังหงส์สอนว่า ให้บุตร
 เรานักผนกชอกตัวเอง ชินชกไปก็จำได้ว่าลายมือของมารดา
 กรองให้ ครวนนักผนกหงส์ชอกตัวเองความแล้ว จึงดู
 หงส์สอเสียนแรกคือไปจนสิ้นข้อความ แล้วถามล้มเหมงว่า
 ท่านไปอยู่เมืองเซียงฮานกวัน ล้มเหมงบอกว่ายู่ได้ห้าวัน
 วันแรกไปถึง หลสยบให้คนมาต้อนรับมารดาบุตรภรรยา
 ของท่านโตชนทกใหญ่ ครนรงชนกให้มาถามว่าสบาย
 ยหรือ นางชยหุยก็ให้บาวนำเอาสิ่งของมาให้ของ ๆ เมื่อ
 ชาวเจ้ากลบมามารดาท่านสั่งว่า ดากลยมาเมืองกิมหยง
 เมื่อใด ให้ท่านรับตามไปอยู่ในเมืองฉง เมื่อแรกชาวเจ้าไป
 ถึงนั้น หลสมคยงหาได้เข้าไปอยู่ไม่ เคยวนเข้าไปอยู่เป็น
 ชนนางในเมืองฉงแล้ว ท่านจงรับตามเข้าไปโดยเร็วเถิด
 อัจจุนก็ทรงเอาทรัพย์สินของนางชยหุยแต่งมาให้ชินชกไป
 แยกก่อนนั้น ยกมาส่งให้ชินชกไป ชินชกไปตามว่า เทียกาก็มี
 อยู่แห่งใด อัจจุนก็ล้มเหมงบอกว่า เติมเทียกาก็มีไม่ยอม
 ไปกับหลสมคยงกลับมาอจจุน รู้ว่ามารดาตกไปอยู่เมืองฉง
 เทียกาก็ไม่คิดแก้ตัวรับตามมารดาไปแล้ว ชินชกไปก็

ว่าบรรดาชนนางและทหารพวกนี้ หล่มกไม่ไค่ส่งให้ตามไป
 เมืองถึง เราจะตามไปคนเพราะเหตุด้วยมารดา จึงคิด
 ต่อไปว่าหล่มกเข้าไปอยู่ในเมืองถึงแล้ว ถ้าเราเข้าไปอยู่
 ด้วยหล่มกนั้น หล่มกจะชยเลี้ยงเหมือนชนองอยู่ในเมืองชย
 หรือ หรือจะเลี้ยงให้เป็นใหญ่ขึ้นไป ถ้าหล่มกชยเลี้ยงให้
 เป็นใหญ่ขึ้นไปกว่าหล่มกชยเลี้ยงไว้ หล่มกก็หาสบายไม่ระ
 คึกเห็นว่าเป็นใจกับหล่มกนั้นแกล้งให้รบเอามารดาไปไว้ แล้ว
 ทำเป็นตามเข้าไปเป็นชนนาง หล่มกคงเห็นความดังนี้
 ชนชกไปนั่งตรงของความชย ครั้นจะชยก็ใช่ ครั้นจะไม่ไปก็
 ไม่คตกรทรวงไม่ตกลง จึงนกว่าจะกลับไปเมืองลยของ
 ยรชากยชยมกงกก่อน คิดแล้วกลัวลาอวตคคิมเหมงรีบไป
 ถึงเมืองลยของ ชนชกไปก็เล่าความททวคคไว้ให้ชยมกงพง
 ทกประการ

๑ ชยมกงแจ้งความแล้วจึงว่ามารดาของท่าน ตก

ไปอยู่ในเมืองถึงท่านก็คองตามเชิงไป แต่ให้รยพงชาวหล่มก
 กก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่าหล่มกคงชยไม่ช้า ด้วยพวกทหาร
 ชงไปทวยกนนั้นคองคนก็ไม่สบายใจ บคนหล่มกชยชกทพกชย
 เขาเมืองแล้ว หล่มกชยหล่มกชยเป็นอรกนชยคองจะรวาวราน

กัน ที่ไหนจะรอดด้วยกันได้ ถ้าหลุมกอกขเหตเกิดเกิดความขึ้น
แตกออกจากรากันแล้ว ภายหลังท่านจงเข้าไปเห็นพระคิคว่า
ไปเที่ยววัน

๑ ชินซกไปเห็นชอบด้วย จึง เขียน หนังสือ สอง ฉบับ
แล้วให้ลอสซอชชอนถือเอาไปให้มารคา ฉบับหนึ่ง ให้เล่า บนแจ
ฉบับหนึ่ง รุ่งขึ้นเวลาเช้าลอสซอชชอนรบเขาหนังสือออกมา
เรียกข่าวไฟระสามศคน แต่งทวเหมอนอย่างข้าหลวงชนมา
พากันไปเมืองเซียงชาน ชิมงกงชินซกไปก็ขึ้นมาตามมาส่ง
ลอสซอชชอน ไปประมาณสองสัปดาห์แล้วกลับมาทอยู่ ชินซก
ไปพูดกับชิมงกงว่า ตนของชินไปอยู่กับเฮงลีช่วงเห็นจะไม่
สบายจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็โตสาขานกันไว้ว่าเป็นเพื่อน
ตายเพื่อนเป็นด้วยกัน บัดนี้ไปอยู่คนละเจ้ามผลค้ำสัญญาแต่
ก่อนหรือ

๑ ชิมงกงว่าใจข้าพเจ้าวิตกอยู่เหมือนกัน ตนของ
ชินนั้นเป็นคนตรงรักเพื่อนก็จริงอยู่แต่โตโตมาก ไม่รู้จัก
การหนักเบาว่าผิดจะเป็นที่ผิด มีแต่ความพยายามทล
เขียนอยู่เป็นนิจ โดยที่ว่าถ้าโตปากของโชหยินเคียวหวงเป็น

คนข้างพูด เมื่อเสร็จแผนคืนเสียก็กลับมาพูดเล่าโลมเท่าใดก็
 ทำความพยายามไม่ ครั้นเราพาขึ้นไปอยู่ด้วยคน
 ยงชัน เปรียบเหมือนสมัครมผลไปทรงหนงแล้ว ซา
 มีใหม่ก็ผลอกภายหลังระกิดอ่านอย่างไรแล้ว ชินชกไปว่าง
 ซอยแล้วและชินชกไปคิดจะลอบเข้าไปหาคนยงชัน กถว
 ว่าคนยงชันจะพุดจาเกลยกล้อมไว้ไม่ให้กลับมา ก็คิดเป็น
 สองใจอยู่ วันหนึ่งกายนหมาดงเมืองลเยยง ชิมงกง-
 ชินชกไปเห็นก็ตกใจถามว่า หลมคไปอยู่ที่เมืองลเยยง
 อย่างไรบ้าง

๑ กายนหิจงแรงความตงแตกนจน พากันแยก ทาง
 หนมา ให้ชิมงกงชินชกไปฟังทุกประการ แล้วว่าเมื่อ
 ซาพเจ้าเตนแยกทางกยโจนเยยงนน พบกยลจวคน ลจวคน
 ชวนโจนเยยงเตนทางนอย คอยฟังข่าวหลมคอยู่ ซาพ-
 เจ้าเตนคอมาพอกยคนควนทตามทาง คนควนยอกกย
 ซาพเจ้าว่า คนยงชันสั่งให้ซาพเจ้าไปหาโดยเร็ว บอก
 แล้วคนควนกลยไปซาพเจ้าจงมาเมืองลเยยง มคนซาพเจ้า
 อยุ่ซ่าไม่ไค้ระรบไปหาคนยงชัน

๑ ชิมงกงขึ้นชกไปจึงว่า เราพบที่ตั้งของชินอยู่
 เกยวัน กายนหว่าข้าพเจ้าไปหาต้นของชินจะพบชกชกชอนให้
 มาอยู่ด้วยกันตามเดิม เมอหลมกทหนมา มาสั่งให้คนไปบอก
 ต้นของชิน ต้นของชินรู้ความแล้วคงจะมา รุ่งขึ้นเวลา
 เข้ากายนหุ ออกจากเมืองลเฉียงไปหาต้นของชิน

๑ ฝ่ายชินชกไปอยู่ที่เมือง ลเฉียง ไม่มี ความ สบาย
 เวลาวันหนึ่งชอนชิมงกงไปเที่ยวขงสัตว์ ในป่า ครั้นพากัน
 ไปถึงต้นทางชินชกไปแลเห็นคนนั่งชาวหม้อขาว ชมาชเกวียน
 มาข้างหน้าพวกหนึ่ง แลไปคู้จำไคว่างยเตงจึงบอกชิมงกง
 พองยเตงมาดังต่างคนต่างค้ำนยกกัน ชินชกไปขมิมองยเตง
 แล้วถามว่า ทำไมท่านจงแต่งตัวมาดังนี้

๑ งยเตงจึงว่าท่านไม่รู้หรือ เกยวันหลมกเซงเปก-
 กิ่งกลับเป็นขุนเก่าไปเสียแล้ว ชินชกไปชิมงกงตกใจตรึง
 อยู่แล้วร้องให้ ชินชกไปถามว่าหลมกเซงเปกตั้งนั้นไปตายที่
 แห่งใด งยเตงบอกว่าจะพบกนทนความมขคยาวอยู่เชิงเขาไป
 ในเมืองเถิดว่าแล้วชอนมาพากันเข้ามาในเมืองลเฉียง พอสง-
 ไปประทับทหารสี่คนมาดังเมืองลเฉียง จะมาตามชาวฉงหลมก

๑ ช่มงกงจึงพาชนชกไปงยเตงเฮ้งโปะ กับทหาร
 สคนไปหอกุหนังสอ งยเตงจงเล่าความเรื่องหล่มคตงแก่
 เจ้าไปอยู่ในเมืองฉง จนสนชอกมาถูกเกาทณฑทตายให้เพื่อน
 ทงปวงพงทกประการ

๑ ชนชกไปไคยนคังนนมความฮาลย แก่หล่มคตเป็น
 ฮนมาก จงวาช่มงกงทายไว้ไมลคเลย แล้วตามงยเตง
 ท้อไปว่า เหตุอย่างไรท่านจงมาฉงน งยเตงบอกว่เคิม
 ชาฟเจ้าชยทไซช วิชาว่าหล่มคตตายคังใครเอามคมาคค
 หัวใจชาฟเจ้า ชาฟเจ้าจงลาหล่มคตออกมาหาคพหล่มคตเฮง
 เปคคัง หล่มคตนยกยอมให้มาล่งว่าให้ชาฟเจ้ามาเชญท่าน
 สอคนไปเมืองฉงทวย แล้วหล่มคตพาชาฟเจ้าไปลาหลเฮยน
 หลเฮยนกลวว่าชนนาง ทหาร ผรรคณาเมือง และค่านทางรว่า
 ชาฟเจ้าเขนพวกหล่มคตจะทนวนงเหนบวยคเขาทวไว้ จงทำ
 หนังสอให้มาคบยหนงในหนังสอใจความว่ บรรคาศชนนาง
 และทหารพรรรคพวกของหล่มคตนไปรคยกไทยให้แล้ว และ
 ให้ชาฟเจ้าชกชวนให้เข้าไป อยู่ในเมืองฉง ฉงจทหลเฮยนจะ
 ชยเลียงคามาผมอและบุญญา ว่าแต่ขงยเตงหยบหนังสอล่ง
 ให้ช่มงกงชนชกไปรับมาแจ้งความคแล้ว ช่มงกงว่าการชง

พวกเราจะยอมไปหรือไม่ไปนั่งตักไว้ก่อน แต่คงขบแคงได้
ไปหาศพลมคเสงเปกตงทเมืองสมทอชวแล้วหรือยัง

๑ ขบแคงบอกว่าข้าพเจ้าได้ไปถืองแล้ว ทชมทอ-
ชวมกุขาเป็นชั้น ๆ สูงขึ้นไปประมาณหลายเส้น ข้างซ้าย
เป็นตงคันไม้ใหญ่ ข้างขวามีเหวลกรูไปตามทาง หว่าง
กลางเป็นหนทางน้อย พอมาเดินเรียงกันไปได้สองม้า ข้าพเจ้า
เที่ยวหาตอสลไปตามทางก็หาพบไม่ จึงค่อยเดินเลยขมกุขา
ขึ้นไปเห็นมวตนอชยวุดหนง ข้าพเจ้าก็เดินตรงไปพบหลวง
จันแกองคหนง ข้าพเจ้าก็ถามหาศพลมค มีหลวงจัน
อกองคหนงชายสักทาสขบแคงออกมาจากทอชยบอกว่า เติม
อยู่ในเมืองงยรจกทกขข้าพเจ้า ขอว่าศพลมคเสงเปกตง
นหนหลวงจันเอาไปฝังไว้แล้ว หลวงจันพาข้าพเจ้าไปศพล
ทลมคเสงเปกตง เห็นคนกลศพลสูงประมาณศอกเศษ ข้าพ-
เจ้าให้คนชุกศพลขนดู เห็นศพลทั้งสองใส่กางเกงตามธรรม-
เนียมหาได้ใส่เกราะไม้ จำเสือกางเกงได้ว่าศพลมคศพล
เสงเปกตง มีขาดแฉลรอยลูกเกาทัณฑ์ปรุไปทงตัวไม่มี
ศพลทงสองศพล ศพนนเขอนคนผ่นโลหิตและหนองคุดสมเพช

นึกหนา ข้าพเจ้าให้คนใช้จัดแรงทำโลงมาใส่ศพไว้คนละ
 โถงผ่ากกลางจนทั่วคนในไว้ ข้าพเจ้าจึงมาบอกกษัตริย์ของทอง
 ปวงให้ระโศกพากันไปทำการฝังศพเสีย และข้าพเจ้าก็
 ขอยุบายศิระหกลมคเชงเปกตงนิน ถึงจุหลยอนให้แขวนประ
 จานไว้ในเมืองเซียงฮาน มีคนเผ่ารักษาอยู่ เมื่อข้าพเจ้า
 เข้าไปลาว่าจะออกมาทวยทาศพหกลมคเชงเปกตงนิน นกหว
 จะขอเอาศิระหกลมคเชงเปกตงนินมาด้วย ถัดถึงจุหลยอนจะขอเอา
 มีโศกออกมา ข้าพเจ้าจึงได้ลาว่าจะออกมาทวยทาศพแต่เท่า
 นั้น คิดประการใดก็จงระโศกศิระหกลมคเชงเปกตงนินให้
 พรหมกน ชมกนจรวาตรงทาศิระหกลมคเชงเปกตงนินทกพนักงานเราเราจะไป
 เอามาให้จงได้เดยวัน พวกเราก็ไม่คิดการใหญ่ต่อไปแล้ว
 จึงช่วยกันทำการศพสันของคณเจ้านาย และเพื่อนให้สำเร็จ
 เสียครบเดยวัน ไม่ได้สนองคณต่อไปแล้ว เมื่อเสร็จการ
 ศพท่านผู้ใดเห็นอย่างไรจะไปอวยทโชนสคแต่ขุญญาเด็ก แต่
 เรานเห็นวลาจะคคทำราชการ ให้มีเจ้านายเหมือนแต่ก่อน
 ก็เห็นแต่ทลสยคนเคยวพอจะเป็นท พงทาคความสุชต่อไปได้
 แต่ทว่าจะต้องระจิงตัวให้จงคทวยชนนางสนนค ๆ เขามออยู่

มาก ถ้าตัวไม้คั่นแล้วเหมือนกับนกไม่มรังเขาจะคูหมัน
พวกเขาได้

๑ ซินซกไปกับคนทั้งปวงเห็นด้วย ชิมงกงบอกว่า
เวลารุ่งเช้าเราจะไปเมืองเซียงฮานขอตั้งพระหลมด เซงเปกตั้ง
พวกเราอย่าจะไปบอกความกับพันของทชวงกงให้รู้ก่อน ด้วย
เราจะเข้าไปครั้งเราจะถวายประกาศไคยงไม่วู ถัดลงมาตั้งความ
คักกักขย กล้วยว่าเกิดเหตุขึ้นอย่างไรเราจะหนีกลับออกมา
แต่บุตรภรรยาของตนของซินซกอยู่ทชวงกงนั้น เราจะคิดประ
การไคยงพาไปไว้ที่เมืองเซียงฮานนครขอ ะให้พักไว้ทชวง
กงและตนของซินซกเห็นจะไม่ยอมอยู่เมืองลง เราเห็นว่า
ให้บุตรภรรยาครอบครัวของตนของซินซกอยู่ทชวงกงก่อน
พวกเราได้เข้าไปอยู่ที่เมืองลงเรียบร้อยแล้ว ภายหลังจึงส่ง
บุตรภรรยาไปให้ตนของซิน ซินซกไปถามว่าทำไมเมืองลงเอง
จะทำการประกาศไคยง ชิมงกงบอกว่าข้างหน้าเมืองเป็นแนววงเมือง
เซงสชวง ภายหลังเป็นเขตแดนคนเตาถนบกินเตก เมืองลงเอง
ตั้งอยู่ท่ามกลาง ที่เราคนหนึ่งเท่านั้นจะตั้งรักษาอยู่ทำไม ชี
มงกงจึงสั่งเซงโปว่า ถ้าเราออกจากเมืองลงแล้ว ให้เอา
ข้าวในยุ้งฉาง และทรัพย์สินของในคลังออกแจกจ่ายให้พวก

ทหารกับราษฎรเสียให้สิ้น แล้วให้จกคนนั่งชาวทมิฬชาวใต้
 เลือกว่าหมอกขาวถองขาว ชมาล็กสามพันคนให้ยกเข้าไป
 คอยท่าเราอยู่ที่เมืองทมิฬ จะให้ช่วยศึกการศพลมิต เสง-
 เปกคังสนของคุณเป็นการใหญ่ ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าชมกกงกับ
 ซินชกไป จุยเตงว่า ท่านสองคนจงจัดแรงสิ่งของที่ไปจะใช้
 ในการศพนนไปกับเฮงโประด้วย สิ่งแล้วชมกกงกับยาวัดคนก็
 ออกจากเมืองฉีเซียงไปเมืองเซียงชาน ซินชกไปครั้นเห็น
 ชมกกงไปแล้ว ก็ให้จกคนและม้าทำตามชมกกงสั่งเสร็จ
 แล้ว ให้เฮงโประคุมคนสามพันไปข้างหน้า ซินชกไปกับ
 จุยเตงตามไปข้างหลัง พวกนี้ไปคอยท่าชมกกงอยู่ที่เมือง
 ทมิฬ ชมกกงครั้นไปถึงเมืองเซียงชานหาที่ล่านกไกแล้ว
 ก็แต่งตัวเป็นคนพลเรือนพายาวไพร ไปเที่ยวหาสัตว์ระหลมิต
 เสงเปกคัง ได้ความว่าอยู่ที่ทางสิบแคว้ง ไปได้เห็นเส้ายกอยู่
 สองเส้าแขวนอับใต้ศีรษะไว้ ชมกกงเห็นมหนงส์จากรกชอ
 หลมิต จึงหยดค่านยลงสี่ครั้งแล้วจกเส้ารองให้อยู่ คน
 คนที่คอยเฝ้ารักษาเห็นดังนั้น จึงเขาคิวชมกกงคุมไปพักไว้
 ที่ประตูใหญ่ ขณะนั้นมหนงส์ชอของงวนกกราชบุตรทล

ชอกมาวก เล่ายุขยู่เมืองเตยเซียงตั้งตัวบนเจ้า ใช้ให้
 ชองกิมกนนายทหารใหญ่ คมพลมาลสองหมื่นเป็นแม่ทัพ
 ให้อวยซ่งเป็นทัพหน้ายกมาตีเมืองเขยจิวไทหงวน ซื่อซง
 งามกตศรุษษาเมืองเขยจิวไทหงวนให้พวกทหาร ยกกองทัพ
 ออกไปสู้รบกับอวยซ่ง อวยซ่งเอาอาวุธทหารตกมา
 ประมาณยี่สิบคน ห้ามผู้ใดต่อสู้อวยซ่งได้ไม่ ถัดอวยทัพ
 กลับเขยจิวอยู่ในเมือง แล้วใช้คนมาชักกองทัพ เมือง
 เซียงฮานให้ไปช่วย ถึงจุหลูเซียนให้ช่วยชักคนพัน
 หกชกไปช่วยเมืองเขยจิวไทหงวน ครั้นนั้นหลูเซียนมาที่
 โรงตีทหารที่ไพร่พลผูกคอตลอดมอกนอนอยู่ มีขนนางคน
 หนึ่งเป็นพนักงานทูลความ เขาไปแจ้งกับถึงจุหลูเซียนว่า
 มีคนมากอกตเส้าที่แขวนศีรษะหลุมครองไถ้อย ถึงจุหลูเซียน
 ใตยคนงนนักมีความโกรธสั่งให้ขมตเขาฆ่า พวกทหารก็
 มัดขมตงงพานเข้าไปหมอบอยู่ตรงหน้า ถึงจุหลูเซียนถามว่า
 เขาเป็นอะไรกับหลุมต มาร้องไห้ไม่กลัวความตายหรือ ถ้า
 ไม่บอกความจริงระตคศิระเสย ขันงงจงว่าแต่โบราณมา
 ขรรคเจ้าเมืองซึ่งตั้งอยู่ในยคัธรรม ประกอบด้วย ความ
 เมตตาศักดิ์ ธรรมความโกรธแก่กนทเป็นขาคักกนตเมืองม

ชัชวาลย์ ครั้นก็ขยับไปแถวท่านก็ห้ามความโกรธไม่ ถ้า
 เห็นว่าเพื่อนฝูงบ้างไพร่ของคนที่ตาย มีความอาลัยร่ำไห้
 กันอยู่ ก็ยอมไปร่ำไห้ให้นั้นเอาศพไปแต่งการตามยศฐา-
 บรรตาศักดิ์ บ้านเมืองของท่านจึงได้อยู่เย็นเป็นสุขไปจนยาว
 ท่านปราศจากความเมตตาพยาบาลแก่คนตาย ให้ทำโทษ
 แก่คนที่มาร้องไห้อาลัยแก่ซากศพนั้น ถึงบุตรหลานจะได้
 บ้านเมืองครอบครองสืบวงศ์ไปก็ไม่ไต่สัจจะ บิดคนหลุมศพ
 ก็ยั้งแยกตั้งเป็นคนไม่ทำ ท่านก็ไต่ให้ทำโทษจนถึงสิ้นชัวย
 แล้วเอาศีรษะมาแขวนประจานไว้ช้านาน ทิวเขาพเจ้าเป็น
 บ้างและพรรคพวกคิดลงบุญคุณผู้ตาย อยากจะใคร่ไต่ศีรษะ
 ทั้งสองไปทำกรรมคุณของตน ก็เห็นเหลือสลดทูลงทระเขา
 ไปไต่ ไต่แต่มาร้องไห้อยู่ดังนี้ ท่านก็เป็นคนมีบุญวาสนา
 ประกอบด้วยสติปัญญาเป็นทพง แก่คนทั้งปวง ถ้าท่าน
 พยาบาทแก่คนตายให้ทำโทษแก่เขาพเจ้าไปลงคนที่มีผล
 และปัญญา ก็ไหนจะเข้ามาให้ท่านใช้สอยต่อไปอีก ถึง
 หลงเห็นไต่ฟังว่ากล่าวถูกต้องตามขนบธรรมเนียมเป็นผล
 สติปัญญา จึงถามว่าเขาชื่อใดแซ่ไร ชั่งมงกษยอกว่า

ข้าพเจ้าแซ่ชี่ ซื่อม่งกง ถึงจุฬาลงกรณ์แล้วพวกรา
 ไม้รู้เลยว่าซื่อม่งกง ทำไมเมื่อแรกเข้ามาไม่บอกเล่า ทัว
 ทานก็โตมโศกกับบุตรเราเย็นอันมาก เราคิดถึงชวคุณท่าน
 ทั้งสองอยุ่ไม่เว้นวัน ว่าแล้วให้แก่มกช่มงกงออกเสีย เชิญ
 ไหลกษณยนใส่เสื้อ แล้วส่งให้คนไปเอาศิระทั้งสองมาวาง
 ไว้ให้ช่มงกง ช่มงกงครนใส่เสื้อของทวดทงเกาแล้วทานบ
 หมอบอยู่ ถึงจุฬาลงกรณ์ให้คนใช้ไปเอาเสื้อตำแหน่งขุนนาง
 มาให้ช่มงกง ช่มงกงหารบ้ไม่ พวกราข้าพเจ้าพรรคพวก
 ทั้งปวงศกระพวงบุญท่านทงสิน ครนจะมาอยู่กับท่านเดยวัน
 เช่นการซ้ำ จะขอลาท่านไปทำศพลมต เสงเปกตงผมคณ
 เสียก่อน สำเร็จแล้วจะกลับมา ถ้าข้าพเจ้าเป็นคนไม่ซื่อ
 ตรงต่อหลมต ถึงจะมาอยู่กับท่านก็คงจะเหมือนกัน ข้าพเจ้า
 ขอเอาศิระทั้งสองไปทำการปลงศพแล้ว คุณของท่านมีอยู่
 กับข้าพเจ้าเย็นอันมาก อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าคนเดียวเลย
 บรรดาขุนนางและทหารพรรคพวกหลมต ก็คงจะสรรเสริญ
 รัศคุณท่าน คงพากันมาอยู่กับท่านด้วย ถึงจุฬาลงกรณ์ไคยน
 ทงนทรงสั่งให้เจ้าพนักงานเขียนหนังสือให้ช่มงกงเป็นหนังสือ
 สอสำหรับทวดคุณทงน ใจความว่าให้ช่มงกงออกมาปลงศพ

เล่ายนแญแล้วจะไปเมืองลือเชียง พอรึกความว่าชินชกไปไป
 อยุทเมองหอรว ก็เดินทักทางไปหาชินชกไป

๑ ฝ่ายเทยกากัม, ลาดลสืบไปเกลยกล้อมข่าวไพร่
 ครنگอนนน ครนชอกจากเมองเซียงอานไปตามทาง เทย-
 กากัมช่วยเขียนใช้พกรักษาตัวอยู่ประมาณครึ่งเดือน ให้คน
 ใช้ไปเที่ยวพุกจาเกลยกล้อมพรรคพวกของท้าวไทรวยรวมกัน
 ไว้ ครนเทยกากัมหายช่วยแล้ว ถชนมาพาคคนใช้ไปเกอย
 จรดงฮวกง เห็นกายนหุขมามาข้างหนาเห็นพวกผู้หญิงนั่ง
 ในเกวียนหลายคนมาข้างหลัง เทยกากัมสำคัญว่าหลมตยง
 ไม่ตาย ให้กายนหุมารยขทรภรรยาไปเมืองถิง พอกายนหุ
 มาถิงต่างคนลงรากมาคานขกน กายนหุตั้งให้คนทักม
 เกวียนมาข้างหลังนนให้พกหยคอยกอน แล้วถามเทยกากัม
 ว่ามาตามทางรชาวลมตยงข้างหรือไม เทยกากัมว่าไม่ทรวาย
 กายนหุขอกว่าไคยนข่าวหลมตยงเฮงเปกตง ถูกลูกเกา-
 ทลเจตตายทชอกเซาสมชว ช่มงงง ชินชกไปถยพวกทหาร
 ข่าวไพร่พากันไปทำการศพหลมตยงเฮงเปกตง เทยกากัมไค
 ยนคางนนกตกใจร้องไห้จนนาตาเบยงเสื่อเกรวาทใส่อยู่ แล้ว
 พุกว่าหลมตยงเป็นคนหลงเสยสคิอารมณเข้าไปอยู่ในเมืองถิง

ก็เขินสอขอยแล้วกลับไปหาทนาย พวกท่านคงปวงชงขอย
 ด้วยกันทำไมจึงไม่พุดจาตคทานห้ามปรามเล่า กายนทราง
 บอกว่าเมื่อขอยที่เฮียงเมืองเซียงอาน วันหลมคระพากันหนน
 ข้าพเจ้าโคพุดจาห้ามปรามถึงสองครั้งสามครั้ง หลมคทา
 พังไม่ กลยโกรอข้าพเจ้าไม่เป็นนาทนนใจเกยว จระพา
 ข้าพเจ้าเสีย นหากว่าเฮงเปกตงกนทางห้ามปรามไว้
 ข้าพเจ้าจึงรอดจากความตาย เทยทากมจึงถามว่าท่านมาน
 พยปรช่มงก ชนชกไปแล้วหรือยัง กายนทรางบอกว่าไปพย
 ช่มงก ชนชกไปทเมืองตเอียงแล้ว ข้าพเจ้าไปหาทน
 ยของชนทเมืองตงโค โคพุดจาทชกชวนให้เขาขอยกยถรหล
 เอียนคินของชนไม่ยอมมาสั่งให้ข้าพเจ้ากยคินฉวนมารบยตร
 ภรรยาไปสั่งให้คินของชนทคายเฮงสชวง ข้าพเจ้ากโคพา
 ยตรภรรยาไปสั่งให้แล้วจึงกลยมา

๑ เทยทากมถามว่าขคินท่านจะไปแห่งใดแล้ว

กายนทรางบอกว่าเจ้านายก็ไม่มีแล้ว เราไม่คิดอยู่ด้วยผู้ใดจระพา
 ยตรภรรยาไปอยู่ตามชอกห้วยเนินเขา ทำมาหากินตาม
 อ้าเกอใจพ้อมมีความสขายไปกว่าจระหาชีวิตไม่ ทว่าท่านกคถ
 ยงแข็งแรงอยู่ รงอกคล่าที่ตำราชกถูท้อไปเกิด ถ้าพยพว

เมืองหอจวการศพลึก จาแล้วส่งบรรดาพวกพ้องเพื่อน
 ฝูงกับภรรยาหล่มกเฮงเปกตั้งว่า ให้เก็บรวบรวมทรัพย์สิน
 ของทองเงินเสบียงอาหารพร้อมเสร็จแล้ว เทยกากิมฮวน
 ทัศนเมงเฮงตั้งหนีกับภรรยาหล่มกเฮงเปกตั้ง กับชาว
 ไพรประมาณสองพันเศษพากันออกจากฮวงง ไปส่วนหาจนถึง
 ทัศนเอียงเหนย ลิมเหมงไปข้างหน้าเห็นคนขึ้นมาคนออกมา
 แต่ข้างทางประมาณสองพันคน ลิมเหมงตกใจกลับหลังมา
 ขอกเทยกากิม เทยกากิมรีบควมมาไปต เห็นธงยหอกธรวา
 เป็นพวกพ้องของตัวมาแต่ก่อน คนพวกนั้นเป็นพวกเทยกากิม
 เห็นว่าเทยกากิมเป็นคนซื่อตรงมีความรักใคร่เป็นอันมากเมื่อ
 เทยกากิมสู้รบกับกองทัพเฮงสีฮวง ต่างคนแตกพลัดกันไป
 ภายหลังรวบรวมกันเข้าไว้รว่าหล่มกเข้า ไป อยู่ ใน เมืองดัง
 ขยากจะใคร่ตามไปอยู่กับดังหลเอียนควย แต่ยังไม่มฤโค
 พาเข้าไป จึงพากันมาตงพงชาวหล่มกกับเทยกากิมอยู่ทาง
 ทัศนเอียงเหนย ครั้นเทยกากิมมาดังรว่าพวกของตัว แล้ว
 ขอกกับลิมเหมงว่าพวกกันเองตลกขี้ตลกใจเลย จึงพากัน
 ตามมาเลิก เทยกากิมขอกกับลิมเหมง แล้วส่งให้คนพวก
 นนยกลวงหน้าไปเมืองหอจวก่อน เทยกากิมกับครอยครว

เพื่อนฝูงซึ่งมากแต่สวกลงตามไปข้างหลังประมาณสิบส่วนสิบ-
 ทาวนถงเมืองทอซว โจกนเอียนกยลววจฉินก็มาลงพร้อม
 กันแล้วพากันไปทชัมทอซว เห็นผู้คนแต่งตัวได้เสื่อเกราะ
 ขาวนุ่งห่มขาวอยู่ทนนับอันมาก เทียบกาก็ อิวจุนคัก
 ลิมเหมง เฮงตงหยิน โจกนเอียน ลววจฉิน ก็เข้าไปหา
 ชมกกง ชมกกงจึงพุดกยลิมเหมงว่าเคม เมื่อเราจะเข้า
 ไปเข้าศัวรรษหลมตเซงเปกตงทเมองเซียงอานนิน ทาโตชอก
 ใญ่ขาดพนองทอยชวกรูไม่ เพราะเห็นว่าเข้าไปจะร้าย
 ที่ประการใดไม่แจ้ง หมายถึงถ้าเกิดเหตุเช่นอย่างไร จะได้
 คัดหนออกมาสวกลงเพื่อนฝูงเราอยู่พรุกพร้อม จะได้คักแก่
 ไชกันต่อไป

๑ เทียบกาก็จึงว่า เมื่อข้าพเจ้าจะเข้าไปหาการค้า
 ไม่รู้ว่าจะเช่นค้ายเหมือนกัน ครั้นข้าพเจ้ากลับออกมาจาก
 เมืองเซียงอานพยกายุนหูกกลางทาง กายุนหูกบอกว่า ได้พา
 บุตรภรรยาตันของชินไปส่งแล้ว

๑ ชินชกไปว่า กายุนหูกเอาบุตรภรรยาตันของชิน
 ไปส่งให้นนกคิ แล้วลนอุระไปอย่างหนึ่ง เคียวนตัวกายุนหูก

ไปข้างไหนไม่เห็นมา เทียบถามก็บอกว่าเป็นคนทพคกัย
 ข้าพเจ้าว่าไม่สมควรไปอยู่กับผีโต พาเอาขจรภรรยาไปอยู่
 ตามซอกห้วยเนินเขาหาได้มากด้วย ไม่เป็นคนข้าพเจ้าพาเอา
 ขจรภรรยาของหล่มคนซึ่งแยกตั้งมากด้วย ตามแต่ท่านจะจัด
 แกรงเถิด ชิมงกงจึงว่าก็แล้วเป็นบุญของหล่มคนซึ่งแยกตั้ง
 ลงระคายก็เหมือนตั้งเป็นอยู่ โตเห็นหน้าขจรภรรยาจึงได้
 มาทำการศพบเพราะเทียบถามพามา ชิมงกงสั่งชนชกไป
 ว่า โรงใหญ่ที่ท่าเรือทำการศพบมีอยู่สามโรง ท่านจงพาขจร
 ภรรยาครอบครัวหล่มคนซึ่งแยกตั้งให้ไปอยู่ที่โรงนั้น ชนชก
 ไปก็พาไปตามคำชิมงกงสั่งแล้ว เทียบถามก็ขอจนคัดพากัน
 ไปดูที่จะทำการศพบ เห็นท่าข้างหน้าภูเขาคิน โกลเชิงเขา
 ใหญ่ที่ทางกว้างขวางเป็นทิศธารายม คนไม่เหมือนหนงคน
 แกล้งปลูกไว้อยู่ตรงหน้าภูเขาคินสองแถว ที่ตรงหว่างกัน
 ไม่ปลูกโรงใหญ่โรงหนึ่ง ในโรงซอกหล่มไว้สองหล่มถก
 สามเขษะ ปากหล่มเขาไม่พาดขวางวงโลงที่ใส่ศพไว้ข้าง
 นอกโรง เขาคีลาแผ่นปักเรียงกันไปจนรอบโรง ไม้ระชะ
 แตกที่ช่องประตูเข้าออก ที่หน้าโรงเขาคีลาทำเป็นรูปคนรูป
 มาดงไว้สองแถว 'หว่างกลางนั้นสำหรับเป็นท้าวคนบกราย

ไหว้ ททางคสระชาคางามัก ชิวรันทัดเห็นคังนนักลรวลเรวญ
 ชิมงกงชินชกไปว่า ักแจนการอนันโคโคยเรว มิเสย
 แรงหลมคโคคณคมสคยญญามาเลยงไว แล้วชิวรันทคกย
 ลมเหมงมายชกคยเสารยเซงเนยเห็นยบทรภรรยาหลมคกย
 นางเซงชุกยอินภรรยาเซงเปกคัง ให้นุงชวาทมชว แล้วชิมงกง
 ชินชกไปงยเตง ก็พำพวททหามารยเอายบทรภรรยาหลมค
 เซงเปกคังไปคังทโรงไวศพ บทรภรรยาหลมคเซงเปกคัง
 ค่างคณกวงตรงเชำคชคเอาโถงของสามเชำไวแล้วกรองให้
 รำพันไปค่าง ๆ เซงคันชุกยอินจยบสยเชำคทลคฟูกระคย
 ชงทำแขวนไวทหน้าคพนน สันไปสันมาแล้วกรองให้บร
 คทพวททหามุไหญฉนชยพากนรองไททงสัน และพชงทำ
 ควคกระคยทอยไวทหน้าคพนนชยงจรรมเนยมนนบถอว
 ฉำคกสยสันเชำเมอโค เหมอนชกทหนทงวำให้ไปสคชชย
 แล้วนางเซงเนยเห็นคณคชกมำคังตรงหน้าชิมงกงชินชกไป
 งยเตงยนคณคหน้าคณคชกคทงสาม ชิมงกงชินชกไปงยเตง
 กคกเชำคลงคณคแล้ววำ ทำนระพคคังโคกวำไปคังภรรยา
 หลมคจรงวำเรำมำคจรงนเปรยชเหมอน ควำฉน คควำจะไม

กับการฝังศพ ยศคนมาไต่เห็นศพสามเป็นขบวนของเราที่ไต่
 มามาด้วยกันแต่ชาติก่อน เคยวนถึงจุฬาลงกรณ์นอกโทษหล-
 มิตไปรดให้ทำการศพ บุตรหลวมตกยงอยู่คนหนึ่ง ถึงจะ
 มีโทษไปภายหลังเห็นจะไม่เป็นโอรสด้วยยังเบ้มเด็กอยู่ เรา
 ขอฝากกบท่านไว้ ท่านทรงเห็นกับผู้ช่วยเลียงศรภษาให้ตกลง
 ไปด้วยตัวเราจะขอลาท่านตายตามสามไป ว่าแล้วก็ฉวย
 เขาตามทันแขวนอยู่ที่บวรจะเช็ดคอคอตาย เฮงตั้งหย่นวงเข้ามา
 ฉวยเอาคางไว้หาทนต์เช็ดคอคอไม้ พวกทหารท่งป่วงก็พากัน
 พูทราปลอบบโยนเอาใจไว้ และเมื่อนางเฮงเนยเห็นกบนาง
 เฮงชูหยินภรรยาเฮงเปกตั้ง พากันเข้าไปกอดเอาศพร้องให้
 แล้วกลบออกมา นางเฮงเนยเห็นยเคินมาหาคนท่งสาม
 นางเฮงชูหยินเคินออกจากโรงไว้ศพเลยเข้าไปในวัด มีความ
 อาลัยกับสามหมายจะตายตามไปด้วย ไม่รู้ที่จะทำประการใด
 นางจงกัม คัระลงพดกกับอนศีลาปรารอดนาจะให้ตายภรรยา
 อิวจนตกกับภรรยาเดิมเหมงเห็นจึงเข้า กอดคนางเฮงชูหยิน
 ไว้ เทชกาภิรมเห็นซังซาง ในข้างนอกจวนวายชนคณนงจึงบอก
 กับชนชกไปว่า ข้าพเจ้าจะกลบเข้าไปแจ้งความกับหลสืบ

ว่า บรรดาพวกทหารทั้งปวงพากันทำการศัพทหลมกเซ่งเป๊กตั้ง
 พรหมกันอยู่ทหอรว แต่ครอบครัวบุตรภรรยาของหลมกเซ่ง-
 เป๊กตั้งนั้น ท่านจงช่วยระวังกษาคูแลอย่าให้เกิดเหตุเป็น
 อันตรายได้ จงยกจงเอาหนังสือฝากเทศากันไปให้ลยปุน
 ควยฉยบหนงแล้วสั่งว่า ถ้ามีใ้ใดในเมืองระอชกมาช่วยทำ
 การศัพ ทานจงรีบมาบอกให้พวกเรารักอันโดยเร็ว เทศกา-
 กมีรบหนงสี่สแลรคาสังแล้วออกจากที่อยู่ จนมารบไปถึง
 เมืองเซียงฮาน เข้าไปทามารดาและชนไปพุดรากันแล้ว
 เทศกากันมากเขาไปหาหลลยบนทไซฮุหาพบไม่

๐ ขณะนั้นชื่อของงวนกัศกรศึกษาเมียงแตงททหารสู้รบ

ทานทานกาลงชาศิกมโตกกลางอยกถยเขาเมอง ชื่อของงวน-
 กัศกรเห็นชวยชึ่งมกาลงแข่งแรงนกละอกลางทระสู้รบ จึง
 ให้เขียนรูปชวยชึ่งใส่ในกระพาศแล้วพาครอบครัว ออกจาก
 เมืองเบียวไทหววน หนีมาเมืองเซียงฮานกองทัพของกัศกร
 ชวยชึ่งกยกเขาตอมเมืองเบียวไว ชื่อของงวนกัศกรนมา
 ถึงเมืองเซียงฮานเข้าเฝ้าพระเจ้าถงฝยตา ทูลความแต่หลัง
 ไทยคาพัง แล้วเอากระพาศซึ่งเขียนรูปชวยชึ่งถวายพระเจ้า

ถึงค พระเจ้าดังทรงให้หาพลสืบนักขณนางผู้ใหญ่ผู้น้อย
มาประชุมพร้อมกันปรึกษาราชการ กาลสงครามช่วยซึ่งอยู่

๑ ฝ่ายเทียบกาก็มีมาหาพลสืบไม่พบ แจงความว่า
เข้าเฝ้าอยู่ที่ตามเขาไปทวง พระเจ้าดังก็เห็นเทียบกาก็มา
จึงถามว่าท่านไปครองในใต้ผู้คนมากน้อยเท่าใด เทียบกาก็
ทูลว่าข้าพระองค์ออกไปเกลี้ยกล่อมใต้พวกข้าพระเจ้าประมาณ
สองพันเศษขึ้นทหารเดินเท้า ชีวรงค์ก็ขลิบเหมงคมพวก
ทหารเสือเกราะร้อยทวงประมาณสองพันสามพัน ชีวมงก
ขึ้นชกไปกับพวกทหารทวงข้อมไพร่พลเท่าพลมาอยู่ที่เมือง
สเอียงประมาณสี่พันห้าพัน รวมกันทั้งพวกข้าพระองค์ได้
ประมาณนายไพร่สักหมื่นเศษ ทราบความว่าหล่มกเซ่งเป๊กตั้ง
ค่ายกปากันพร้อมอยู่ที่ขมหรือชว ช่วยกันทำอาวุธเสด็จ
แล้วจะพากันเข้ามาอยู่ที่ท่าน ข้าพระองค์จึงเข้ามาแจ้ง
ความให้พระองค์ทราบก่อน พระเจ้าดังถามว่าท่านจะกลับไป
ออกไปอีกหรือประการใด เทียบกาก็ทูลว่าข้าพระองค์จะ
ออกไปฝั่งศพล่มกเซ่งเป๊กตั้ง แล้วจะกลับเข้ามาให้พร้อม
กันที่เขยว พระเจ้าดังก็ยอมให้กลับออกไปเทียบกาก็ทูล
ลาแล้วออกมา จึงเอาหนังสือของขงเบ้งไปให้ลิซุ่น ลิซุ่น

รมหนึ่งสี่มาฉกฉนกลอกอกอานคมีความาว่า หลมิกเซงเปกตัง
 ภายพวงญาตพนองไฟรพลชายหญิงกยขทรภรรยาหลมิกมา
 พรอมกันระทำการศพนองคุณเจ้านายทขมีทอชว ชาพเจ้า
 เห็นว่าไฟรพลทงยวงระแวงตั้งสยว่าพระเจ้าดังอองไม่ไปรค
 ให้ทำการศพ เกรงจะมีโทษไปภายหน้า นางสยหุยขทร
 ของท่านซงเป็นภรรยาชนอองแต่ก่อนเป็นคนชอยชชฉมาตย
 ภยนางเซงเนยเหนยภรรยาหลมิก ขอไคเอนคช่วยพคจา
 ออนวอนหลสยบนทลคความแก่พระเจ้าดังออง ขอใหม่สังของ
 เครองเช่นศพออกไปแต่เมืองลงเป็นลาคญ คนทงยวงจะ
 ไคสนคความสังสยไม่มรงเกย ลยป็นจรงเอาหนึ่งสยไปให้
 แก่นางสยหุยขทรลวคแจ้งควมแล้ว นางสยหุยคคิดว่า
 ภรรยาหลมิกเซงเปกตังไคชอยพอกนมาแต่ก่อน คคแล้ว
 เข้าไปแจ้งควมกยหลสยบนสัง หนึ่งสยยเตงซง มีมาลยป็น
 ฝยคพาให้หลสยบนท หลสยบนจไปทลคความแก่พระเจ้าดังออง
 ขอสังของเครองเช่นศพ ไปรคปรธานให้แล้วกคลขออก
 มาจากทเฆา ว่าจะแต่งให้ชนนางคมีสังของออกไปช่วย
 การศพหลมิกเซงเปกตัง ครนมาถทชยหลสยบนจรงเรยก
 ชunnางคนสนทเข้ามาปรกษาว่า บรรดาพรรคพวกของหลมิก

แดงตอนเป็นคนก็ มีสติขบถญา และกำลังผสม กล้าแข็ง
 ชำนาญในการรบศึกสงคราม ชักคนพ่าย่าวไฟ ฆ่าประชิดทำ
 การศพขยทขมหรือชวเป็นอนมาก เขาก็จะใคร่ออกไปช่วย
 ทำการศพด้วย ให้คนเหล่านั้นนัยมรกใคร่นับถือเราท่านจะ
 เห็นประการใด ชุนนางคนสนิทจึงว่าข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
 กตว่าออกไปเกลือกกระเมีอันตรายแก่ตัวท่าน หลงสยบจึง
 เขาเรื่องสามก๊กมาเปรียบความให้ฟังว่า เมื่อครั้งเล่ากษ
 ชนกวณเป็นซาคักสู้รบกันเป็นหลายครั้ง ชงเบียงใช้ชยบาย
 ด้วยขบถญา ให้จวญแม่ทัพของชนกวณรากเลือดกาย แล้ว
 ทวชงเบียงไปช่วยทำการศพจวญทเมืองหงอ ชงเบียงแก่งทำ
 ขยบายจึง ให้ประหนึ่งว่ามีความ ซาลย ไม่พยายาม แก่งจวญ
 ปรารณนาระให้คนทั้งปวงนอมนับถือ บรรดาชาวเมืองหงอ
 ทาแจ้งในชยบายก็พากันรอนงไ้ไปทั้งสน ไม่อาจจะคิดทำร้าย
 ชงเบียงได้ และหลมคคนนยทากไ้เป็นชุนนางผู้ใหญ่อยู่
 ในเมืองชยชอเสียงก็ปรารถนมาก ชวของหลมคคกมีสติขบถญา
 กล้าหาญชย แต่เขาไร่ว่าตัวคกว่าคนทั้งปวง ไม่เชือฟัง
 ชนทมีสติขบถญาบางงไ้เป็นคณ ชงเราระชออกไปช่วย
 การศพนมีเชวว่าจะเห็นกยหลมคคคตายเมื่อไร เราปรารณน

จะให้นาย ไพร่พวก หลั้มักเห็น ไกรเราว่า ไม่มี ความ พยายาม
ขุดลำน้ำไปช่วยฝังศพ คนทั้งยวงจะได้มีใครก็ใครเราไป
ภายใน มีคนแก่บ้านเมืองเขื่อนอนมากดังคนมีสติปัญญา
ก็พลอยพากันสรรเสริญว่าเราคิด
ชอบด้วยการบ้านเมือง คนที่หาปัญญาไม่ได้ไม่ล่วงรู้ใน
ความคิดเรา คงระแวงว่าเขื่อนคนใดไม่พยายาม การเป็นท
แล้วเราจะเพิกเฉยนี้เสียก็หาควรไม่ ขุนนางคนสนิทเห็น
ด้วย หลั้มักจึงสั่งให้ขุนนางคนสนิท กับพวกทหารจับไพร่
พลไว้ให้พรักพร้อมเราจะออกไปทชัมทอชว แล้วให้ลย่นคุม
สิ่งของพระเจ้าองค์ตงประทานให้ไปเช่นศพหลั้มักเฮงเปกตง
นั้นล่วงหน้าไปก่อน หลั้มักนางฮยหยกก็เอาสิ่งของ ๆ ทว
ฝากกับลย่นผู้ติดตาม แล้วส่งความไปถึงนางเฮงเนยเห็นย
ภรรยาหลั้มักด้วย

๑ ผู้ลย่นกับเทยทากิมพากันออกจากเมืองเซียง
อัน รยไปตรงกลางวันกลางคน ถึงทชัมทอชวแล้วแจ้ง
ความกับซิมงกงซันชกโป้และคนทั้งยวงว่า พระเจ้าองค์ตงให้
นำเอาสิ่งของเครื่องเซ่นออกมาเช่นศพ ทวหลั้มักจะออก
มาทำกาารศพด้วย คนเหล่านั้นแจ้งความแล้วย่นก็เขื่อนอน

มาก ช่มงกงจึงจกคนคอยรับผลสับนกับขนนางทหารและ
 ไพร่พลซึ่งจะออกไปแต่เมืองเซียงฮาน ให้ชนชกไปกึ่งยแคง
 เป็นคนรับพวกขนนางและคนมีสติปัญญา ให้เทียบากมกย
 เสงตั้งเทียบนคอยรับบรรดาทหาร อิวจนตักกับขลิ้มเหมงให้
 คอยรับส่งของ ๆ หลสับนที่จะเอามาเช่นศพ เสงไปรับย
 ลววจฉิน เป็นผู้สำหรับแจกจ่ายสิ่งของ ให้กับพวก ไพร่พล
 ช่มงกงสั่งให้พวกทหารนายไพร่ใส่เสื้อใส่หมวกถือ ธงขาว
 แต่งตัวให้ทั้งงามคอยรับผลสับน ตามระยะทางแขวง
 ทุ่งหวดทหองจวหาลให้อยู่กองหนึ่ง ทางซ้ายให้ทำเป็นโรง
 พกโรงหนึ่ง แล้วจกให้คนขมมายสับคนคอย สบข่าวว่า
 หลสับนจะมาถึงไหน ให้ผลคเปลี่ยนกันมาชกให้

๑ หลสับนทูลลาแล้ว ก็พาทหารไพร่พลออกจาก
 เมืองเซียงฮานมาฉงเมืองหนจว ทวหลสับนนั้นชรตมากกลาง
 กระจบวนแห่ พวกช่มงกงซึ่งตงคอยชยทกนทาง ก็จกประ
 ทกสติญาชนสามครั้งหลสับนเห็นพวกทหาร และไพร่พลใส่
 เสื้อขาวหมวก ขาวและใส่เสื้อ เกวาระขาว ย่ระมาณ สร้อยห้า
 รอยคน มีทหารควนายฉอหนึ่งสอชชขงและชอเคิมของคว
 นำพลมาฉงหนารวด ก็ช่หนึ่งสอช คกเข้าฉงค่านบยชกกว่า

ข้าพเจ้าขอเมยวหยงเป็นที่เชยงจงชุนนางเบองชวา นำพล
 มาคอยรับท่านไปทางนี้ บอกแล้วก็หลกทางให้รุดไป แด่ม
 พวบทหารมาตงคอยรับหลสย่นคอยตามระยะทางห่าง กันทาด
 กงน กอสมโรงพักปลูกไว่สยบลแห่งหนึ่งน ประมาณเจ็ด
 แปดแห่งจนตงชิมหือชวหลสย่นเห็นพวบทหารมาตงกองทัพ
 คอยรับคองน นักชมวาทวชชุนนางและทหารของหลมคต
 ประกอบคยวสคยัญญารจก ขนบธรรมเนยม จักแจงการงาน
 เรียบร้อย นหากวาทหลมคกระทำควไม่คเองจรงเบยคองน
 ครนหลสย่นมาไกลระดง ชิมหือชวโคยบเสยง ประทศใหญ่
 สามนค เดยงม้องกลองประโคมเสยงกกคอง ชิมงกง
 งยเคงชชชกไปพาพวบทหารมากคเข้าค่านยหมอบรับ อยู่ตรง
 ทนารด หลสย่นนงมายนรดเห็นคองน จรงนชนยกมือ
 ประส่านรับค่านยและวรองวาท พววจนและทงปวงจรงลุกยชชน
 เถคอย่าหมอบเลย ชิมงกงงยเคงชชชกไปและทหารทงน
 พากนชชชนหลกทางรด และวกชชชมาคตมหลงรดไป พนค
 งานประโคมทคอยรับก็ประโคมนำท่น้ำรดไป จนตงโรงใหญ่
 ไกลคยโรงทระมศัพ พวบทจคไวคคอยรับจรงคประทศชช
 สามนค และพากนมาค่านยรับหลสย่นเข้าไปในโรงให้

ประทัยอยู่ทลสมควร หลสยบ้นถามลยบ่นว่าสิ่งของ ๆ หลวง
 นนโตเอามาเช่น ๆ แล้วหรือยัง ลยบ่นแจ้งว่าเช่นแล้ว
 หลสยบ่นจงถอกเส้อมงกรทงออกจกควมลย ไล่เสอแพร
 ขาวให้เอาสิ่งของ ๆ ควมมาแล้วจะเข้าไปเช่นที่หน้าคพ
 ช่มงก กบคทงปวง ห้ามไว้ว่าไม่ สมควรท ท่านจะ เข้า ไป
 ขอใ้ใช้คนเข้าไปเช่นแทนเด็ก หลสยบ่นทหายอม่ แล้ว
 จงชนเกยวให้คนห้ามไปทโรงไว้คพ พวกช่มงกหมอย
 คอย รยอยู่ ทามทาง ตลอด ไปจนถึงหน้าประตูโรงใหญ่
 หลสยบ่นเข้าไปยืนอยู่ตรงทคานขคพ เห็นขยาศีลาบักไว้ท
 ทน้าหลมผงคพสองแฉ่น ๆ ทนงมทวทนงลยบคทง ว่า
 กว้างลอกเคงเสยงเทยวคชเยเยยคกกิง แปลเป็นคำไทย
 ว่าหลมคเขนทขนนาง ในเมองดง พนกงาน สำหรับเลยงโต๊ะ
 เจานายหน้าทนงทาย จงใ้เอาศพผงไว้ทน แฉ่นทงวอ
 ออวยใ้เจยงกน แปลเป็นคำไทยว่าเซงเปกคตงเขนทหาร
 ใหญ่ ในเมองดงทายจงเอาศพมาผงไว้ทน หลสยบ่นทาสง
 เอาสิ่งของเช่นศพอยู่ ชุนนางแลทหารพรวคพวกของ
 หลมคทเป็นผใหญ่่นงขาวไล่เสอขาวมาคอยค่านย คอยแทน
 หลสยบ่นพรวคกนอยทนน ช่มงกจยเตงชนชกไปเทยทากมย

อยู่ข้างซ้าย เสด็จทวนอุ้มบุตรชายหล่มค้ายล้วยมา
 หมอบคาน้อยข้างซ้ายปากนรองไห้อยู่ หล่มค้ายเห็นดังนั้น
 แล้วคิดว่า เสด็จหล่มค้ายกับเมืองกิมหยงมีเกอวตยศัปรบรณ
 ด้วยทรัพย์สมบัติ พร้อมทั้งบุตรภรรยาญาติและชนนาง
 ทหารไพร่พลเป็นอันมาก เพราะทำไม้คานตัวตาย คน
 ทั้งปวงก็หาได้พึ่งพาไปตลอดไม้ ลักประเคียวหนงคนกระ
 กตยหีบตัวลงสามเซี่ยคนาสังเวชนกหนา หล่มค้ายแต่
 ก่อนเป็นคนใจกล้าแข็ง ครั้นได้ย่นไม้คนร้องไห้ล้วยเพราะห
 ดเห็นการเป็นดังนั้น นกสลคใจเรณนาตาตกแสดรงทำเป็นร้องไห้
 ไปด้วยเป็นอันมาก หล่มค้ายเช่นศัพแล้วชนนเกอวออกจาก
 โรงศพมาลงโรงประทัย ช่มงกงอุ้มเอาบุตรหล่มค้าย
 พวกทหารตามมาคานขยับย่นอง คณตามธรรมเนยมาแล้ว
 หล่มค้ายจึงจับมือช่มงกงไหลกชชยนแล้วพกว่า ท่านทั้งปวง
 ทำการศพแล้วจึงรีบเข้าไปเมืองเซียงฮานโดยเร็ว พระบิดา
 ราวคตยงค้อยท่านอยู่ทุกเวลา ช่มงกงว่าพวกข้าพเจ้าไม่คค
 จะอยู่ช้า เสด็จแล้วจะพากันไปทั้งสน ว่าแล้วกคานขยลา
 หล่มค้ายกลยมาทโรงศพ บรรดาชนนางและทหารซึ่งมาก้วย
 หล่มค้ายนั้น พากันมาคานขยเช่นศัพเผากระคายให้ทุกคนแล้ว

หลยสนให้เอาเงินหาพนตาลงเงินไปแจกให้พวกหลยมคชงมา
 ประชุมอยุทหนน เป็นทานในการศฟไค้คนละเล็กคนละน้อย
 ต่างคนต่างยอนคพากันสรรเสริญรักใคร่นับถอหลยสนเป็นอน
 มาก แลวหลยสนก็ขนรถพาขนนางทหารนายไพร่ออกจาก
 สมทอชวกลบไปเมืองเซียงฮาน พวกทหารทงปวงพากันตาม
 สั้งประมาณทางลยลเคยแลวกลับมา

๑ ชมมกงทำหนังสือสองฉบับ ฉบับหนึ่งว่าด้วยขอบ
 คุกพระเจ้าองค ฉบับหนึ่งว่าด้วยทำการศฟ แลวระพากัน
 เข้าไปในเมืองเซียงฮาน

๑ ครนทำแลวให้ลวรวณนถอตาม หลยสนเข้าไป
 ถววยพระเจ้าองค อยุ่ภายหลังชมมกงถูกฤษหาวนคไค้แลว
 กฝงศฟหลยมคเซงเปกตงทงสองศฟเสรวแลว ต่างคนต่าง
 เทรยมระพากันไปเมืองเซียงฮาน แลวเซงเนยเทนย เซงสหยน
 ไม่ยอมไป ว่าจะเผาศพอยุ่จนหาชีวิตไม่ ชมมกงทหารทงปวง
 พุดจาเล้าโลมว่ากล่าวท้าวไค้ๆ ก็หาฟังไม่ จึงให้คนคอย
 ระวังรักษาบุตรภรรยาหลยมคเซงเปกตง อยุ่ทหน้าโรงฝงศฟ
 ประมาณสามลยลศยคน พวกทหารทงปวงต่างคนก็พาฆ่า
 ไพร่ชองทัว แลวก็พากันมาถงเมืองเซียงฮาน เข้าไปหา

หลดึยบ หลดึยบ นางสนนางและทหารพวกหลดึยบเขาเฝ้า
 ช่มงกกเขาญชคนนายไพร่ถวายแก่พระเจ้าองค์ พระเจ้า
 องค์รบมากแฉงแล้วทรงยุบคนเป็นอนมาก จึงตั้งให้ช่มงก
 เป็นทจอยช่วยไคเจียงกน แผลเป็นไทยว่าเป็นทนายทหาร
 ไทญรักษาพระองค์ฝ่ายซ้าย ชินชกไปเป็นทจอยช่วยไคเจียง
 กนนายทหารใหญ่ฝ่ายขวา ลอซอชขึ้นเป็นทเยกนจงกวน
 พนกงานตรวททหารและไพร่พลมา ชวรัตนคคเป็นทจอยชาดอง
 กน สำหรับคมไพร่พลทสาม ลิมเหมง เป็นทจอยชองกน
 สำหรับคมไพร่พลทสี่ ตั้งให้เฮงโปะเป็นทเยโหวงกวน สำหรับ
 ตรวททหารและไพร่พลมาเค้นเท่า เฮงโปะไม่ยอมรบทตั้ง
 พระเจ้าองค์จงรบสังถามว่า เจ้าเห็นอย่างไรไม่รบเห็นทชน
 นาง เฮงโปะแจ้งว่าข้าพเจ้ามาครั้งน ไคเห็นท่านมขญ
 วาสนาปรกอบด้วยความเมตตาแก่คนทั้งปวง แต่ก่อนท่าน
 ไคชบเจียงเจ้านายของข้าพเจ้านนคนหาทสุกมิไค ข้าพเจ้า
 คคดงคุณท่านแทนเจ้า ไม่มีสิ่งไคระสนของคุณ มีแต่นำไค
 ชอตรงกขทานขกราบไหว้ท่านไคแต่เท่านั้น และข้าพเจ้ามีความ
 วิตกขยชชองหนึ่ง คคระกรายทูลให้ทราบข้าพเจ้าคคดงแก่
 ความตาย พระเจ้าองค์จงตรัสว่า เจ้าวิตกด้วยความสิ่งไค

ให้พุกไปเบิกเราไม่เอาโทษออก เสง โประจงว่าบรรดาคนมี
 ขุนยวาศนาครองบ้านเมืองมาก่อนนั้น ย่อมเมตตาแก่คนชรา
 ทารก และหญิงม่ายชอตรงต่อสาม โปรคให้ เลียงตุ ตาม สม
 ควร และเมื่อหลมคยงไม่ตายได้เข้ามาอุปัชฌาย์พระองค์
 พระองค์ก็ทรงพระเมตตาเป็นอันมาก ชยเลียงให้เป็นขุนนาง
 ให้ทรงภรรยาแก่หลมค หลมคก็คิดไม่เอาใจออกหากหนีไป
 จนตัวตาย บรรดาขุนนางทหารนายไพร่พระองค์ได้มาชย
 เลียงไว้บอก คนทั้งปวงกรกใครสรรเสริญว่าพระองค์ประกอชย
 ด้วยความเมตตาเป็นที่ยง บดินทรภรรยาหลมคทรมาณกาย
 ทากแตกคลุมอยู่ในกลางป่าระคายเสี้ยหลายครั้ง ถ้าตายไป
 แล้วกลับไป นยังมีชีวิตอยู่คสังเวชนิก ถ้าจะนยเป็นไพร่บ้าน
 พลเมือง เมืองฉง แม่นพเคราะห์ไปอย่างหนึ่งเห็นว่าเป็นญาติ
 อยู่ในเมืองฉงด้วย เคยวนตกโลกงจอยทเชยชุนนโคชย
 กนกบหลมคไม่โคสกกวน ฉงมีโคชยคนด้วยกันเป็นแต่
 นคแฉงกนไว้ ก็โคชยว่าสามภรรยาคนโค จะไม่คคควา
 บคทของหลมคเหมือนบุตรของตัวแล้วหรือ ทงให้ลาขาก
 ชยอยู่กลางป่าพระองค์ทรงพระเมตตาแก่สตัวทวไป มานัง
 เฉยเสี้ยไม่เห็นคแก่คนกำพร้าอนาถา ไปภายหน้าคนคทา

เรื่องลาตยภยตรยนั้นระจากรักไว้ตามการทเขียนมา ไทินเลย
 คนทงปวงจะสรรเสริญพระองค์ทวักนต่อไปได้ ข้าพเจ้าเห็น
 การทงนึ่งไม่ยอมเป็นขนนาง ขอเป็นแต่ไพร่พลเมืองอยู่
 พระเจ้าองค์ไท่ฟงคงนนักทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า เจ้า
 เป็นทหารแต่การรบเหตไต่จงลวงรชนบรมนัยมการขาน
 เมือง แล้วทครลคยไปอกว่า พวกขนนางแลทหารในเมือง
 งยรการทชวลคชงเป็นอนมาก จงไท้ขนนางในเมืองจง
 ออกไปรบยตรภรรยาหลมคชงเปกคัง เขามาอยู่ด้วยกันกับ
 นางทกโกกงจืทเซยฮู แล้วคงเฮงโประเบนทเห่าเอกไต่เจียง-
 กนททหารบกชาย แล้วคงให้โจกนเฮยฉลวจวิน กยขนนาง
 นายทหารทงปวง นอกนเป็นขนนางมยคคักคตามลคคว

๑๑ เซงโประกยคนทงปวงนนักคานขลาออกไปอยู่ตาม
 ตำแหน่งของตัวทุกคน ขณะมอพระเจ้าคงคังคางขนนาง
 แลให้ลิ่งชองขานชองแก่พวกขมกขินชกไปยอนน มีคน
 ทอยแฉวงเมืองจินเฮยงขมาคดหนึ่งลือชองเจ้าเมือง ทเขียน
 เมืองขินกยเมืองจินเฮยงเขามาควายแล้วทลคความว่า เล่า-
 ขจวให้ยกกองทัพมาคดอมเมืองจินเฮยงไว้นั้นหนา เมือง
 จินเฮยงเกิดขจรแตกเสียดกกองทัพเล่าขจวแล้ว ขอให้จืค

กองทัพยกไปช่วยโดยเร็ว พระเจ้าถงกตทงหงต้อแจ้งความ
แล้วตรัสว่า เมืองจันเยียงเป็นต้นทางเมืองเซียงฮานที่สำคัญ
อยู่ จะต้องรักษาไว้ให้ค้ำยันไว้ให้แตกเสียไปได้ แต่การ
เคี้ยวหนักจวนหนัก ซึ่งจะจัดหาคนค้ำยันแม่ทัพคัมภีร์ออกไป
ให้เร็ว ๆ โดยยากกลัวจะไม่ทันที่ซึ่งมังกงจึงว่าพวก
ข้าพเจ้าซึ่งสวามิภักดิ์เข้ามาอยู่ในเมืองถง ท่านใดที่แต่ง
ชยตงนั้น จะขอยกออกไปปราบปรามเล่าขวัญสวามิภักดิ์
พระเจ้าถงตรัสว่าเราทราบแล้วว่าท่านมีสติปัญญา
เป็นแม่ทัพใหญ่โต แต่คนซึ่งก้มก่งแม่ทัพของเล่าขวัญ มี
ทหารคนหนึ่งชื่อชวชิ่ง เป็นคนมีกำลังมาก จะคิดสรวกย้าย
อยู่ ว่าแล้วจึงชมอไปตรงฝ่าผนัง บอกชวชิ่งให้ตรปลอชวชิ่ง
ว่าท่านจงวิ่งรอกกันไปดูเถิด หลบซ่อนนิกพัชรมังกงกับชว
นางและทหารไปตรปลอชวชิ่ง สูงเก้าเซียง หน้าเหมือนสีเหล็ก
ปากกว้างมีหนวดเครามาก จมูกใหญ่ คางกลมเป็นแสง
ศีรษะใส่หมวกเหล็กใส่เสื้อเกราะเหล็ก มีอดอกระบองเหล็ก
มีปล่องเหมือนปล่องไม้ ชวชิ่งเห็นแล้วพูดว่ารูปพรหมเช่น
คอกหรือ สำคัญว่าจะเป็นประหลาดอย่างไรเล่า ชวชิ่งไป
ว่าคนรูปร่างน่าเกลียดอย่างนี้ ก็เขย่นรูปไว้ ให้เสียราศี

ธานเมือง ท่านโตไปรคขอพนักให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะลยเสย
 หลลยบนักใช้คนไปเอาพนักมาให้ชินชกไป ชินชกไปรยพนัก
 มาดอไวด์ลงตากกพนักเอาพนักลยรยเขียนเสยสน กักกเขาหลง
 ดานยพระเจ้าดงตแลวทลว่า ข้าพเจ้าขอทหารลลยของพนักคน
 จจะรยยกไปเมืองจีนเซยงมาอวยชงเสยให้จงได้ ถ้าไม่มชย
 ชนระกลยมาขอให้ทำโทษข้าพเจ้าให้จงหนัก พระเจ้าดงตโคยน
 ทงนนักมีความมยนคแลวทลว่า ท่านผู้คณรยอาสาไปครองน
 ักดงจะมชยชนะแก่ข้าศึก เรากสนความวคก จึงให้ชมกง
 เป็นแม่ทัพใหญ่ ชินชกไปเป็นทหารใหญ่ เฮงโประเป็นทัพหน้า
 ลอชอชนเป็นทหารรอง เทยกากมเป็นจวงควนคมเสยยง
 อาหาร ให้หลลยนเป็นผู้นำทัพคทหารตามไปข้างหลง
 จกเสยจแต่ในเวลากลางคน รุงชนหลลยนกับนายทัพนาย
 ทองพวงสวามีภักคกทลลสา แลวยกทัพออกจากเมืองเซยงฮาน
 ตรงไปยงเมืองบนจว ครนดงเมืองบนจวพกกับหลลยนว่า
 จะยกกองทัพไปสรยกับเสายจวครองน เกลลคกว่าเฮงสชชวง
 วัระคมกกองทัพยกมาตเอาเมืองเซยงฮาน กงทัพเราจะกลย
 มาช่วยโดยยาก ข้าพเจ้าเห็นว่าจวงจวาทกยเฮยชชหม
 เจ้าเมืองช่วยหน้า รุงจวเขามาพงเมืองดง พระบิดาท่าน

ก็ไต่ซบเลี้ยงคงแตงให้เป็นผอ้อองออยเมืองฉือ จุลางพิทพล
 ออยทเถกดำ ขอให้ท่านมหนิงสือชังคนดังไปเกลยกลอมจุลาง
 ว่าเฮงสือชวงเป็นคนกบฏฆ่าห้องไทวองเสียบทงทวชนเป็นเจ้า
 ให้จุลางคนกองทัพเทศเมืองฉือยกไปตีเมืองแฉ่ ฆ่าเฮง-
 สือชวงผู้เป็นกบฏเสียบ ให้คนทงชวงมีความยินดี ถ้าได้
 เมืองแฉ่สำเร็จความปรารณา จะแบ่งปันเขตแดนเมืองแฉ่
 ให้ครึ่งหนึ่ง จุลางเป็นคนโลภถ้าเห็นหนิงสือชังคงจะยอมรับทำ
 หลสับนวาคน ๆ หนึ่งชอบใจกินเนื้อคนทงเป็น แล้วก็เป็นคน
 ชอบขอศฉวสียกับเลกชองเตยน ชุนนางเมืองชวยเคยไปมา
 หากัน ภายหลังจุลางจับผู้คนทงบ้านเลกชองเตยนกินเสียบสัน
 ทงครวเรอน คนเช่นนี้เรากศระฆ่าเสียบ ดึงมาเป็นเมืองชน
 อัยในพระบิดาเรากไม่คิดเลี้ยงมันไว้ ชุมมงกว่าท่านพูดกน
 ไม่ถูก ไรของข้าพ ้าคิดว่าถ้าจุลางยอมรับทำตามคำแล้ว
 ขอให้ท่านจักไพร่พลสักสามพัน ทำเป็นว่าระยกไปช่วยจุลาง
 ยกไปรบเมืองแฉ่ พวกเมืองฉือรักจะมีใจสึงกับเฮงสือชวง
 แข็งแรง เหมือนขอแรงเมืองงอไปตีเมืองเคยศครงแผ่นดิน
 เสียบคก ถ้าจุลางไม่ยอมทำตามคำเรา ขอให้ท่านแบ่ง
 กองทัพยกไปตีเมืองฉือ ก็กศพิทกกรูไปดึงเฮงสือชวง

เสด็จส่งวงกตจงจะรักษาบ้านเมืองของตัวอยู่ ที่ไหนจะอาเรียกมา
 ด้วยกลัววากของทัพเราที่เมืองฉือโตแล้ว จะตเลยไปลงเมือง
 แต่ ถ้าจุฉางยอมเข้าด้วยการคือไปข้างหน้า เมื่อท่านจะไม่
 เลียงจุฉางเมื่อไรก็โตเมื่อนั้น ด้วยจุฉางเป็นคนพาลอยู่
 เป็นนิจ ข้าพเจ้าคิดเห็นอย่างนั้นท่านจะเห็นเป็นบ่ประการใด
 หลี่สยบยังตรกตรองอยู่ พอตงจวนนางทหกล้อพดขนั้นว่า
 จุฉางคนนั้นแตกอันเป็นคนชอบกนกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอรับ
 อาสาถนองหนังสือไปหาจุฉาง พุดจาให้จุฉางยกทัพไปที่
 เมืองแต่ไทรงได้ หลี่สยบว่าท่านเป็นคนเสพรามีวเมา
 นกกลจะเสยราชการ ตั้งจวราชการครั้งนี้เป็นการใหญ่
 จะเสพรามีวเมาแต่ก่อนนั้นหากว่าไม่ข้าพเจ้าจะอดเสย
 หลี่สยบว่าท่านตคสร่าเสียโต เราที่ว่างใจการคงจะสำเร็จ
 ว่างแล้วให้ตงจวถนองหนังสือส่งของไปให้กับจุฉาง ตงจวไป
 ลงที่ถกถฉางจุฉางตั้งค่ายอยู่ จุฉางนั้นเดิมเป็นเพื่อนเสพ
 สร่าชชอบชฉฉ่าสยบกับตงจวอยู่ที่เมืองซุย ครั้นรู้ว่าตงจ
 มาหากรับออกมารบโดยเร็ว จุฉางพาตงจเข้าไปในทง
 พักอยู่แล้วพุดว่า ข้าพเจ้ากับท่านจากกันไปช้านานคิดว่าจะ
 ไม่ได้พบกัน เคยชวนท่านไปอยู่ที่ไหน ตงจบอกข้าพเจ้า

เขาไปอยู่ในเมืองดงเขินชนนางทศตชัย จุฬามงคังจว่า
 ไทยชนชาวอาทลมหครภยเชิงสชวงเสยทพ หลมคหนเขาไป
 อยู่ในเมืองดงจรงทวอ ; กังจกรยค้ำแลวจงพทว่า เคยวน
 เมืองดงกสนกสขายบรยรณดวยทพยสมบทรพลเขินฮนมาก
 กอนหนาชาพเจามาน มททารแลดะไพรพลเตมมาอกสยหมน
 ทลสขนรว่าเชิงสชวงเขินกบฏพาสยทองไทจ ทเชิงสชวง
 ทงชนเขินเจาไวแตกชนนเสย เชิงสชวงทงทวชนเขิน
 เจา หลลสขนมคความโกรรอยจงไซ้ชาพเจาให้มายอกทาน
 ให้ทานยกทัพไปปรายเมืองแต่พวกกบฏ แลวจะให้กองทัพ
 เมืองดงยกมาสมทบเจทวเชิงสชวงมาเสย ถ้าสำเรจความ
 ปรารธนา ทพยสังของทองเงิน ในเมืองแต่มีอยมากน้อย
 เท่าใด ตามแต่ทานจะเลือกเอาเดด แต่เขตแดนกยผคนน
 แยกชนกนคนสตรจ จุฬามว่าทลสขนมคความเมตค้ำให้ทาน
 มายอกชาพเจา ชาพเจาจะททำตามค้ำสัง เวลาพรงนชาพเจา
 จะจกกองทัพออกไปรบเมืองแต่ มทชอให้มคกองทัพเมืองดง
 ทนทพชาพเจาสกพนทงสชงพน กจะไคเมืองแต่ไคอง่าย
 ว่าแลวให้คนไซ้จคไคระแลดะสรามาตงไว้ระเลียงกน จุฬาม
 จุฬามทงจว่า ทานเคยวนเสยสรวาไคมากกว่าแต่กอนหรือ

ด้งจว่าข้าพเจ้าตกเศยแล้วหากินไม่ จูฉางว่าแต่ก่อนท่านกับ
 ข้าพเจ้าไต่กันด้วยกันทั้งกลางวันกลางคืนมีไต่ข้าค มาพบ
 กันเคยวนขอให้ท่านกับด้วยกันให้สนกสขายสักครึ่งหนึ่งเถค
 ซงท่านว่าไม่กินน ข้าพเจ้าไม่ยอม ส่วนราชการทงป่วงท่าน
 ว่าให้ทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะปรนนิษคตามทกสิ่ง ว่าแล้ว
 จูฉางยกเอาถ้วยที่ใส่สุรารอนหอมนน มาตงไว้ตรงหน้าตงจ
 ตงจเป็นคนนกกเลงสุรา ครนเห็นด้วยสุราทงอยตรงหน้ากม
 ความอยากรจะกิน เปรียบเหมือนหนึ่งคนราคอนกถ้า ถ้าพบ
 ษะศตวในทลยสองตอสองแล้วมความกำหนดชน สิ้นความ
 ละอายไม่เลือกหน้าวารปคชว ครนนตงจชอยากสุราเป็น
 ถ้าตงจมความทพทไวกับหลสขน จึงหยยเอาถ้วยสุรามาคม
 เขาครงเคยวกหมคด้วยแล้วพครายมยองกับจูฉาง จูฉางก็
 กินสุราควย ค่างคนต่างตงด้วยสุราให้กันกินไม่หยคมือ
 และจูฉางคินนเมษพระเจ้าชยเอียนตรบสงให้ชคคสองครนน
 ชาวแพง จูฉางกินเนชคนค่างชาวทกวัน ถ้าเสพสุรากำตง
 สนกแสงตาแดงคังไฟ จูฉางกบตงจเสพสุรารอยทวด้วยกัน
 ครนนค่างคนค่างเมษอยทวด้วยกัน ตงจทวเรารณามจูฉางว่า
 แต่ก่อนท่านชอยใจกินเนชคน เคยวนมวสนามากชนแล้ว

ขงกนเนอคนอຍหรือ จฉางไคยเนคกงนนักโกรธ นกวาความ
 ททาไวแตกอชนเราทงเสียแลแล้ว ยคนตงจยงมาตามตงความ
 เกายประจางชนตอหนาคนทงปวง นกแล่วพคไปว่าเราวเนน
 ชอຍใจกินคนทงหงสอศค เนอหงงมีนละเออยคมรสยงกวาคน
 ทงปวง เขามาแกลมีกยสร่าเหมอชนทงกนจาวหมตงจคอบ
 ว่า ท่านกินไคกแต่ไฟรบ้านพลเมือง คนททหงสอสนนจะ
 กนไคงายหรือ จฉางว่าเราจรงกินคนรทหงสอเสียสคคน
 หงงจะเข็นออย่างไรทเคยว ตงจว่าถาท่านกินเราคิระษาท่าน
 คงไมคคอบยกยทว จฉางมีความโกรธเข็นอ้นมาก เรียคคน
 ไซให้จยทวตงจมาเสียแลแล้วมาไหเรากินกยสร่า คนไซชอง
 จฉางกพากนเขาจยเอาทวตงจไปททำตามสั่ง คนทไปคย
 กนทททงจเห็นตงนนักพากนหน รบกลยมาทงกลางวงกลาง-
 คน ถึงคายหลสยบแงความไหหลสยบพงแลแล้ว หลสยบ
 มีความโกรธยงนค คคระยกกของทพไปฆ่าจฉางแกแคนตงจ
 ๐ ครงนนพระเจ้าตคไหหลเจง คมกของทพยกไปรบ
 กยชอหนมหงงกลยมาทงเมืองอจว หลเจงเกดชกกลอม
 เคยวเขยบยอมเข้าคยว จงคมททารพลมาประมาณสองพน
 สามพน ทามหลเจงมาชนกยเมืองตง หลเจงจว่าหลสยบ

ขกของทพมาลงเมืองขินจว จึงพาเอาเตยวเซียนเข้าไ้ทา
 หลสขบ หลสขบแวงความแลวมความขนต จึงเลากความ
 ชงจฉางฆ่าตงจให้หลเจงฟงตทกประการ หลเจงถามว่าท่าน
 จะคิดเป็นประการใด หลสขบบอกว้เราจะยกกองทัพไปจับ
 จฉางฆ่าสขให้หายความแค้นทมนทากขตงจ หลเจงว้ถาม
 ว่าตเคยจฉางข่างน ท่านไม่ควรถไปส้รบกับมัน ข้าพเจ้า
 ไ้ทขาวว้ขานเลกเมืองนชยทแขวงเมืองเขยจวแตก เสียแก่
 กองทัพเลายจวหลายแห่ง เมืองชวยจวก็เกิดขระแตกสขแล้ว
 ท่านจงเร่งยกกองทัพไปช่วยข่างโนนเถด ฝ่ายข่างจฉางน
 ข้าพเจ้าก็เคยวเซียนสข จะขอคุมกองทัพยกไปจับจฉางมา
 ให้ท่านจงไ้ หลสขบว้ว่าท่านอาสาไปเรากสนธระ จงแบ่ง
 กองทัพทมนหนงกททหารส้ทาคคนให้ไปยกหลเจง ทงให้
 หลเจงเป็นแม่ทัพ ให้เตยวเซียนสขเป็นจกวนคุมพลมาพล
 เท่า แป๊ะเทียนเตาเป็นทัพหน้ายกไปคเกกฉาทจฉางอยู่ หล
 สขบส่งหลเจงว้ ว่า ถ้าท่านยกไปกระทำการส้เรีคังความ
 ปรารธนาแล้ว ให้คุมคนไปพักขยทาเรากเมืองหอหนาท
 ทนทางสองเตา เราไปปรายพวกเลายจวแล้วจะไ้รวบรวม
 กนยกเสยไปคเซงส้ชวงทเมืองแคคคือไปอก หลเจงกับนาย
 ทัพนายกองค้านยลาหลสขบยกกองทัพตรงไปเกกฉา

๑ ฝ่ายเล่าขานเรื่องเมืองเคียบเชียง ให้เอาทรัพย์สิ่ง
 ของทองเงินไปให้ศึกษาหนาซอกว เจ้าเมืองไซตุนเคียบ
 ขอใ้ยกกองทัพมาช่วยสมทบยกไปตเมืองฉง ทศึกษาหนา
 ซอกวคนนเบนนองคมนตรีอง เจ้าเมืองไซตุนเคียบเก่า ครน
 พรายตายกโตเป็นเจ้าเมืองชน เมืองไซตุนเคียบคนนดงอยู่
 ทัพโตแคนหอบก ทศึกษาหนาซอกวเป็นคนโลภเห็นแต่ระไ้
 เงินทอง ครนโตรบสิ่งของ ๆ เล่าขานแล้วรยว่าระยกทัพมา
 ช่วย จึงใ้รักแรงตระเตรียมทหารและรพลอยู่

๑ ขณะนั้นคนหนึ่งแซ่อวยชื่อเซ่ง เป็นนายกอง
 คนทหารพันหนึ่ง ภรรยาชื่อชวนสเป็นคนสาวเมืองเชียงฮาน
 อยู่แต่ก่อน หนาย่านปลุกต้นไม้ไว้คนหนึ่งชอชกถน แต่
 ปลุกมาหลายหมื่นคอกไม้ วันเมื่อนางชวนสภรรยาเซ่งช
 คลอดบุตรหญิงออกมา คนไม้ออกคอกออกทวทงตน บิดา
 มารดาเห็นชั้รยชอยู่ จึงเอานามคนไม้นั้นมาชอชบุตรของ
 ทวชอนางชกถน นางชกถนรปร่างงดงามอยู่ ต่อมานาง
 ชวนสมีบุตรอกสองคน คนหนึ่งเป็นหญิงชอนางชวสน คน
 หนึ่งเป็นชายชอชเกยมเบนนองลัดทอง เมอเซ่งชอชงไม่มี
 บุตรชายสำคัญวาระมีแต่บุตรหญิง จึงผกสอนให้นางชกถน

ขมายังเกาตณตคุหนงสี่ตารารบคักอยู่จนอายนางถึงสิบ
 ไ้ชำนชำนานู การผู้หญิงหาใคร่เอาใจใ้ไม่ บรรดาหญิง
 ชาวเมืองไซคนเคี้ยคมกพอใจขมายังเกาตณตคเหมือนผู้ชาย
 ทก्यान เมื่อเจ้าเมืองไซคนเคี้ยคให้จ๊กแจงประสมไพร่พล
 นน อายนางขกถนโคสยเจคข มีกำลังแข็งแรงเหมือนผู้
 ชาย นางพอใจขมาไปเที่ยวเล่นในบ้านอง ๆ บิคามารคา
 จะใ้มีเมียเรอนนางว่ายังไม่มีก่อน วันหนึ่งเซงจ้อบคา
 กลขมาจากราชการพุกกขบตรภรรยาว่า เคยวนเจ้าเมือง
 ใ้จ๊กแจงตรวทรราผู้คนระยกไปค้เมืองถง เราจะต้องค้
 คนในกองเราไปเข้ากองทัพใหญ่ยกไปค้ขย ไม่มีผู้ใคร่ไป
 แทนค้วเราใ้ ขตรชายผู้ใหญ่มิไม่มี นางขวนสภรรยาว่า
 ค้วท่านภรรยาแล้ว ถ้าจะค้คเขาเงินทองไปใ้กับขตรวทรรา
 กุแลจะไม่ค้หรือ เซงจ้อว่าถ้าใ้เงินแทนค้วใ้จะเขาคน
 ก้ไหนไปราชการแล้ว มงมีเงินทองสักเท่าใ้ใคร่ใ้เขาไป
 ใ้กับเขา นางขวนสภรรยาว่าค้วท่านกำลังถอยลงแล้วจะค้
 คนไปรบพุ่งอย่างไรใ้ เซงจ้อว่าเมอการมาถงค้วแล้วจง
 ค้อยค้คค้อไปเถิด ขยมาสองสามวันผู้ตรวทรมาหาเซงจ้อว่า
 ใ้เร่งค้คนในกองของค้วไปเข้ากระบวนทัพ อีกสามวัน

ระบกกองทัพออกจากเมือง เซ่งจือกยบุตรภรรยาแฉ่งตงนุน
 กพากนเบนทกชชยุ นางขกลนคคิดว่าเมอแผนคินเลยคก
 เจ้าเมืองหงอกยเจ้าเมืองอวครบกัน ฝ่ายข้างเมืองหงอไห
 กองทัพผหญิงออกสู้รบกับกองทัพผู้ชายเมืองอวค กมทัพ
 ผหญิงทำศึกกับผู้ชาย จนพวกผู้ชายสู้ไม่ได้ ทหญิงพวกนุน
 ไช้จะไม่รบกับคามาเรอไร เขายังกล่าออกจาศึกชอเสยง
 จงปรากฎมา และครงนยคาเราจเรตองไปทัพชายใหญ่
 ใหมมี มีแต่เรา ถ้าบคาเราไปเป็นอนันตรายไหนเลยกระค
 จะโตมาลงบ้าน บุตรภรรยาอีกไม่ได้สันของคณ จำเราจ
 แดงควเป็นผชายไปจะโตสันของคณแทนยคาคออย่าให้ผ ใครว่า
 เป็นผหญิง ถ้าไม่ตายคระโตกลบมาเห็นหน้ากัน ถึงตาย
 ชอชกคงปรากฎอยู่ในแผนคิน จึงคคคชไปว่า ถจเราจแแต่ง
 เป็นชายจจะเหมือนหรือไม่เหมือน คคแล้วนางขกลนเข้าไ
 ในห้อง เขาทมวกและเสอเกรวระรองเท้าของยคาสวมใส่ค
 เขาแล้ว ถาลงนางกแฉ่งแรงชยเหมือนกยควเปล้า จึง
 ออกมามองคเงาทอแงนามความขันค จึงนกวาควเรานอยา
 ว่าแต่คุมคนพนทงนงเสย ถจจะให้เป็นนายทหารใหญ่กเป็น

ไต่ เมื่อมองศตวอยท์ทางน่านน บิคามารคาแลเห็น
 ทวเราะแล้ววา เอ็งนกอย่างไรจงทำตงน นางบักลนวา
 ข้าพเจ้านกระไปแทนศตวบศ่า จึงตองแต่งศตวศวาระเหมือน
 ฌชายหรือไมเหมือน บิคาจงว่าทำไมจะไมเหมือน เมื่อ
 เวลาวานนเขาตรวจคนถึงสามพันเศษ บิคากิไมเห็นคนรูป
 รางทแฉงแรงเหมือนตงเจ้าสักคนเดียว บิคาเสียต่ายแตก
 เปนผหญิง ถ้าเปนผชายกจะ ไต่ไปว่าทแทนบิคา บิคา
 มารคาและพนองอยข้างหลังจรมความลึชุสยาย และบียาคา
 ยายชงต่ายไปแล้วนนักพลอยมชอเสียงจนศววย นางบักลน
 ว่าบิคาอย่าวิตกเลย ครงนข้าพเจ้าจะไปแทนบิคาเอง
 มารคาสำคัญว่ายศรพคเลนจงพควว่า คนทเป็นทธารชมาไป
 รบศิกนนชวตไมใครชยศว ทวเจ้าเป็นหญิงจะไปปะปนอย
 ภัยพวกผชายไคหรือ นางบักลนวาแตกอน ๆ ก็มกองพ
 ผหญิงลึรบกับผชาย และพวกนางชหีนแต่งศตวปลอมแปลง
 เขาไปปะปนอยกับผชาย เหตุไคจึงไปศวกันไค ข้าพเจ้าไป
 สนของศตแทนบิคาครงน จะแต่งศตวปลอมไปมิให้ใครรู้ว่า
 เปนหญิง บิคามารคาอย่าวิตกถึงศวข้าพเจ้าเลยจงอยุให้
 เป็นสขเถิด ในเวลาคินวนนนชงจอนางอวนล็กบยศรล่าว

ต่างคนต่างร้องไห้ พัดจาห้ามปรามสั่งเสียกันอยู่ ครั้น
 เวลารุ่งเช้าพวกยาว ในกองมารบเชิงจอกที่บ้านจะไปทศพร
 คน เห็นนางขกกลนแต่งตัวเป็นชายพูดว่าจะไปแทนบิดา
 พวกยาวจึงว่าข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่าท่านมีบุตรชายโตใหญ่
 ฉงเพียงนี้ควรที่จะไปแทนตัวท่าน ถ้าคนทหารออกสู้รบมี
 ชายช่นเกลี้ยมาคงมีความชอบ บิดามารดาพี่น้องจะไค่พึง
 นางขกกลนจัดแจงเสร็จแล้วคำนับลาบิดามารดาเอาหีบผ้า
 ตะพายหลัง มอดอหอกเล่มหนึ่งเดินออกจากประตูบ้าน
 บิดาจะตามไปส่ง นางขกกลนห้ามไว้หาให้ ไปส่งไม่
 นางขกกลนก็พาคนในกองทัพบาโตว่ากล่าวพันคน เดินตรง
 ไปค่ายทัพประชุมทัพ เพื่อนบ้านรู้ความพากันตเคย่นว่ากล่าว
 แยกตามารดากนางขกกลนต่าง ๆ ว่าให้บุตรสาวไปแทนตัว
 เชิงจอกขนางอวนสักแกล่งหนึ่งเสีย อยู่ไม่ฉงขเชิงจอกตา
 นางขกกลนเป็นทกชฉงขทรววยทาย

๑ ผ่ายหลสลับนกับขมึงกงยักกองทัพออกจากเมือง
 ยินจิว มาทางเมืองจินเฮียงไท่ทหารและไพร่พลเข้าสู้รบกับ
 กองทัพของกิมกั้ง ไค่เขตแดนบ้านเมืองกลยคนทงหาทายล
 ึ่งตั้งค่ายอยู่ตรงหน้าบ้านแปะเคียกวนแขวงเมืองจินเฮียง

ชินชกไปเข้าสรวกยอวยชงห่าครึ่งไม่แพ้ไม่ชนะกัน ชอง-
 กิมกึงเห็นชวยชงรบไม่ชนะชินชกไปสำคัญว่าชวยชงจะคิด
 นอกรไ จึ่งให้คนมาคอยกำกั๊กครบกั๊กชินชกไป เห็นชวย-
 ชงรบกันกับชินชก ไปกว่ารบเพลงแล้วก็ยงเส็มชกนอยู่
 หลสยบย่นคอบทหน้าค้ายเห็นรบชวยชงให้นกรก อยุมา
 จนเวลาใกล้ค่ำหลสยบถลวว่าชินชกไปจะเสียบทกั๊กชวยชง
 จึ่งให้คนมาลอสัญญาเลิกกของทัพเสียบ ท่างคนต่างกลัย
 เข้าค้าย พอเวลาค่ำชินชกไปยงคิกนคั้นชวยชงอยู่ จึ่งส่ง
 ให้คนจุดคยเพลงชนสว่างเต็มอนกลางวันจะชอกไปรบชก
 หลสยบห้ามชินชกไป ชินชกไปหาฟังไม่ ประมาณครู่
 หนึ่งเห็นพวกกองทัพค้ายชวยชง จุดคยเพลงชนแล้วพา
 กนยกมาตรงหน้าค้ายชองเรียกชินชกไปว่า ให้ชอกไปรบ
 กนชก ชินชกไปโคยบแฉวงกว่าอายคนนใจมนคคเต็มอน
 กั๊ก ชินชกไปเปลี่ยนเอาม้าตัวใหม่มาชชอกไปหน้าค้าย
 แล้วรองว่า ในเวลาค่ำวันนถาเราไม่ฆ่าท่านเสียบโคแล้วเรา
 ก็ไม่กลบเขาค้าย ชวยชงจรงรองทอยว่าเรากเหมือนกน ถา
 เราไม่ตักศัระษ่านโตกไม่กลบเขาค้าย ว่าแล้วเข้าสรวกน

อัยกว่ารอยเพลยงหาแพชนะกันไม่ ช่วยซึ่งจึงพูดว่า
 ผมือท่านกบเราพอรชรของทัตทานกนอชฺ ษยาเพชสรบกัน
 ตามฉรรมนเนมเลย เรามาพนันลองแรงกันเถิดหรือ ชน-
 ชกไปถามว่าจะพนันลองแรงอย่างไร ช่วยซึ่งว่าคนแต่
 กอนนยอหมักกำลังเขินชนมาก เมงพนกนชแศกมกำลัง
 ลอนเขาโคไตทั้งเขิน หงอจสู้กับกระทะเหล็กโคหนักหลาย
 พนชง ฌอป่าของมกำลังยกถงอชฺหนักถงหาพนชง เราถง
 สองคนมกำลังเสมอกน มาผลตเปลยนกนตควยอวอลอง
 แรงกันเถิด จะไต่รู้ว่าใครมกำลังมากกว่ากัน ชนชกไป
 ว่าท่านแต่กอนมกำลังทำโคเหมือนตงวากจรงอชฺ ทัวยโค
 นนเขนสัตว์เคยจรจมานกระถางอุปและกระทะกหามจควญญวณ
 ไม่ นเราถงสองเขนมนยอชมิยตามารตา จะมาลของกำลัง
 ผลตเปลยนกนตควยอวอลองไม่ทายกคองเสยคน ถ้าสรบ
 กนด้วยเครื่องศาตราอวธิ ผู้โคมชยชนจะไปภายหน้าชอ
 เสยงก็ปรากฏอชฺในแผนคนจะมีถควาถกนหรือ การอชางน
 เขนการชองเค็ก ฌ มนลองแรงกันโลนเราไม่เห็นควย อว-
 ชจรงกเห็นจรงควย แลวแลไปเห็นกอนคิลาอชฺทชางทาง
 สองกอน กอนหนึ่งประมาณหนักสองพนชง แลวพูดว่า ถ้า

ไม่เอาอย่างนั้นเราจะเอาอาวุธตกอนศิลาให้แตกในสามที
 ถาตเกินกำหนดจนสี่แตกเอาเป็นแพกั้น ชินชกไปว่าอาวุธ
 ของท่านหนักเท่าใด อวยซึ่งจึงว่าอาวุธของเราอันเดียวหนัก
 รอยยลยซึ่งเส้น ชินชกไปว่าอาวุธของเรามีสองอัน ๆ หนึ่ง
 หนักหกสยซึ่ง ถ้าประสมกันกับอาวุธของเราสองอันกับ
 ของท่านอันเดียวกลไลเลยกันระไมหนักกว่าคนสักกี่มากนอย
 อวยซึ่งจึงว่าถาท่านส่งสยอยู่จงเปลี่ยนอาวุธกันเสีย เราจะ
 เอาอาวุธของท่าน ท่านเอาอาวุธของเราไปตกศิลา ถ้าเราตี
 แตกในสามที ท่านตีไม่แตกเป็นแพแก่เรา ท่านจงเข้ามา
 อยู่เป็นข้าเจ้านายเรา ถ้าเราตีไม่แตกในสามทีแล้ว เราก้
 จะไปเป็นข้าเจ้านายของท่าน ท่านยอมหรือไม่ยอม ชิน-
 ชกไปก็เห็นด้วย ต่างคนต่างลงจากม้าเปลี่ยนอาวุธแล้ว
 อวยซึ่งยกชายเสื้อเกราะชนผูกไว้ให้มั่นคง แล้วเอากระบ-
 ยของทองแดงของชินชกไปควยเข้าควยกันทั้งสองอัน แล้ว
 ตกลงตกอนศิลาโดยกำลังแรง ศิลาซึ่งค้อยท้าวไว้ไม่
 ลงไปอีกทีหนึ่ง ศิลาแตกกลเป็นทางลงไปประมาณสามนิ้ว
 อวยซึ่งเห็นดังนั้นไม่สยบายใจกลัวระไมแตก ครั้นที่สาม
 อวยซึ่งยกกระบองของทวดลงไปตีแรง ศิลาแตกออก

เป็นสองซีก อดวยซึ้งกิมความยินดีแล้วถามว่า ท่านเห็น
 กำลังเราหรือไม่ ซินซกไปว่าเห็นแล้วกรวยทวให้มันคง จข
 เสาอาวธของอดวยซึ้งถอตรงไปทกอนคี่ลาแล้วตงอชยฐานใน
 โจว่า ข้าพเจ้าพนนลงแรงทกอนคี่ลาเวลาน ขอบญวาสนา
 ของเจ้าเมองตง ทงหลสับนระโคเป็นใหญ่ครชงบ้านเมอง
 ไปข้างหน้า และข้าพเจ้าระโคทำราชการปรายคนชวทอไป
 อก ขอให้เทพยคารงบนกาลให้คี่ลาแตกออกเป็นสองซีก
 กระเด็นไป เมอข้าพเจ้าตลงชยาให้ตงสามทเลย นก
 อชยฐานแล้ววกกระบองเหล็กตลง ทชงกอนคี่ลาร้าวราน
 เป็นทางไปตลอดกอน ทซาลงไปอชกครั้งหนง กอนคี่ลา
 แตกออกเป็นสองซีกกระเด็นไป ซินซกไปทัวเราร้องว่า
 ท่านทสามทเราทสองทคี่ลาแตกเห็นปรากฏตงน ท่านก
 เป็นแพแก่เรา จงยอมตัวมาเป็นข้าเจ้านายของเราเสียโดย
 คี่เกิด อดวยซึ้งทอว่าอาวธของเราหนักทำไม่ระคี่ไม่แตก
 ในสองทเลาเราไม่ยอม คนทงสองกำลังเถียงกัน มีคนศทา
 คนถอกระบะใส่เนอโคกขัสรามาตอกเข้าซุกกระบะอชยตรงหน้า
 คนทงสองแล้วบอกว่า หลสับนเห็นท่านพนนกันเห็นเห็นอช
 นก จึงให้พวกข้าพเจ้านาเฮาสังของมาให้ท่านทงสองกัน

จะโตมกำลงแข็งแรง อวยซึ่งงว่าใครระกินของเจ้า ว่า
แล้วส่งฮาวอให้ชินชกไป ชินชกไปส่งฮาวอให้ฮวยซึ่ง
ทางคนชนมาว่าระรบกันชก พอหลสยบไนโตตมาลอสัญญา
เลิกทัพ ทางคนชกมาพาทหารกลบเข้าค้าย และเมื่อ
ชินชกไปก็ฮวยซึ่งลงแรงตกกอนคัลานน เหมือนกันกบ
เล่าย ชนกวณเอากระบพนกชนคัลา

๑๑ ขณะนั้นคนในค้ายฮวยซึ่ง งงนาเอาเครื่องชง
ชินชกไปก็ฮวยซึ่งลงแรงค คัลานน แลระหลสยบ ไ้เอา
สรัมาเลี้ยงกนนไปแจ้งความกับชองกมกิง ชองกมกิง
ความกักรอฮวยซึ่ง เป็น อน มากกว่า ยกกองทัพมาทำคัก
สังครามกนน ควรหรือเล่นพนนเลี้ยงคกนสรัควยกันไ้
ชระอยมั้นระพุทรายชกความลยให้ชาคัก ชองกมกิงเข้าใจ
ว่าฮวยซึ่งจะเอาใจออกหาก จึงไปแจ้งความกับเล่ายจิว
เล่ายจิวโกรธสั่งให้ทหารช่ายชวาไปฆ่าฮวยซึ่งเสีย พวก
ทหารตงปวงกห้ามปรามหลายครั้งขอไ้ไม่ให้ฆ่า เล่ายจิว
จึงโด้งคไ้ แล้วให้ชนเสียงมาเปลี่ยนค้วฮวยซึ่ง ให้ฮวยซึ่ง
ไปรบเสียงของเมองโกชิวมาสังกกองทัพ ชมกิงแจ้งว่าชนเสียง

มาอยู่รักษาตายแทนช่วยซึ่งถึมความยินดี แล้วพวกของ
 ตระเวนมายอกกยชั่มงกงว่า ทศชาหนาชอกวเจ้าเมืองไซ-
 คุนเคยคยกกองทัพมาช่วยเล่ายจิว ชั่มงกงจึงเข้าไปกระซิบ
 ขอกชบายให้หลสยบนแล้ว หลสยบนให้เล่าซอเยยงคมทรวพย
 สึงของทองเงินไปหาเจ้าเมืองไซคุนเคยคยคยพคยาให้กของ
 ทัพกลับไปเลย แล้วชั่มงกงจึงจัดทหารและไพร่พลออกค
 ถานแะเบะยกกวนทชันเสยงรักษาแทนทวช่วยซึ่งชยบนน ชน-
 เสยงคนนเคมเขนทหารของหลมค เมอหลมคเสยทพแก
 เขงสชั่วง แล้วหนีเข้าไปอยกยเล่ายจิว แต่จิกของชันเสยง
 นนอยากระไกรอยกยหลสยบน ชันเสยงกยพวกไพร่พลชง
 รักษาถานแะเบะยกกวน เห็นพวกทหารและไพร่พลในกองทัพ
 หลสยบนมามาก ขกเขาคชงเขาคานคกงนเห็นวาร์กษาไว้ไม่
 ใค ก็พร้อมใจกันไม่สู้รบเยคประคุดำยรบิกองทัพให้เข้าไป
 แล้ว ชันเสยงกยไพร่พลพากนฆ่าพนพวกชองกิมกงเสย
 พวกชองกิมกงไมทนรตัวกพากนทั้งค้ายแตกดอยชอกไปจาก
 ถานแะเบะยกกวน ชันเสยงกยพรวรคพวกไพร่พลสมคครเข้
 ทำราชการอยุกยวหลสยบน เล่ายจิวคกโรสึงให้ลาทัพไปทง

อยู่ข้างทิศใต้คานแปะเบยกวน ชิมงกงรู้ว่าเล่าจูให้ล่อชอ-
 ชินกับเซ่งโปะ คมไพล์พลวงหน้าตามอวยซึ้งไปตัดเสียบง
 เสียบกอน ทัวชิมงกงกับพลสับนค้อย ๆ ตามไปภายหลัง

๑ ฝ่ายอวยซึ้งของถอคชอกรากดแม่ทัพ มาจึกแจง
 บ่าวไพร่ของตัวตามสมควรแล้วชอกจากแปะเบยกวนไปเมือง
 ไทชีว คัรนไปถึงทิวชองเห็นคนคุมเกวียนบรรทุกเสียบงมา
 ข้างหน้าพวกหนึ่ง อวยซึ้งก็ตรงเข้าไปถึงตรวคุมชาวสาร
 ล่ามพินเจียะ หนุ่ยสำหรับหุงข้าวกว่าหมื่นเม็ด บนเกวียน
 บกชิงเหลืองตกเต็มเป็นสำคัญ อวยซึ้งแจ้งความกับคนคุม
 เสียบงว่าอารยเอาไปส่งกองทัพเล่าจู เมื่อพบเกวียนนั้น
 เป็นเวลาวันค่ำ จึงให้พลเกวียนตั้งล้อมเป็นวงทำทากทานของ
 ค่าย ให้ไพร่พลรักษาเกวียนล้อมอยู่ชั้นนอก ทัวอวยซึ้ง
 ไม่ได้ล่อลือเสอเกราะ เข้านั่งในกลางวงเกวียนล้อมค้อยระวิ้ง
 รักษาอยู่เวลาค่ำประมาณครู่หนึ่ง พวกทล่อมเกวียนไคย
 เสียงคนโห่ร้องมาข้างหน้าเป็นอันมาก สำคัญว่าโจรจะเข้า
 ปล้นเสียบงอาหาร จึงเข้าไปบอกความกับอวยซึ้ง อวยซึ้ง
 ภัยชาวขนม้าเดินออกมา ประมาณสามตไคยในเสียงประทก
 และเสียงคนโห่ร้องโกล้งเข้ามา แลไปดูเห็นเซ่งโปะจมา

ยกไปตั้งที่ใกล้กองทัพเจ้าลัทธิเม่งโขงใจ หนีลงไปใน
ชนเลียงเข้าไปพุดจาเกลียดกลัวขอมช่วยตั้งใหม่ยกยกหนีลง

๑ ขอมช่วยทอขบวู เราเป็นข้าเล่าจู๊ เล่าจู๊ก็
ยังมีขบวูคอย ซึ่งจะให้เราเป็นข้าสองเจ้านั้นเราหาขอมไม่
ถ้าท่านจะยกกองทัพเจ้าคเณรมองโขงใจ เราก็คงจะสู้รบไป
กว่าจะหาชีวิตไม่ ชนเลียงกลัวขอมออกมาแจ้งกับหนีลง หนี-
ลงก็มีความมัวตกขบ ด้วยขบวูจะใคร่ได้ขอมช่วยมาเลี้ยง
ไว้ พอจงกวนเล่าชอเยียงกลับมาแตกกองทัพทิศชาหนาสอก
เจ้าเมืองไซคนเคียดเอาศิระเล่ายู๊กับขบวูทั้งสอง
ศิระเขาไปให้หนีลง หนีลงมีความมียนต์ ถ้ามัวได้
ศิระมาแต่ไหน เล่าชอเยียงแจ้งว่าข้าพเจ้ารับสั่งของ ท่าน
ออกจากค่ายเดินคักทางไปเมืองเยียงจู๊ ไปจนถึงกลางทางเห็น
กองทัพเมืองไซคนเคียด ตั้งอยู่ที่เชิงเขาปวนซ่งซัว ข้าพ-
เจ้าเข้าไปหาทิศชาหนาสอกไว้ในค่ายแล้ว ข้าพเจ้าเอาหนึ่ง-
สี่อกกับทรัพย์สินของทองเงินของท่าน ส่งให้กับทิศชาหนาสอก-
กัรบไว้แล้ว ข้าพเจ้าจึงบอกว่าจะให้หนีลงมีความโกรธ
แก่เชิงสี่ซ่งเป็นอันมาก ว่าเชิงสี่ซ่งเป็นคนกบฏ ข้า
ชายของจู๊หลานพระเจ้าชายเอียนคี่เสีย ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าอยู่

ในเมืองแค้ บคนให้หลสับนกับขมิงกงยกทัพใหญ่ออกมา
จากเมืองแค้ ขอให้ท่านยกกองทัพมาช่วยด้วย

๑ หักซาหนาซอกวียมแล้วพูดว่า ตัวมีความโกรธ
แก่เล่าจูจิวอยู่ว่า เต็มเล่าจูจิวไปขอกองทัพเมืองไซคนเคี้ยก
ยกมาช่วยเล่าจูจิวไปตเมืองฉิง สัญญาว่าจะยกกองทัพพร้อม
กัน หักซาหนาซอกวียมยกมาตามสัญญา ครั้นมาเล่าจูจิว
ยกกองทัพมาเสี้ยกอน ตเขาขานเมืองฉิงไต่หลายเมือง ไต่
เครื่องค่าตราอาวุธและทรัพย์สินของทอง เงิน เสบียง อาหาร
ครอยครวเียนอนมาก หาแบ่งปันให้ไม่ หักซาหนาซอกวียก
กองทัพมาภายหลังก็ไม่ไต่สิ่งใดเลย ว่าบคนท่านมหนง-
สือให้ส่งของไป ขอเป็นทางไมตรีกับหักซาหนาซอกวีย หัก-
ซาหนาซอกวียยกไปช่วยตเมืองแค้ด้วย แต่ขอทำโทษ
เล่าจูจิวเสี้ยกอน จึงยกตามไปต่อภายหลัง ข้าพเจ้าพัก
อยู่ที่ค่ายสองวัน ไต่เห็นว่าท่านให้ยกกองทัพเข้าศึกกองทัพ
เล่าจูจิวของกิมกั๋ง เล่าจูจิวของกิมกั๋งแตกถอยไปหาหักซา-
หนาซอกวีย หักซาหนาซอกวียก็คดอบายให้คนลอบเข้าไปลัก
ตักศีรษะเล่าจูจิวของกิมกั๋งได้มาแล้ว ส่งให้ข้าพเจ้าคุมมา
ให้แก่ท่าน

๑ ๗๕
 ๐ หลี่ฮั่นว่า การเป็นคณบดี เพราะเทพยดาไปรดเรา
 ให้โตสมดังความปรารถนา จึงให้ข้าเห็นรางวัล แก่เลาซอ-
 เขียงเป็นอันมากแล้ว ให้ชนเลี้ยงเอา ศักระทั้งสอง เข้าไปใน
 เมืองโกฮิวให้อวยซ์จงค อวยซ์จงเห็นจำไ้ไ้กรองใหม่ความ
 ฮาดยขงนก จึงให้ทำโลงใส่ศักระทั้งสอง เอาของเครื่อง
 เช่นมา เช่นศพเขาไปฝังไว้ที่สมควร อวยซ์จงก็พาพวกทหาร
 ไ้ไพร่พลออกมาสมัครทำราชการอยู่กับหลี่ฮั่น หลี่ฮั่นมี
 ความรักใคร่แก่อวยซ์จงมาก จึงมีหนังสือขอกมากกราบทูล
 กษัตริย์ของต ดงฮองตี้แล้วมีความยินดี จึงมีหนังสือให้
 ข้าหลวงถือไป ึ่งให้อวยซ์จงเป็นที่ใจฮอดของเจียงกุนเป็น
 นายทหารใหญ่ ให้เลาซอเขียงเป็นเจ้าเมืองเขียงจิว บรรดา
 พวกทหารนอก นกให้เลื่อน ทชุนและ ไ้ททรพยสัง ของ ตาม
 สมควรที่มีความชอบมากและน้อย

๐ ฝ่ายหัดซาหนานาฮอกวเอาศักระเลาซอจิว ของกิม-
 กิ่งสังให้เลาซอเขียงนำมาให้หลี่ฮั่น แล้วก็ให้ยกกองทัพ
 ึ่งไปช่วยรบเฮงสีซวง เห็นนางบั๊กสินรปร่างสูงใหญ่ เป็น
 คนฉลาดสมควรจะเป็นนายทหาร จึงตั้งให้เป็นนายทหาร
 คุมทหารขึ้นมาหลายพันเป็น ทพกระบวนหลัง หัดซาหนานาฮอกว

ยกไปถึงทางเขตนกปลายนแดนเมืองเข ทินนมภู เขาและ
 ทินไม้ตงามประหลาดอยู่ ครึ่งนนางยงอินทงจับตรสาวเตา-
 เกยเนตักไปไหวเทพยคา ซ้อฮิวจิ่วไซงักอัยบนลเขาใหญ่
 เตากะยเนตักไหววมหงวนคุมทหารของกนรักษา นางมาควย
 ครนไหวเทพยคาเสร็จแล้ว นางยงอินทงจุกกลับไปเมืองไห
 หวมหงวนคุมทหารเป็นกองหน้า มาพอกับกองทัพหัตซาหนา
 ซอก้ว หัตซาหนาซอก้วจึงถามว่าท่านมาแต่ไหน หวมหงวน
 บอกว่าเราเห็นทหารของแฮฮองเตากะยเนตัก ก็พวกท่านมา
 แต่เมืองไคระไปข้างไหนเล่า หัตซาหนาซอก้วบอกว่าเรา
 เป็นเจ้าเมืองไซคนเคียด หลลสืบให้ไปเชิญมาช่วยรบเมือง
 แต่ หวมหงวนว่าเจ้าเมืองถึงเจ้าเมืองแต่ แต่ก่อนเขาเคย
 เป็นชนนางเมืองชยด้วยกันเขาจะสู้รบกันก็ช่างเขา ตัวท่าน
 อยู่นอกเขตแดน ไม่รักษาย่านเมืองอยู่ตามลำพัง กลัซยก
 ทัพเข้ามาในแผ่นดินจีน ช่วยคนต่างชาติของควคบ้านเมือง
 ไปทำไม

๐ หัตซาหนาซอก้วไคพึ่งนน ก็โกรธขงว่าเตากะยเน-
 เต็กนายของท่าน เต้มกเป็นโจรลกลอหลวงชาย แล้ว
 คยคคกับพวกผู้ร้ายรวมกันเข้ายกยอตั้งเป็นเจ้านาย แล้ว

กลับมาว่าเราเป็นคนต่างชาตด้วยเล่า พวกหวมหงวนเคย
 เป็นโจรผู้ร้ายมาแต่ก่อนครั้นไคยงคังนงก็มีความโกรธเป็น
 อันมาก ต่างคนก็เข้าใจแล้วฟันพวกเมืองไซตุนเคียด พวก
 เมืองไซตุนเคียดคบคิดไม่ไต่ ก็แตกหนีกระจัดกระจายไป
 พวกหวมหงวนเข้าล้อมจะจับหิดซาหนาชอกว นางยักฉิน
 เห็นกรบคุมทหารมาจึงรีบพาเขาไป ช่วยแก่หิดซาหนาชอกว
 ออกจากที่ลอบไต่ แล้ววกเขาล้อมกันต่อไปนางยักฉินให้เอา
 เกาทัณฑ์ของพวกหวมหงวน หวมหงวนก็ถาถอยหนี นาง
 ยักฉินคุมทหารไล่ติดตามไปหาได้ครึ่งตัวไม่ พอพวกทหาร
 ผุหึงของนางยักฉินจึงรีบวิ่งมาตามข้างทาง เห็นนาง
 ยักฉินควบม้าวิ่งมากเข้าลอบชมใจ แล้วพวกผุหึงทหารนั้น
 มอหนงถอโตมอหนงถอคาบ นอนกลางเขามาเอาคาบพัน
 เทามา ๆ ก็ล้มลง นางยักฉินตกจากหลังมา พวกทหาร
 ผุหึงเอาเชือกยวบตัวนางยักฉินออกมา แล้วเอาเชือกมัด
 ไว้มั่นคง ชักกเขียนซงเป็นทหารของหิดซาหนาชอกว ชมา
 ถอหอกรีบเข้ามาจะช่วยนางยักฉิน นางยักฉินจึงเห็นจึง
 เอาลูกกระสุนยิงถูกแกว ซงตกไว้ที่หน้าอกชักกเขียนแตก
 กระจายไป ลูกกระสุนตกอยู่ตรงหน้าชักกเขียน ชักกเขียน

กมลจงจะทยอยทหารผดุงวังเข้ามาจับมิดเขาควไต้ หักขา-
 หนาซอกมเห็นเขาจับเอาทหารเอกไปไต้ทั้งสองคนก็ตกใจพา
 ทหารและไพร่พลหนีไป นางยงอนงค์จึงให้หญิงทหาร คม
 เอาควนางยงกมลนชกกเขียน สองคนยกตาม หวมทงวน ไปทัน
 กันเข้าตามทาง พอเวลาพลบค่ำจึงให้ตั้งค่ายประทับอยู่
 นางยงอนงค์จึงให้เอาคนโทยสองคนเข้ามาตักควผดุงทหารว่า
 กยนางยงกมลว่า เวคหน้าดาวสว่างท่านจงถามเวคณาเจ้า
 นกหนา เจ้านายเรามอาชญาลทอเรือวแรงนิก เจ้าเข้าไป
 ดงแล้ว จงพททาให้ตระไ้ครอบคจากความตาย นางยงกมล
 แกล้งนงเสยทำเป็นไมไ้คยนิ ครนมาลจทหารผดุงทคม
 ติวมานน บอกลให้นางยงกมลนชกกเขียนคานบ นางยงกมล-
 ชกกเขียนก็หาคานบไมยนิงเสย นางยงอนงค์เห็นรูป
 ว่างนางยงกมลก็มใจเมคทาจิงว่าไม้ควรอยกยพวกพาล ท่าน
 จงสมิควรอยกยเจ้า ๆ จะชยเลียงให้เป็นที่ชุนนางให้สมกับ
 รูปว่างท่าน

๑ นางยงกมลว่า บิคามารคจซาพเจ้าอยู่เมืองไซคน-
 เคยค บิคาคชราอยู่ไม้ริว่าจะเป็นตายเมือใด ชอลาทาน
 กลยไปเยี่ยมบิคามารคเสยสคกรทงง แลวจะกลยมาอยู่

เป็นชาทาน นางยงอันกงจึงว่าพดกงนเหมือนกบเราไม่เรเท่า
 เมอเขาขอมอยจะชบเลียง ฉาไมขอมกระฆ่าเสีย นาง
 บกถนว่าท่านกบชาฟเจ้าก็เขนหญิงด้วยกัน ฉาจะขอมอยกบ
 ท่านชาฟเจ้าก็ไมสุมความชายนกชงท่านจะฆ่าชาฟเจ้าท่าน
 ก็ไมมีเกยรทียศส์กเท่าไร นางยงอันกงจึงไมเชื่อจึงให้
 ทหารหญิงคุมตัวนางบกถนไปขันสูตรในทลย ให้รู้แน่ว่า
 หญิงหรือชาย พวกหญิงทหารรักษานางบกถนไปแล้ว นาง
 ยงอันกงจึงถามชกกเขยนว่า ท่านคนนเลาจะคิดประการใด
 ๑ ชกกเขยนว่า ชาฟเจ้าเขนชายหา ไคเขนหญิงไม
 ไคโดยชาฟเจ้าจะขอมอยกบท่าน ๆ ก็เขนผู้หญิง จะขอมอย
 ไคไประคยล่อยให้ไปเสียคิดว่า ไปภายหน้าจะกลับมาสอน
 คุณท่าน ให้สุมทความปรารวดนาของท่าน นางยงอันกงจึงไค
 พงคงนนักโกรธ สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสีย พวกทหาร
 เขายคิมอชกกเขยนพาเคนไป ชกกเขยนแกลงรชงชนคิง ๆ
 ว่าดวงตัวจะตายไปก็ไมเขนทุกขแตวตคชอยด้วยความทลยเสง
 เขาอ้อนวอนฝากธุระมา เรายังไมไคพกบชงชงอนจาวความ
 ของเขาจะสญเสีย นางยงอันกงจึงไคยคงนน เรยกทหาร
 ให้คุมตัวกลับมามาถามว่า ท่านพคเมษคถกนนว่าอะไร ชกก-

เขียนว่าไม่ไค้พิศถึงไค้คอก นางยงอนกรจูว่าเราไค้ยิ่นว่า
 ลอเสงซงซอนจาว เราจะถามท่านควาซงซอนจาวคนไหน
 ซกกเขียนว่าซซซงซอนจาวนนทแห่งอนไม่มี มีแต่ทเขียนชน
 นางอยู่ในเมืองแซคนเคียว นางยงอนกรจูไค้พิงตงนน จึง
 ให้แก้มคอกเสยเรียกให้นงทสมควร แล้วถามว่าท่านซซ
 ไค้เขียนอะไรกับซงซอนจาว ซกกเขียนบอกวาช่าพเจ้าแซซซซ
 กเขียน เป็นชาวเมืองซัวไซ เป็นเพื่อนกนกยซงซอนจาว
 บิดาของท่านไค้ซอกกนมาแต่ก่อน เมื่อยกตายนซงซอนจาว
 มีหนังสือไปซกกซวนช่าพเจ้ากบิลยกย ให้เข้ามาเขียนชน
 นางอยู่ในเมืองท่าน ช่าพเจ้าคคคระอัยจึงไม่ไค้มา และ
 ซกกเขียนคนนเคมเมือหล่มคยงอຍชวงง ตงทวชนเขียนเจ้า
 คคคมาลกเขียนเสย แล้วซกกเขียนกบิลยกย แต่กอก
 จากหล่มคไปอຍกยช่าเฉยวเมืองไททงวน เมือหล่มเขียนคค
 การระตงทวชนเขียนเจ้า ช่าเฉยวพ่าซกกเขียนลยกย ไป
 ซัวยรบคบ้านเมืองไค้หลายแห่ง หล่มเขียนจึงทให้คนทง
 สองเขียนนายทหารใหญ่แล้วพกขยงกคยแขวงเมืองไททงวน
 เคียววงกนชนนางเมืองหอจวอัย ไค้ห้าสิบบระทายญวนเกิด
 ช่าเฉยวกยเคียววงกนเขียนเพื่อนรกกน จึงให้ซกกเขียนคค

ส่งของไปส่งด้วยเคียววงกนเมืองห่อจว ล้อเส่งบุตรล้อโงย
 เจ้าเมืองห่อจว มาเส่งสาราญขุขานเคียววงกนเนอง ๆ
 ริงไค่คนเคียวชกคเคียน ล้อเส่งรวิราชคเคียนเนนเพอน
 กยชนชกไป ชนชกไปกรกไครกนกับคณยชชเนนช่นมาก
 ล้อเส่งจิงเขยนหนงสอฝากชกคเคียนมาลงชนชกไป ให้พุก
 จากคณยชชชน คณยชชชกคชชชจาวเคาเคียนเคคเคียน
 เพอนสนทกน ให้ช่วยว่ากล่าวขอนางยงอนกจู้ให้กย
 ล้อเส่ง ชกคเคียนรบหนงสอมาทาล้อเส่ง แลวลาเคียว-
 กงกนกลยมาพบกตงทพเจ้าเมืองไซคนเคียวคทกลางทาง จีบ
 เซาคทชกคเคียนไปไค่ เจ้าเมืองไซคนเคียวคทงให้เนนนาย
 ทหารยกมาช่วยเล่ายจิว จุนไค่มาสู้รบกยนางยงอนกจู้
 แลเมอนางยงอนกจู้พทจาวไค่ตามชกคเคียน นางจิงรว่า
 ชกคเคียนกยชคตาแลชชชชชจาวเนนคนกรกไครกน จิงพทจาว
 เกลยกลยชชกคเคียนให้ไปอยในเมองแซ จะไค่พกยชคตา
 แลชชชชชจาวควย แลวนางยงอนกจู้ตามคชไป ว่าเมอ
 ทรกทานพทว่าล้อเส่งเนนเนนคณยททหนงไค่

๐ ชกคเคียนชอกว่า อยทเมองห่อจวบุตรล้อโงย
 เนนพนองกยชนชกไป ล้อเส่งวานให้ข้าพเจ้าไปหาชนชกไป

ให้พูดจากับทันของชิน กว๊วยการว่า กล่าวบุตร ภรรยา
ข้าพเจ้ามาเผชิญพบกับหิศาหนาชอกวี หิศาหนาชอกวี
จับข้าพเจ้าไป ยังไม่ไต่ไปหาชินชกไป

๑ นางยงอนกรงู ไต่พงแขวนกว๊วย ซึ่งล่อแสงจระให้
ชินชกไปทันของชิน ที่อยู่ต่างบ้านต่างเมืองไกลกันหลาย
โยชน์นั้นมาว่ากล่าวลู่ขอไม่เห็นจริงก็วิตกแล้วจึงว่า ซึ่งท่าน
พูดว่าล่อแสงบอกให้พรรคพวกไปช่วย ทำการบวช ภรรยา
ไม่จริง ชักเขียนว่าพคนเป็นความจริงหาเท็จไม่ ว่าแล้ว
ลูกขนขนหยบหนวีสอกใส่ไว้ในเสื้อตรงหน้าอก ออกมาส่ง
ให้นางยงอนกรงู นางยงอนกรงูให้นางสาวใช้รับมาดูเห็น
สลักหลังหนวีสอกว่าล่อแสง เมืองหือจวฝากมาถงชินชกไป
เมืองชวตง นางยงอนกรงูยงหาฉกฉกไม่ เอาช่อนไว้ที่
ถงเท่าแล้วบอกกับชกก็เขียนว่า เราพากันไปถงเมืองพบ
ประพุกจากขงอินจ้าว แล้วเราจึงส่งหนวีสอนคนให้ยกท่าน
ท่านจงไปอยู่กับหวมหงวนก่อน ว่าแล้วก็ให้ทหารพาชก
เขียนไปอยู่กับหวมหงวน ทหารหญิงซึ่งพานาแยกกันไป
ชินศุครเป็นหญิงแน่แล้ว

๑ นางขงอนกง จักพานางขักถันเข้าไปในห้อง แล้วถามว่าเจ้าชอแซ่ไรเหตุอย่างไรจึงได้มากขกกองทัพ นางขักถันก็บอกชื่อและแซ่แรงความแต่หลังให้ฟังทุกประการแล้วร้องไห้ นางขงอนกงก็ไต่ฟังมีความสังเวชคิดว่าคนมากตัญญู รัคณขคามารคานนหาโตโดยยาก นางคนนก็อยู่เมืองต่างประเทศ เป็นคนกตัญญูควรจะเคารพนขถอ คิคแล้วจึงเรียกนางขักถันให้นั่งทเสมอกัน

๑ นางขักถันจึงว่าท่านมขญวราศนา ข้าพเจ้าเป็นแต่คนเซลย ไม่ควรจะนั่งเสมอกัน ท่านนขถอเรียกให้นั่งเสมอกันนั้นเป็นขญชาพเจานก นางขงอนกงก็ว่าขยคักกคินนหางาย ะหาคคนทหมกตัญญูคชขคามารคานนหาโตโดยยาก เสียทายเราเป็นผุหญง ถ้าเป็นผุช่ายกจะเลียงเจ้าไว้เป็นภรรยา เจ้ากับเราจงมาสาบานเป็นพน้องรวมสุขทุกข์กันเถิด แล้วถามว่าชายเจ้าเท่าใด นางขักถันก็บอกว่าชายชาพเจ้าโตสยเจคข นางขงอนกงก็โดยนตงนกว่าเราแก่กว่าเจ้าสามขชอเป็นพ เจ้าจงเป็นนชองเรา ว่าปลางขกมชชนค่านขเทพยดา กระทำสตัยสาบานเป็นพน้องกัน แล้วนาง

ยังขึ้นกรงจูถามว่า เจ้ามีสามแล้วหรือยัง นางบอกกลับบอกว่า
 ยังสามไม่ นางบอกกลับจึงถามว่าอายุท่านก็แก่กว่าข้าพเจ้า
 เหตุใดจึงไม่มีสาม ถ้าต่อไปภายหน้าท่านจะมีสาม ตัวของ
 นทานระให้ไปอยู่แห่งใด

๐ นางยังขึ้นกรงจูว่า บิดาเราไม่ใคร่จะให้ได้อยู่บ้าน
 เมืองยกทัพไปเที่ยวปราบปรามโจรผู้ร้าย มารดาเราก็มอระ
 จักแรงบ้านเมืองหวางเปล่าไม่ จึงยังไม่ได้คิดการการม
 เทียเรอน ต่างคนต่างพูดจากัน นางยังขึ้นกรงจูเห็นนาง
 บอกกลับนอนหลับสนิทแล้ว จึงหยิบเอาหนังสือทองเตาขึ้นมาแก
 ผนึกออกดู ข้างต้นหนังสือเป็นความถามชาวเมืองทุกซทุกน
 ข้างตอนท้ายใจความว่า ล้อแสง มีความรักใคร่แก่ นางยังอัน
 กรงจู ไต่ไปซ่อนนอนเอียงหงฉินให้ไปว่ากล่าวกับเตาเกียนเตก
 เอียงหงฉินคิดกระขังไม่ทันไปพอช่วยตายเสีย ไม่เห็นผู้ใด
 ที่จะพูดต่อไปได้ ขอให้ซินซังไปช่วยพูดกับตนของซิน
 ให้ไปว่ากล่าวสู้ขอ นางยังขึ้นกรงจูขอเตาเกียนเตก ให้
 ข้าพเจ้าผ้อล้อแสงด้วย ก็มีความซาลับมากจนน่าตาค
 คคิดว่าเอียงหงฉินตายเสียแล้ว ทให้ล้อแสงกับเราจะได้อยู่กับ

ด้วยกัน ถึงขั้นของชั้นจะมีหนังสือมาว่ากล่าวต่อบิดา บิดา
 ก็คงไม่ให้ ครั้นจะพูดจากับนางเซาเซาให้รู้ความก็เป็นแต่
 มารดาเลี้ยง มีความมธธายิ่งนัก ครั้นจะรอคอยทำกิจ
 พากันแก่กลางทงวันเมื่อไรจะสำเร็จ เมื่อชาตินี้ไม่ได้กันแล้ว
 ถ้าชาติหน้าอย่าให้ขึ้นคังนเลข ขอให้พบปะอยู่กับด้วยกัน
 โดยสะดวกแต่สาวแต่หนุ่มเด็ก แล้วคิดต่อไปว่า เมื่อครั้ง
 เราได้ไปอาศัยอยู่กับชั้นของชั้น ชั้นของชั้นให้อยู่กับนาง
 ฉายเนย นางฉายเนยก็ได้รักใคร่กับเรามาก คุณเซาก็มี
 อยู่กับเราจำระคิดสนของคณนางฉายเนยให้ได้กับล่อแสงจะได้
 สันนระตรงตัวเราด้วย คิดแล้วจึงปลุกนางสาวไซไห่ลูกชุน
 เขียนหนังสือแปลความแก่เสีย เขียนลงใหม่ว่าให้ชุนชกไป
 ขอนางฉายเนย บุตรสาวชั้นของชั้นให้กับล่อแสง เขียนแล้ว
 เข้าผนึกห่อทำไว้เหมือนคังเกา เวลารุ่งเช้านางยงอันกรจู
 ให้เสอมาเครื่องแต่งตัวนางยงอันกรเหมือนกบตัว ส่งให้เจตจำนง
 เตรียมทหารและไพร่จะพากันยกกลับไปเมือง พอเตรียม
 เสร็จจะออกเดินเห็นคนขี่ม้าห้าคน ถืององมิงกรมาฉิ่งแจ้ง
 ความว่า กองทัพเมืองฉางยกมากตีเมืองแตกแตกเสียไปหลาย

เมือง เสงส์ช่วงมีหนังสือให้คนถือมาชอกกองทัพเมืองแขก
 ไปช่วย แอ้อองจะยกไปจึงให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านเร่งกลับไป
 ไปเมืองโดยเร็ว นางยงอนกรงรับแจ้งความแล้ว แล้วหทัย
 เอาหนังสือลอสั่ง กับ เงิน เป็น เสี่ยง ยลี่ย ตาลอง สั่ง ให้กับ
 ทหารกองตระเวน ให้เขาไปให้ชกกเขียนสั่งให้บอกให้เรา
 มีราชการไม่ไต่พุกกันแล้ว ให้ปล่อยตัวชกกเขียนไปเสียเถิด
 แล้วนางยงอนกรงจากให้เลิกทัพกลับไปเมือง ชกกเขียนศก
 จะไปหาซงอนจาวทเมืองแสร้วว่ามราชการหาไต่ไปไม่ ก็
 ออกเดินทัพทางไปหาชินชกไป

๑ ฝ่ายพลสยบชมมกงครนเสด็จปรายเล่าบิว แล้ว
 ปรึกษากันว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองแขก ชมมกงว่าเสงส์ช่วง
 นั้นโตยานเมืองฝิศนชองหลมทไวเขื่อนอนมาก แต่เขตแดน
 กว้างใหญ่ออกไปกว่าแต่ก่อน ให้ท่านทางสำหรับเข้าชอกกัน
 ชาศักออยตงลัทศ จะไว้ให้ชาอชู้มิไต่ ชาศักจรมใจ
 กำเรียบชนทกจน ภายหลังจระคิดทำยาก ขอให้ท่านจกนาย
 ทหารคุมทัพยกไปตีท่านทางทงลศ้ายล ตศเสี่ยงถาลองนมน
 เสี่ยงกอนเปรียบเหมือนปผู้โคหกเกาทงแยกเสย ยังแต่
 กามใหญ่สองกามตงจระตุราย ประการโคหักเกาทงแยกเสย

จะเดินไปข้างไหนได้ ถ้าตีไต๋กันตงเสร็จแล้วรักษามันไว้
 ง่ายก็ขอยกที่กระหนาบตรงเข้าไปเมืองใหญ่คงจะได้ โดยง่าย
 หลี่ฮั่นเห็นชอบด้วยจึงให้อาสาญ่าสทอแกชมกงแล้วส่งมาให้
 ทำตามสัดขัญญาทานเล็ก ชมกงจึงให้ชอบวนไปคุมทหาร
 ยกไปทางงูยเอียงกยตเมืองเลียงหมงต่ายลหนึ่ง ให้เล่าเตกยก
 คุมทหารยกไปทางไท่ฮังชว้ ตเมืองหือหลายท่ายลหนึ่ง ให้
 เเทงกนแก้วคุมทหารไปตักเสบียงอาหาร ทางเมืองลกเซาซัง
 ต่ายลหนึ่ง ให้ออกนอนคุมทหารไปทางฮ้วน ตเมืองฮวย-
 ลกเสียด่ายลหนึ่ง ให้คัดคตทงกยเค้าชุนนายทหารใหญ่
 สองคนคุมไพร่พลไปชุมนุมยกทางรวม สำหรับให้คอยช่วย
 กันตงสไต๋ล ให้เฮงโประเทยกากมอวจนคตลิมหมง สคน
 คุมไพร่พลยกไปเมืองลเซียง ตคนเอ้าบ้านเมืองของหลิมค
 ไปได้แล้วให้คนรักษาวัว ลอซอชกกับชุนเสียงสองคนคุม
 ทหารตเมืองเซยกมเถากานเซาสอกวน หลี่ฮั่นยกชมกง
 ชินซกไปอวยชิงยกทัพใหญ่ไปตักทางเมืองหื้อน้า ย้อนหลัง
 กลับไปทางตันทางทองเกาสมตยกับหลี่เจง พวกทหารซัง
 ชมกงจกเจงไว้ต่างคนก็ยกไปตามสั่ง

๐ ฝ่ายหลังเจงเมือหลสยบซมึงกงยังไม่ได้ยกมานัน
 หลสยบยกกองทัพเข้าสู้รบกับจางทเก็กฉ่าแขวงเมืองฉือ ส
 รบกันสามารถ จางสฝมชกทหารและสคยญญาหลสยบไม่
 ไต่ ขัดอาหารทั้งไก่หีบเอาข้าวโพร้นหนึ่มาค้มนเสียบ
 หลายคน แล้วจางทกยบาวสทาคคนขึ้นมาพากันหนีไปอยู่ด้วย
 เซงสชวงทเมือองแต้ หลสยบมีชยชนะให้รวบรวมผู้คนเสียบยง
 อาหารไว้เสิร์ฟแล้ว ให้ทหารตงรักษาทเก็กฉ่าไว้ หลสยบ
 ยกกองทัพมาค้ชยทาลหลสยบชยทคนทางเก้าประมาณสยบห้าวัน
 หลสยบจึงยกทัพใหญ่ไปตง หลสยบเข้าหาหลสยบแ่งความ
 ไทพงทกประการ หลสยบวาจจางนนแถกหนีไปตงน ก
 เพราะกำลังและสคยญญาของท่าน แต่เดยวันเราจะพากัน
 ยกไปปราบเมืองแต้ แต่ไม่ว่าเซงสชวงนนค้ดรักษายาน
 เมืองไว้ประการใด หลสยบว่าข้าพเจ้าให้คนไปสยบราชการไต่
 ความว่า เซงสชวงนนริว่าท่านยกกองทัพใหญ่จะไปตีเมือง
 แต้ เขาจค้แ่งบ้านเมืองไว้มนค้ตงให้พวกญาติพน้องเป็น
 เจ้าแล้วให้รักษายานเมืองเซยงเอียง เซงเกยเป็นเกงช้อง
 รักษาเมืองไทหลอ เซงชนเป็นช้องช้องรักษาเมืองห้วยจว
 เซงสชวงเป็นช้องรักษาเมืองนาเกย เซงสชอยเป็นฉือช้อง

รักษาเมืองบ่อเสย เเซงกนโตเป็นอวตอองรักษาเมืองตังเสย
 เเซงเหียมลู่เป็นชนอองรักษาเมืองฮ่าเกยเสย เเซงเตาสีเป็น
 หลอของรักษาเมืองเฮยวงเสย แลวแตงกองตระเวนเที่ยว
 ทั่วจอยู่ทงกลางคณกลางวันไม่ขาด หลอสิบบนหวเราะแลวว่า
 เเซงสี่ชวงนนั้นเป็นคนหาปัญญามาได้ จิตให้บุตรหลานญาติ
 น้องมารักษาบ้านเมืองนั้น มันจะค้ไปทกคนหรือ และผู้มีสติ
 ปัญญาผมอตมาสวามภักคชยคด้วยกตงจะเสยใจ เราเห็นว่ายก
 เขาคเมอโคกกระโคชานเมืองโคยงาย จึงส่งไทยกทพใหญ่
 รบฝ่าเขาไปเมืองลกเอียงทเซงสี่ชวงชย เเซงสี่ชวงครนว่า
 กองทพหลอสิบบนยกมา จึงจกทหารมาสองหมื่นยกออก
 จากเมืองตงค้ายคอยรบชยทแมนาชอกกจย กองทพหลอสิบบน
 ตงค้ายยงไม่ทนแลว พวกทหารกลวว่าพวกเซงสี่ชวงจะจ
 โนมเข้ามาทเสยก่อน แด่หลอสิบบนหากลวไม่ เชอทวชยว่า
 เคยไชชญาญาคณน้อยสู้กคนมากมชยชนะมาหลายกรง จึง
 พทว่าพวกเซงสี่ชวงมันมาตงค้ายชยก่อนนนั้น เราคิดเห็นว่า
 ใจไพร่พลในกองทัพไม่ปรกติ กลวผมือทหารฝายเราชย
 หลอสิบบนให้ชนชกไปชวยชงยกไปคข้างหน้าค้าย หลอสิบบน

กยเทยกากม ลอชชชชช ทวเฮง กชยงตง จเหยนยกตก
เขากขางหลังคายเฮงลชวง

๑ ฝ่ายพวกทหารม้าของเฮงลชวงเห็นหลังขนิยกมา

ข้างหลังคาย มีทหารมาด้วยน้อย จึงพากันออกจากราคาย
เขาลอมกของทพหลังขนิไว ชองกกับเฮงเสียงแะพวกทหาร
ชงไปควยหลังขนิเห็นคังนนเขาสรบไลฆ่าพันพวกทหารมา
คายหลายร้อย แคยงออกจากทลอมไมไค พชมาหลังขนิ
ถูกชาวธดลลง หลังขนิพลคตกจากหลังมา ทหารมา
ข้างเฮงลชวงมาสองคนชขมามาถึงยกทวนชนจระแทง ชองก
ชขมัสวนเข้ไปกัน ไวแลว รชงทวาคควยเสียงชนคังทหาร
มาสองคนตกใจ จึงเขาเกาทคชขยงไปถกทหารคายคนหนึ่ง
เขาคายพันคายคนหนึ่ง แลวเขามาให้หลังขนิชเขาสรบ
คสลมบชนกันอยู่

๑ ฝ่ายชินชกไปกับ อวยชจิง ยกตรงเข้ามาคี

กระหนาบเข้าไปในค่ายไล่ฆ่าพันพวกทหารเฮงลชวง สรบกัน
อยู่ประมาณสชวโมง ทหารมากในค่ายเห็นเรลไมไคก็พากัน
ทงคายเสียบ พวกทลรบกับหลังขนิเห็นคังนนก็แตกหนีไปสน
หลังขนิกับทหารทงปวงไล่คตคตามไปจนถงเมืองทเฮงลชวง

สร้างชนไวใหม่ ข้าพพันทหารเซ่งสีช่วงล้มตายประมาณ
เจ็ดพันเศษ แล้วหลี่ฮั่นโคเชยชนะพากันกลับมาค่าย คอย
ท่ากองทัพเซ่งสีช่วงอยู่แยะวันไม่เห็นยกออกมาสัรบเวลาวัน
หนึ่งหลี่ฮั่นยกขมึงกงออกมากลางเขนเล่นทนนอกค่าย เห็น
พวกชาวเมือง ถอนและ ชายเคือง มือคกนก เดินมา
ประมาณยี่สิบคนสามสิบคน หลี่ฮั่นให้คนเรียกเข้ามาถาม
ว่าพากันไปข้างไหน พวกชาวเมืองแจ้งความว่ามีคนมาบอก
ว่าทางขงเบ้งแห่งหนึ่งมาขอขยท คนไม่เชื่อเลงซอ
พวกชาวเขาเข่น พรานจะพากันไปจับหงส์ตัวนั้นไปถวายแก่
ฮ่อง หลี่ฮั่นถามว่าคนไปตั้งขงเบ้งหนทางจะไกล
ไกลสักเท่าใด พวกพรานนกร้างว่าทางประมาณยี่สิบ
หลี่ฮั่นว่าจะไปช่วยพวกเจ้าจงนำเราไป ถ้าพบประจักษ์ตัวหงส์
ได้แล้วจะให้รางวัลแก่เจ้า ขมึงกงห้ามไว้ว่าทางขงเบ้ง
นั้นไกลกบหล่งเมืองเซ่งสีช่วง ฉวยว่าเขาแต่งกองทัพมา
ซุ่มอยู่ที่นั้นจะคิดประหารใจ

๑ หลี่ฮั่นว่าเซ่งสีช่วงนั้น ยกออกมาสัรบกับพวก
เราขยเป็นเสียทัพหลายครั้ง เห็นจะไม่อาจออกมานอกเมือง
คอก ว่าแล้วหลี่ฮั่นเรียกเขาทหารที่ใส่เสื้อเกราะเหล็กขึ้นมา

หาสยคนไปกับหลสยคน ให้พวกพรานนกกนำทางไปตั้งตยเขา
 เชนทเตยนรายกว้างใหญ่ มีภูเขายูขางซาบซาบขวม
 หนองนา ผงสยตวงตวงปากันมาอยตคายสนนมากกวามาก
 แลตยทนนพระเจาแผนดิน แตกอนชอองต มาสยวางเกงคย
 วยวนเขาหลตยหนง แลววกยชนทตวงคยชองยเจาเมองเกา
 อยตคายกนควย หลสยคนไปตยทอยวคไมแลรภูเขายพลคเพลน
 อย ใตยทพรกพรานรชองบอกกนวาหลสยคนมาแล้ว หลสยคน
 คยชนไปเห็นนกใหญทวงหนง ทวงยวทวงอนลายชนยคยสยสย
 กนหาอยาง คุมามนกหนายันมามนกเล็ก ๆ ยันตามมาซาบ
 หลตยประมาดเจคยสยแปคยสย มาจยอยตคยไมใหญ่หลสยคน
 วานกนยชนนคยชนนชกทเรเลชชหลตยคนไมไซหลตยคชก พวก
 พรานเห็นนกคยงน จคยแรงซาบออกคคกคยงชลมน
 อย แตกนหนงยกมอชนชรองบอกกวคองทพยคมาซาบ
 แลว พวกพรานเห็นคคยใจปากันหนไปสยน ชยงคยรยคย
 หลสยคนมา ซางหลตยชกวาใหกลย ไปเสยเกคทพชงสยชวง
 ยกมาแล้ว หลสยคนไมมคยวามพรนพรงคเขาเกาทตยชยงไป
 อยคยกนคยใหญ่ ลुकเกาทตยชคคยคยกน ๆ กยชนไป หลสยคน
 อยกรยชยมาคยมนกไปคคยคยคยวจนคยชอกเขาเห็น กคองทพยค

ตามมามองยหือเมืองแค แล้วมัททหารคนหนึ่งขมาวิ่งเข้า
 ใกล้แล้วร้องบอกว่า เราขอเรียนขอเป็นทหารเสงส์ช่วง
 จะมาจับเจ้า หลลสยนักควยมากระโศกขามคลอง กว้าง
 ประมาณสามสิ่ววาเศษถึงฝั่งข้างหนึ่ง แล้วเอาเกาทัณฑ์ยิง
 มาถูกคอเขยอนอกตกมาตาย แล้วควยขึ้นไปบนอากาศเห็นนก
 ไทใหญ่ยงกระพือขกขยรอนอย แลไปข้างหน้าไคยบินเสียงนก
 เล็กร้องฮอฮงเหมือนเรียกนกใหญ่ให้ขึ้นไปทางนั้น หลลสย
 คุมมาข้างหลังเห็นกองทัพเสงส์ช่วงยกตามมา ข่มงกขกยพวก
 ทหารก็ยงฮอยข้างหลังตามมาหาทันไม้ หลลสยนักควยมี
 ตามเสียงนกไปแต่ผเดียว เห็นนกใหญ่รอนลงจับกิ่งไม้สีกก
 หนายอย หลลสยนักไคยบินเสียงคนโห้ร้องตามมาข้างหลังฮอ
 ฮองขงนก แล้วหลลสยนักพทกขนกว่า ถ้าเราจะช่วยทกขเรา
 ไค้ครงนงรชงขนเป็นสามเสียง พอพดขาค้านกกรอง
 ขนเหมือนคองว่า แล้วขยขึ้นไปนยอกเขา หลลสยเห็น
 ฮคักรวย คิงนงลงจากไม้ เขามาผูกไว้กขตนไม้แล้ว
 คขยขนขึ้นไปตามนถถึงขอกเขา แลลงมาเห็นปากคลอง
 ขางหนึ่ง มีคนรูปร่างโตใหญ่ขมาวิ่งมาขางหน้ากจาไค้ว่า
 ตนยของขน ข่มงกขมาตามมาขางหลังควย กำลังคยอยู่

ไต่ขึ้นเสียงนกรองขนข้างหลังออกครึ่งหนึ่ง หลลสืบแลไป
 เห็นกรอนลอยอยู่ จึงนกวาษรรอยเขานจรมาทางขนลงไต่
 คืบแล้ววกเดินตามนกลงไปถึงแก่งศิลา เห็นพระองค์ทรงขน
 ขยทประศรปร่างคงตงาม ยกมือชนกรวกเรียกนก นกก็โผล่
 มาเข้าในแก่งพระก็เข้าไป หลลสืบนกรบตามนกลงเข้าไปใน
 แก่งเห็นพระองค์ขนนงอย จึงถามพระว่านกที่ขนมาเมื่อ
 ตะกนนทานเอาไว้ไหนจึงส่งมาให้ข้าพเจ้า

๑ พระยอกว่าเห็นท่านหน้เควระที่ร้ายเราจึงไปขอข

พระไต่ยสืบนสัตว์รรคมาปรารอดนาระให้ช่วยท่าน ๆ ระกหรือ
 ว่าแล้วเอามอลวงเข้าไปในมือเสิช จับนกรอกมาให้ นก
 นนตวลเล็กเท่านกส่าถก ลกเกาทณต กยงทค ขยทขก
 พระจึงถลคลูกเกาทณต ออกจากขกนก ส่งให้หลลสืบแล้ว
 แยมออออก นกนนกขนออกจากแก่งศิลาหายไป หลลสืบ
 เห็นตงนนกรอกศรรอย ใจกรบเอาลูก เกาทณตมา เห็นยไว้กข
 ตว แล้วจึงถามพระว่าข้าพเจ้าสันเควระที่แล้วหรือยัง พระ
 ยอกว่าเคยรยงกากลางเควระที่อยู่ สักครุหนงจจจะสัน
 เควระที่ พระจึงว่าท่านจงนอนขยข้างหลังเวา เราจะทำ
 ศักครนนถอยไปเสิช หลลสืบนคเดินเข้าไปข้างหลังพระ พระก็

นงบริกรรมอยู่ประมาณครึ่งหนึ่ง คิว้นปลั่งออกจากศิระพระ
เขนหมอกมกคลุมกลุ่มทิวหลลสืบไว้

๑ ฝ่ายต้นของซุนซ่านาญทางซัดเงิน เคยเที่ยวทเขา
เงาเสากกแปลคำไทยว่าเขนทชอกเขาเสื่อห้าตัว ทางทระ
ไปข้างหน้านเป็นหนองนาชอตงซุนพัน ไหญ่ยาวขวาง
หนามหลตมพลคามเซ่งเขาหลายแหว่ง แลระเมือตามหลลสืบ
มานน เห็นเฮนชอมาข้างหน้าต้นของซุน ต้นของซุน
กลวว่าเฮนชอจะจับทิว หลลสืบเสื่อก่อนจง รัชชนมาตคทาง
วังมาแต่ฝเคยว หมายจะเซ่งความชอชเฮนชอ ครนมาถง
เขาเห็นเฮนชอถูกเกาทงททายอชย ต้นของซุนก็โกรวว่า
ถ้าเราโคหลลสืบแกแค้นเฮนชอโคครนงจะรมไซคน มฝมอ
จงควมมาเทยวเตนคินคมาตามทางชอกเขา ชมงกงควย
มาตามคคมาข้างหลังรองว พคต้นของซุนชยาทาชนตรวย
เจ้านายของเราชมงกงเรา มชคทชาย เสื่อคินของ ซุนชยไว้
แลวถามว่า ทานมาชอนมความสชชอหรือ เมือเราชอยกย
หลลสืบนทานกโคพิทจาตั้งสอนเรา คณทานมชอยกยเรามาก
จวนนมาพชทาน ๗ จงเฮนชอเราเหมือนชอชกชน ชยาคค
ตามไปทารายแกเจ้านายเราเสยคินของซุน คอบว่า แกกชน

เราอยู่แห่งเดียวจนจรุงอยู่ เคยวอนตางคนตางมีเจ้า เจ้า
 คอยเจ้าก็ขึ้นชาติภักกัน ประการหนึ่งเจ้านายท่านก็เป็นอรรช
 กษเรากววย เราจะมาหลสยนแกแคนพชายเราเสียให้จงได้
 ช่มมกงวาทานลมเสียแล้วหรือ ไคจคอปเทียบสาบานกันไว้
 เจ้านายของเราก็เหมือนเจ้านายของท่าน ๆ ไม่คิดถึงความ
 แตหลงขางเลยหรือ

๑) ตนยของชนวการศกน เช่นการของเจ้านายมีใ
 การของเรา เรากยท่านไม่ทำร้ายกันเพราะว่าไคสาบานกัน
 ไว้ แคนายของท่านนเราจระจบมาเสีย พตพลาตทนยของชน
 ชก กระบ ชอกคตชายเสชชช่มมกงยคไวนนชาคอกแลวกควย
 มาเทียบวคนหาทชไป ช่มมกงเห็นเหลอกลางทจระชวยแกไข
 จงควยมารบกลยมาคายรชงเรยกพวกทหารว่า เจ้าเรา
 เครารที่ไค เรจรบไปท เเงเรากกชวย เจ้านายเรา ไคย เรว
 ชนระนชวยชจรงอาบนายชคคองหลอชชย ไคยนเสยงรชง
 จงแลคไปเห็นช่มมกงรชงบอกมาคงนน ถคคไคชนจากนา
 หาทนจระไคเสอแกงเกงไม มาคไมไคผกเครชงชวชชง
 ควยไคแต่ช้กชชวชชคคคชนหลงมาจงไป

๑) ฝ่ายตนยของชนเทียบวตามหาหลสยนหาพบไม ไค
 ยนเสยงมารชงชชงไป แลคเห็นมาผกไคมาทนงนค

ประหลาดใจจึงลงจากม้าเอามาผูกไว้กับต้นไม้ แล้ววิ่งชน
 ไปชนภูเขาเทวดาคนไป เห็นเสือตัวหนึ่งนั่งพวยหมอบ แหงนหน้า
 ขยิบประตอกุ้ง เลื้อยเห็นตามนัยของชนมของคชยศตรงประตูกรงของ
 ขยิบชน ภูเขาและห้วยหนองคามเชิงเขาไหววระเทวชนทวกัน
 ทัพของชนตกใจกลบลงมาถึงเชิงเขา นึกว่าชะรอยเสด็จ
 กนหลลสืบเสียแล้ว ถ้าไม่ตายด้วยเสือกคงตกหนของตาย
 ตกแล้วกลบลงมาชนมาจึงเอามาหลลสืบไปด้วย พอช่วยซึ่ง
 ชมากรโรคคชามคคองมาถึงเชิงเขาอรว่า ออย่าทำอันตราย
 เจ้าของเรา ทัพของชนเห็นดังนั้นปลอบมาหลลสืบเสีย
 เขาสีกบช่วยซึ่งเจ้าอาวธกเรียนคชช่วยซึ่ง อวช่วยซึ่งหลล
 ทนहाลูกไม้ แลวงเงากรรบองเหล็กช่วยคชลูกตนแซน
 ทัพของชน ซึ่งเจ้าอาวธกเรียนไตทัพของชนเสียทุกควย
 มาหนกลบไป

๑ ฝ่าย หลลสืบเมื่อชนอชยหลัง พระในกอง นนเห็น

ทัพของชนมของคชยศประตูหลายครั้งแต่หาเขาไปไม่ ไคยชน
 เสียงข้างนอกอองนคพระกนง บรกรรมจวนะโมออนทอหค
 อย แล้วว่าท่านสันเศวราหิ มคคนมาช่วยคชยศรบทเชิงเขา
 แล้วท่านางกลบไปเกิด หลลสืบนกลกชนคานบตามพระว่า

ท่านชื่อไร พระบอกวาชื่อทงสำเร็จ หลลสืบว่าท่านพระอิน
วิเศษ มีศดณกษชาพเจาียงนงกชาพเจากลับไปดงเมืองเซียง
อานแล้ว จะให้ขันนางมารับท่านไปปรนนิบัติไว้ในเมือง

๐ พระวาเราอยุ่ทนทพยคาทภเขากปรนนิบตอยุ่ท่าน
อช่าวิตกเลย ท่านจงกลับไปครองบ้านเมือง ทรนบ่ารง
ข้าราชการไพร่พลและราษฎร ให้อยู่เย็นเย็นสุขคงอยู่ใน
ยุคธรรมเกิด ว่าแล้วพระก็หลยตางนงอยู่ และพระทงสำเร็จ
องคนเนอหอม ภายหลทงท่านไครยอสาหลลสืบ ไปร่า
เรียนเอาคำสนาพระพทอเจ้าอภ ครวงนศำสนาพระพทอเจ้า
ลวงไปไต่พนยเคยแล้ว ศำสนาทกไปอยู่เกาะลังกาพระ
ทงสำเร็จเดินไปดงแผ่นดินพราหมณ ของขำมไปเรียน
ศำสนาทเกาะลังกา พวเขาศำสนาพระพทอเจ้ามาปรากฏ
ไว้ทเมืองนชก

๐ ฝ่ายหลลสืบเห็นพระทงสำเร็จหลยตางนงอยู่ กเดิน
ชอกจากเก้งลงมาจากภเขา เทษวคำมหามาพยแล้วชนมา
มาพยชวยชรง ชวยชรง ฉามว่าท่านตกใจกลวงนทหนาหรือ
หลลสืบบอกว่าไม่ตกใจชอก บัตนคณยอชงชินไปไหนเล่า
ชวยชรงก็แจ้งความให้พงว่า ชิมรงงไปชอกให้ข้าพเจามา

ช่วยท่านโดยเร็ว ข้าพเจ้าตกใจจึงชนมาจากหน้าโคกชนมา
 รัยมาโดยเร็ว พบตนของจีนใกล้สรบกับตนของจีน ตนของจีน
 สู้ข้าพเจ้าไม่ได้อันไป แล้วตนของจีนไปพาพวกทหารมา
 ชก ครอบงำข้าพเจ้าไม่ได้เชิญท่านกลับไปเสียเร็ว ๆ หลี่ฮั่น
 ก็ช่วยชิงพวกกันไปถึงต้นทางเงาเขาก็ก พบนายทหาร
 เฮงสีช่วงซ้อชวนชวนคนหนึ่งคนใดเลยคนหนึ่ง คมทหารเลว
 มาตั้งสกัดทางอยู่ ช่วยชิงนำหน้าเอาอาวุธลูกขวานลิ่ว
 ทัพคนใดเลยคน นายทหารสองคนสู้ไม่ได้แตกล่าถอยไป หลี่ฮั่น
 ก็ช่วยชิงพวกกันมาได้ เห็นหลี่ฮั่นมุ่งงกจีนชกไปคม
 ทหารมาตามรัยหลี่ฮั่น พบกับกองทัพเฮงสีช่วงทกลางทาง
 ก็เข้าสู้รบกันอยู่

๑๑ อวยซ่งจึงพอกับหลี่ฮั่นว่า ท่านจงพาหลี่ฮั่นกลับไป
 ไปค่ายก่อนเถิด พวกข้าพเจ้าจะเข้าสู้รบกับเฮงสีช่วงเอง หลี่
 ฮั่นจึงพาหลี่ฮั่นกลับไปค่าย ชูมังกงจีนชกไปอวยซ่ง ก
 คมทหารเข้าสู้รบกับกองทัพเฮงสีช่วง อวยซ่งจึงเห็นเฮงสีช่วง
 แต่งควไลเลอหมวกทองคำ ชูมายนกาทหารสู้รบกับคว
 มาตรงเข้าไปใกล้หมายจะจับตัวเฮงสีช่วง เฮงสีช่วงตกใจ
 คว้ามาเห็นเขาเมอง กองทัพก็แตกกระเจ็ดกระหายไป จีนชก
 ไปอวยซ่งกับพวกทหารก็ไล่ติดตามไปจนถึงประตูเมืองแล้ว

กลยมา... ช่มงกง ใตมาลอสัญญาเรียกคนกลยมาเข้าค่าย
 ขนนางและทหารผู้ใหญ่เขามาบ้านขมขมยลลลบน อยู่พร้อม
 กัน หลลลบนพูดว่าครวงนดาอวยช้งไม่รีบไปช่วยเราทันพวก
 เซงลลลวงมันคงจับเราไปไต่ ึงเอาทองเงินใส่หีบ ๆ หนึ่งให้
 แก้อวยช้งเป็นรางวัล ึงแต่นั้นมาหลลลบนรักใคร่ช่วยช้ง
 สันทียงกว่าแต่ก่อน

๑ ฝ่ายเซงลลลวงครนแตกทัพ หนีเข้าเมืองไคแล้ว
 เห็นว่าพวกทหารหลลลบน กตาทาญแข็งแรงให้ตงมนรักษ
 เมืองไวหาออกมาสู้รบไม่ หลลลบนกับนายทัพนายกองคอย
 รอยฟังข่าวขุยทกายประมาณสี่สัปดาห์วัน บรรดาทหารช้ง
 ช่มงกงแต่งให้ไปเกลี้ยกล่อมผู้คน และตยานเมืองตามทาง
 แต่ก่อนนั้น มีหนังสือออกมาว่า เมืองยงจวเมืองขงจว
 เมืองตจวเมืองหวยจว กขมเขาตวยแล้วเซงเลงนายทหาร
 ช้งเซงลลลวงให้รักษามืองเหยนจว ำเขาหัวเมืองขนกย
 เมืองเหยนจวสยหาตายล ักมาสวามักคอยด้วยในระช้แตก
 ขอนเจ้าเมืองขงจวกับเมืองขงเมืองกเมืองแซเมืองชยเมือง-
 คนเมืองโคเมืองเตง เจกหัวเมืองสมครเขาขยทงสัน เซง
 ไปรบเทียบกวมกับขอกทงลลลลมาว่า เมืองขงจวเมืองตเซย

ตเมืองโตโคยยาก จึงให้มาเจ้าเมืองและทหารไพร่พลศรอย
ครวราษฏรเสียดิน ครนช้มกงไปดงเห็นแต่เมืองเปล้าคค
ล่งเวชยงนกกัหาว่าประการโตไม้

๑ ฝ่ายเฮงโประยกมาต้เมือนเฮาหลอ คอยเวลากลาง
คิน เฮงโประกัคมไพร่พลของตัวแปลงปลอมเป็นพลเมืองแล้ว
รยงเรียกให้คนในเมืองแยกประศรบ พวกทหารทกรษาเมือง
เข้าใจว่า เป็นพวกเคยวณกเบคประศรเมืองให้ เฮงโประกั
คมทหารเข้าไป เฮงเกยบนหลานเฮงส้ชวงนรกรษาเมืองเฮา
หลอนอนหลยขยู่ เฮงโประให้ทหารจับมัดไว้แล้ว ไล่ฆ่าพัน
พวกในเมืองแตกกระจกกระจายค้มนกนไม่คค เฮงโประให้ตง
มนรกรษาเมืองเฮาหลอไว้ ช้มกงจรงพดกยลลช้อชอน เฮง
โประว่าท่านโตโคเมืองเซยกมเกาเมืองเฮาหลอ ล้องเมืองนค
หนกหนาควยเป็นทสาคคชองเมืองลกเซยง เทมอนกยตค
กาลงเฮงส้ชวงโศยนลง แต่เคยวณเรารูว่าเฮงส้ชวงโศยเจยง
ชุนชวส้ผหลาน ลอหนงลือไปชอกชงทพเคาเกยนแตกมา
ชวย เคาเกยนเตกจะยกมามากนอยเท่าโศยงไมรู ท่านทง
ล้องจรงกรษาย้านเมืองไว้ เราจะนำเอาความชอยไปแจ้งแก่

หล่สยงไท่ทรราชระโคคิคราชาการต่อไป ว่าแล้วสมงกงก็กลับ
มาหาหล่สยงที่ค่ายใหญ่

๑ ฝ่ายเจียงซุนฮวี่ซึ่งเสงสีซวงให้ล่อหนงสื่อ คม
ทรพยสังของทองเงิน ไปให้เตาเกียนเต็ก ณ เมืองแซน
ครนไปตงกเขาทรพยสังของแจกให้ตามยรรดาซุนนางทหาร
ผู้ใหญ่เมืองแซ่ ปรารธนาจะให้ช่วยวากกล่าวกับเตาเกียนเต็ก
ยกกองทัพไปช่วยเสงสีซวงซุนนางและทหารทั้งปวง รัยสัง
ของไว้มความขบถ รัยคำว่าจะช่วยพวกจากกับเตาเกียนเต็ก
แต่เสงแกงกับเขาคนซุนนางสองคนหารัยเอาสังของไม้ ครน
เวลาเช้าเจียงซุนฮวี่ ก็เอาทรพยสังของเขาไปให้แสดอง
เตาเกียนเต็ก เตาเกียนเต็กรัยไว้มความแล้วว่า เรากับ
เมืองตงกขอยอฮยาศัยกันมานาน ประการหนึ่งเรายกทัพไป
ทัพเมืองเม้งไปทางไกล พงกลบมาทแกล้วทหารไพร่พลยัง
ขบชธาอยู่ไปยังไม่โต เจียงซุนฮวี่ว่าเมืองแซกกับเมืองแตอยู่
ไกลกัน เปรียบเหมือนฟันกับลิ้นนมฝปาก ปากแตกเสียแล้ว
คนทั้งปวงจะมเห็นพนหรือ ฉาเมืองแซกกับเมืองแต เมืองแต
เสียแก่ซาคัก ซาคักก็จะยกมาตีเมืองแซ่ เมืองแซ่ก็ตงแตก
ขบชด้วย ท่านเข็นคนมีสติปัญญาตรกตรองดูให้ตลอดก่อน

๑๐ เคาเกยงเตกวา ราชชกเลาปรักษากษชนนาง
 ทงปวง จะเห็นประการ ไคจง ระเบียบให้รี เียงชุนอวส
 กลากลยมาพักอยข้างนอก เคาเกยงเตกจงปรักษากษชนนาง
 ทงปวง ชนนางทไคของกำนลเสงสชวงจงวา เมืองชยเป็น
 รางลแผนคินแยกออกเียงหกก ไคยวงกยงอยแต่สามก
 คอกวงตงไคแกเมืองฉงหือหน้าไคแกเมืองแต่ หือยไคแก
 เมืองแฉเปรยยเหมือนไคระสามเทายนกันชย ยคนเมืองฉง
 ยกมาตเมืองแต่ไคสของส่วน ถ้าเมืองฉงคเมืองไคสนทงสาม
 ส่วนคจระกำเรีย ยกมากระทำแกเมืองวา เราจะทานกำลึง
 เมืองฉงทไคนไค ถ้าท่านคคชวยเอาเมืองแต่ไว้ ยกทพค
 ทางไปตงสคคหลทพเมืองฉงไว้ กอทพเมืองวากษเมือง
 แต่คกระหนายทพเมืองฉง เมืองฉงคคจระแตกเสยกษเรา
 ชอเสยงทานกระพงเฟืองปรากฏชน ถ้าเห็นการ ยนทกเขา
 เมืองแต่เสยคชย ไคเมืองแต่แล้วสมทชยกไปทเขาเมืองฉง
 ก็เห็นจะไคไคยง่าย ท่านกระไคเป็นใหญ่แต่คเดียว ข้าพเจ้า
 เห็นการคจจนี้ เคาเกยงเตกไคยนคจจนนักคยมีอหิวเราแล้ว
 ว่าท่านทงปวงพุกถกคชงกษใจเรา แต่เราเห็นว่ากำลึงยง
 น้อยอยกระทำไปไม่ตลอด

๐ เสด็จว่าท่านพูดขำขำนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
 ไรข้าพเจ้าคิดเห็นว่า กงทัพพลสยบยกตั้งมั่นล้อมเมือง
 ลกเอียงไวแล้ว ก็ให้ทหารรบแข็งแรงตั้งอยู่ล้อมเมืองเสีย-
 กิมเกาะมีองเสาชลธรักษามั่นคงอยู่ ท่านจะมีผู้คนล็กเท่าไร
 ไปสู้รบเขา ถ้าคิดยกทัพไปทาง น้าอ้อมไปตั้งเมืองสววจิว
 เมืองหือเอียง แคนเมืองถึงไคแล้ว ยกทัพใหญ่ขึ้นไปตั้ง
 เกลยกล้อมผู้คน ในเขตแดนเมืองถึงไคมากแล้ว ยกทัพ
 ใหญ่ไปทาง เมืองชู่เซาชาวเมืองภูจันกคง ตกใจกลัวพากัน
 แดกคนไป จึงยกเข้าตเอาเมืองหือคังกคงจะไคโดยง่าย
 เหมือนตงหยบขญาและฟางทงเสียมเหมือนกัน ข้าพเจ้าเห็น
 มงคลสามประการ ประการหนึ่งขนนางนายทหารไพร่พลที่
 แข็งแรงพากันมา อภัยภัยพลสยบท เมืองลกเอียงเป็นอันมาก
 เรายกทัพใหญ่เข้าไปในเขตแดนเมืองถึงไคจะไคบ้านเมืองโดย
 สระวอก แล้วจะไม่ลำบากเห็นคนเห็นขยแก่ไพร่พล ประการ
 หนึ่งพลสยบรึกความมกคงจะเลิกทัพกลับมา เมืองถึงเมืองแแต่
 คังไคเขตแดนคน ออกประการหนึ่ง เเซงสี่ช่วงกจะรึกณ
 นยบดอชาเกรงสยบขญาท่าน เตาเกยบตึกกนงอยู่ พวก

ขุนนางและทหารทั้งปวงจึงว่า จะยกไปช่วยเซ่งสีจวงครอง
 เปรียบเหมือนไปช่วยค้ำเพลิง ถ้าคิดการเหมือนถ้อยคำ
 เลงเก่งว่าคงไม่เห็นอันตราย ถ้าแม้นว่าเราขอกองทัพใหญ่
 ไปข้างโน้น ฝ่ายว่ากองทัพหลี่ซันเต้เมื่อขอกองทัพใหญ่
 เอาตัวเซ่งสีจวงได้ แล้วจะยกเลยมาตีเอาบ้านเมืองเรา
 เราจะทำประการใด จะมีต้องเลิกกองทัพกลับมาอีกหรือ
 เตาเถียนเต็กกนังตรกตรองชยุตม์ ลุกขึ้นจากทวารราชการเดิน
 กลับไปข้างใน

๑ นางเซาเซาภรรยาถามว่า ท่านออกไปข้างนอก
 เวลาอันประจักษ์ด้วยราชการสั่งโต เตาเถียนเต็กเล่าความ
 ให้ฟังทุกประการ นางเซาเธอกำลังพูดนั้น
 ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย แต่ความคึกของเลงเก่งข้าพเจ้าเห็น
 ชอบกลอยู่ ขอให้ทำตามถ้อยคำเลงเก่งเถิด เตาเถียนเต็ก
 ว่า เลงเก่งพูดเป็นน้ำท่วมทั้งเราหาช้อยใจไม่ นางเซาเธอกว่า
 ถ้ามีเอาอย่างนั้น ท่านวิตกอยู่กลัวหลี่ซันเต้จะยกทัพเลยมา
 ตีเอาเมืองเรา ก็ขอให้ท่านจับกองทัพ ทำเหมือนจะไปตี
 เมืองซว๊กแขวงเมืองตนเคียด เกลี้ยกล่อมเจ้าเมืองไซ-
 ตนเคียดไว้ให้ยกไปตักกวตงตนทางเมืองฉง หลี่ซันเต้

ความแล้วจะยกกลับไปเมืองฉง ก็เหมือนเราแก่เขาเจ้าเมืองแต้ไวก็เหมือนกัน ถึงมาตรวจหาหลักฐานจะคิดเอาเมืองแต้ไว แล้วจะยกเลยมาถึงเมืองเราตัวท่านและนายทหาร ก็ยังอยู่ปรกพร้อมจะกลัวอินโศ

๑๐ เตาเกียนเต็กว่า ภารจะยกกองทัพไปช่วยเมืองแต้ฉวน อยู่ในอำนาจของเรา) คิดไว้แล้ว ไม่ต้องให้เจ้าว่ากล่าวสั่งสอนออก รุ่งขึ้นเวลาเช้าเจียงซุนฮิวสก็เข้ามาฮันวอนเตาเกียนเต็ก ขอให้ยกกองทัพไปช่วยเมืองแต้ฉวน เตาเกียนเต็กกรวยคำข่งสั่งให้เจียงเจียงกองทัพ ให้เขาต้นเขินทัพหน้าเตาเซงตักเป็นทัพกลางเตาเกียนเต็กกับซังฮันจาวเป็นทัพหลัง นางขงฮันกงจุนตั้งแต้วนไคทงงสอลอแสง ไม่มีความสหายช่วยเป็นใจใจอยู่ เตาเกียนเต็กให้นางขงฮันกงจุนนางเขาเซาเลงเก็งฮยรักษามือง เตาเกียนเต็กกับซุนนางนายทหารไฟรพล สยหาหมนยกทัพคตกทางไปบ้านเขาหลอถวน พวกกองทัพจะมีความมาแจ้งแก่ หลอถวนว่าเตาเกียนเต็กยกมา พวกทหารทั้งขงเจียงคังนก็คิดหวาดหวานอยู่ แต่หลอถวนหาพรรณพวงไม้ให้ประชุมแม่ทัพ

นายกองมาปรึกษาคน หลงเงทวาระแล้วพศกยหลลสืบวา
 ทานครงนยกเกาทณทชนนงไปครงเตยวคงระถกนถลสองตัว
 กวยเขาขนนางนายขณนพควา เมืองลกเฮยงกจะแตก
 ขยเขาคาเตาเกยนเตกไมเจยมควอยกขยานเมือง ยกทพ
 มาช่วยเซงสชวงครงน หรือเทพคายนกาลระให้ท่าน
 ปรายเมืองทงสองเสยในครงนควยกัน

๐ ชชชชขนนางรงพควา พวกทหารของเซงสชวง
 ทแข่งแรงนน ทงรักษาเมืองกงหวอยขย เมืองกงหวอยเสยขง
 อาหารไมขรบริณ ถ้าทานไมจคไททหาร ไปชงคเสยก่อน
 เตากยนเตกยกมาถงเมืองกงหวอย แล้วจะเรชานให้เสยขง
 อาหารระมกถงชน ภายหลงระชเอาไคโคขยก หลงเง
 ว่าให้แยงกงทพยกเขาลอมเมืองลกเฮยงไว้ แล้วจคเขา
 พวกทหารทแข่งแรงยกไปตงรบขยททานเหาลอกวน ถ้า
 เตากยนเตกยกมาถงชาพเจ้าระคคกขอยาย ให้เตากยน-
 เตกเสยทกขชาพเจ้าให้จงคไค ถ้าเตากยนเตกเสยทแล้ว
 พวกในเมองลกเฮยงรความกระตั้นตกใจ หลลสืบเห็นขย
 แล้ววา การครงนเนนการใหญ่ ทวทานจคมพวกทหาร
 ลอมเมืองไว้ใหม่न्छ เราจยกไปค่านเหาลอกวนเอง

๑๐) หลี่เจงว่าท่านอย่าวิตกเลย โทษอำนาจญ่อกัน
 เตาเทียนเตกและฮงสซวง ก็คงจับได้ในครั้งนี้ หลี่สยบ
 วจ์แบ่งทหาร และไพร่พล ให้หลี่เจงยกเข้าล้อมเมืองไว้แล้ว
 หลี่สยบก็ข่มขู่คนซกไปช่วยซ่งกับทหารเสอเกราะทำพัน
 ไปลงคานเหาถ่อกว๋น หลี่สยบถามซ่มงกกว่า ไท้ยหน้า
 เตาเทียนเตกยกทัพมา ครั้นทหารถึง สยบทำหมันระ รังหรือ
 ซ่มงกกว่าจะมาสักเท่าใด ๆ ก็ตามเถก เวลาควั่นจะใช้
 ทหาร สามพันทำเป็น ขยาย ให้พวกเตาเทียนเตกตกใจ กลัว
 ไม่ให้คงรวบรวมกันฮยไต่ พกตงนแล้วเขากระซบทัพ
 หลี่สยบ หลี่สยบคยมือหว่วเรว่าฮยแล้ว ครั้นเวลาคว
 ซ่มงกจึงฮยเอาธงฮาชญาสัทธิ กยหนงส้อคยขยหนงสั่งให้
 ล้อฮยซกนกับก้อเจงเซงคมพลมาพนหนง ยกออกไปช่มฮยท
 เซงเขาเซซกซว ถึงแล้วให้เบคหนงส้อออกทำตามหนงส้อ
 แล้วเอาธงฮาชญาสัทธิกยหนงส้อสั่งให้ซนซกไป กยเลียง-
 เกยนห้องคยทหารมาพนหนง ยกไปช่มฮยทรมคยลองนา
 กยซางกเขาคันทศ์เหนอ ถึงแล้วให้เบคหนงส้อทำตาม
 หนงส้อ แล้วเอาธงฮาชญาสัทธิกยหนงส้อคยขยหนง ให้
 ฮยซ่งกยแปะซวเขยงทหารของคยพลมาพนหนง ยกไป

ช่มอยู่ทิศใต้บนอกด้านเหลืองแล้วสั่งว่า ถ้าสู้รบพวก
เตาเถียนแตกไปลงเขาซัดซว พยกบสอชอช่นแล้วให้ตตลย
ถลยเข้ามาต่างคนก็พากันไปช่มอยู่ตามสั่ง

๑ อวยซึ่งกยแประชิวเยียง ครนยกไปลงหน้าค้าย
เซาตัน เขตหนงสอออกคว้ความแล้วจึงให้พวกทหารเซาคย
เพลิงผลกยปลายทวน ชมาเตรียมไวคชยฟังประทศสัญญาณ
ไคยนเสียงประทศใหญ่จตชนทคยหลวงนคหนง กพากัน
ยกเซาคค้ายเซาตัน ลอชอช่นกยคองเรงเซงเขตหนงสอค
แล้วให้ทหารจคโคมถอกระตงชยทกคน ไคยนเสียงประทศ
สัญญาณในค้ายใหญ่สองนค ก็ให้ทหารชมาถอโคมสน
กระตงคคคชอกมาสมทกชยอวยซึ่ง ชนชกไปกยเฉียง-
เกยนทองกเขตหนงสอออกคว้ความแล้ว ไคยนเสียงประทศ
ใหญ่สัญญาณชนสามนค ให้ทหารชมาถอคยเพลิงยกค
บรรชยเข้าไป ช่มงกงให้ยกเสาคโคมชนนชอกเซาข้างทิศ
เหนือนอกค้ายใหญ่ให้เขวนโคมไว้ แล้วให้ไคยนชอชกย
ทหารเสอเกราะสองพันรักษาอยู่

๑ ฝ่ายเตาเถียนแตก เมอชกทัพมาใกล้ค้านเสา-
หลอกลงประมาณยสยลตงมนอยู่ เซาตันทพหน้าออกมา

ช้วนพวกกองทัพพลสิ้นทรักษาค่ายเหาะล่องควน ให้ออกไป
 สืบรุกไม่เห็นว่าใครออกไป เขาคนสำคัญว่าพวกพลสิ้น รั
 ว่าจะเมืองแหยกกองทัพใหญ่มากลวงไม่อาจออกไปสืบตั้งมั่น
 รักษาค่ายไว้ เขาคนเคียดประมาทหาสัตว์รเวทรักษาค่าย
 ไม่ เวลาค่ำวันนั้นเขาค้นถอกเสื้อเกราะนอนอยู่ในค่าย ไ้
 ยืนเสียงประทัดใหญ่ขึ้นนทหนึ่ง เสียงคนโห่ร้องมาข้างหน้า
 ค่ายเขาค้นจึงขึ้นมาออกมากุดหน้าค่าย เห็นคนถือทวนไฟ
 มนายทหารหน้าค่ายมาควยตรงเข้าไป เขาค้นเอาทวนแทง
 เอาอวชชิง อวชชิงเอากระบี่ตทวนเสีย แล้วยกกระบี่ชน
 ที่เขาค้น เขาค้นหลบทันหาถูกไม่ หน้าเขาค้นไปถูกทวนไฟ
 ทวนไฟก็ไหม้ทวนตสน เขาค้นตกใจหนีกลับเขาค่าย อวชชิง
 คุมทหารตเลย ไปตั้งหน้าค่ายกลางไกลเขาเขี้ยกชว ไ้ยืน
 เสียงประทัดสัญญาณชนสองนท เห็นลธชชชนกับขบองเงงชง
 คุมทหารถือโคมสันกระดงยกมาสมทบควย เกาเจยเหียน
 อยู่ในค่ายกลางคุมทหารออกมาสู้รบกับลธชชชน ลธชชชน
 ถือทวนไล่ตมแทงพวกเงยเหียน ครวงนนั้นเหมือนมั่งกรง้าแคง
 ฤทธิ เกาเจยเหียนทวนกลางลธชชชน ไม่ใดกทั้งค่ายหนีไป

พบเล่าเชกตคพากันชุ่มแอมอย เกาแงยเหียนแลมาคโคม
 แฉวนออยบนยอกเขา จงพตกยเล่าเชกตควา โคมนเห็นระ
 เป็นโคมสำคัญของพวกเมืองฉง ถ้าเราคิดทำให้คยเสีย
 แลพวกเมืองฉงคงฆ่าพนรยพงกนตนเอง พตกนแลแล้วเล่า
 เชกตคกยเกาแงยเกยนกคมหหารมาไกลเซ่งเขา เล่าเชกตค
 ยกเกาถฉงชนยงไปถูกโคมพลคตกกลงมา โอยนชอกยให้
 เอาโคมผกสายชกชนไปแฉวนไวฉก เกาแงยเหียนเห็น
 กนนยภกเกาถฉงชนระยง พอโคยนเสียงประตกคคาย
 หลลยบยงครบสามนค เห็นนายทหารใหญ่คมหหารมาเข้า
 มาไกลรชงวาชนชกไปอยทนจงคชาวอชองเราเด็ก เกา
 แ่งยเหียนกตรงเขาเอาทวนแ่งชนชกไป ชนชกไปรบควย
 อาวฉมือหนง มือหนงเอาคันทวนคตลกคควเกาแงยเหียนคก
 จากมา เลียงเกยนหือชยกทวนชนจระแ่งชช เล่าเชกตค
 วจมาชวยแก้อาเกาแงยเหียนไวพากนหนไป ชนชกไป
 อวยชจรงลชชชชนคมหหารบรรจยภกนเข้าทงสามกอง กุ
 เหมือนคนมากหลายหมนเข้าไล่ฆ่าพน พวกเตาเกยนคก
 กรจคกกรจายพลคกนไป ย่างคายข้างหนเขาคายข้างกำลง
 โลกนออย โคยนรชยงกลองสญญาดฉงชมมกงให้คชนท

ค่ายใหญ่ ซินซกไปช่วยตั้งล่อซอซซันกัคมทหารพากันกลับ
 มาค่าย ซิมมกงให้ตรวจศพทหารทั้งสามพันคน ก็ไม่มี
 ผู้ใดเจ็บป่วยเป็นอันตรายสักคนหนึ่ง แล้วให้เจกโตะมาเลี้ยง
 คุกินฮยู่ หลตสยบซึ่งเอาเงินแผ่นดินกับสุราเนื้อแพะมาแจกให้
 แก่ทหารเลวทั้งสามพันคน แล้วต่างคนก็พากันกลับมาค่าย
 ของตัวเอง ซิมมกงพุกกับหลตสยบว่า คิดอยากตั้งนเหมอนบอก
 ให้พวกเมืองแสร้วว่า พวกทหารและไพร่พลเมืองถึงกล้าหาญ
 ไม่มีใครสู้ได้ เวลาพรุ่งนี้ท่านจงคิดอ่านเอาใจพวกทหาร
 ให้สรวบอกสักครึ่งหนึ่ง การของเราคงจะสำเร็จทรง
 หลตสยบนิ่งอ้อยแต่ ใครคนเมื่อเตาเกยนเตกสักครึ่งหนึ่ง

๑ ผ่ายเตาเกยนเตกเห็นกองทัพหน้าหลัง สรวบกับ
 กองทัพหลตสยบอยู่ประมาณสองยาม กองทัพหลตสยบกลับไป
 แล้ว พวกเตาเกยนเตกก็รวบรวมกันเข้าได้ เวลาใกล้รุ่ง
 เตาเกยนเตกสั่งให้เตรียมไพร่พลเสร็จ จึงให้เส้าเฮกคิด
 เป็นกองหน้า ให้เซ้าคั้นเป็นกองกลางยกออกจากทขันทูมา
 ดึงเตาเกกตั้งค่ายใหญ่ม่นอยู่ แล้วแบ่งทหารเป็นสองพวก
 แยกเป็นสองทาง พวกหนึ่งให้เป็นกองหน้า ตั้งค่ายอยู่ต้น

ทางหรือหน้าเป็นระยะกันมาจนถึงทัพใหญ่ พวกหนึ่งเป็นกอง
 หนาให้ตั้งอยู่ริมเชิงเขาเซบยกชว เป็นลำดับกันมาจนถึง
 เคาถักประมาณทางข้างละยี่สิบ เคาถักเห็นเตกเห็นพวกเมือง
 ฉางนั่งอยู่ไม่ออกสัรบ จึงให้ทหารข้างหน้าทแยงแรงสาม
 ร้อยข้ามคตองนากชบ มาตรงหน้าค่ายพวกเมืองฉาง พวก
 เมืองฉางออกสัรบกันอยู่ หลลขบนักชบมังกงและนายทหาร
 ใหญ่พากันขึ้นไปคอยบนเนินเขา ช่มงกคไปเห็นเตกเห็นเตก
 ใหญ่ให้ตั้งค่ายรายกันเป็นระยะเขามาคองนั้น จึงพูดว่าเตกเห็น-
 เตกเคยสัรบกับกองทัพเล็กนอย หากไคเคยสัรบกับกองทัพ
 ใหญ่ไม่ จะตั้งค่ายก็ไม่ถูกคองด้วยกระบวนศึก แลระบงคย
 ชญชวาให้ช่วยเหลือกันไม่ทันท่วงที เราให้กองทัพออกไป
 กระทำเสียให้แตกขบคองนั้นเห็นจะไคโดยง่าย แล้วกลับไปเห็น
 ไคฉองฮวนหลตานเซงสี่ชวงแต่งควังคางาม มาในกองทัพนั้น
 ด้วย ไคฉองฮวนขมาชองพระเจ้าชบเขียนคยนั้นอยู่ไคฉางใหญ่
 คพวกกองทัพสัรบกันมายาวไพร่ย่นลือมเป็นอันมาก

๐ หลลขบเห็นชอกปากชมว่า มาทอาัยทหารคน
 เล็กชอยนงงามหนักหนา ชวยชจอยุ่ไกลไคยคองนั้นกัรบ
 ว่าข้าพเจ้าจะลงไปชิงเขามาให้ท่าน หลลขบห้ามไม่ให้

ลงไป อวชชิงไม่ฟังจึงควมมาลงจากเนินเขาคักตรงไป
 ใต้ของอวน กอเจงเซ่งกยเลียงเกียนห้องกขมารบตามไป
 ด้วย ใต้ของอวนพวกของทพสู้รบกันกำลังเพลนอยู่อวช-
 ชิงตรงไปถึงเขามชฉวยรวบตัวใต้ของอวนไว้มันแล้ว เอา
 เทาสอกเกยวงเวียนมาวงกลมมา พอกอเจงเซ่งกยเลียงเกียน
 ห้องตามไปทนรับจึงเอามาฆ่าสังให้หลสืบน พวกทหาร
 เมืองแซเห็นทหารเมืองลงจับเอาตัวใต้ของอวน กยมาไปใต้
 กพากันตกใจทาคีกระสู้รบไม่ ต่างคนหันหน้ากลับระพา
 กันหัน

๑ ช่มงกงเห็นดังนั้นจึงร้องลงมาว่า การเป็นทีแล้ว
 เหตุไรจึงไม่ไล่ติดตามไปฆ่าเสียแล้ว ช่มงกงฉวยไม้ตกลอง
 สัญญาคน แประชูเวียงเอียงขอยเซ่งไปเรอช่วยคน ก็คน
 พวกทหารไล่ติดตามฆ่าฟันพวกเมืองแซไป หลสืบนกับชน
 ชกไปอวชชิงล่อซอซันกับทหารไพร่พล พวกนั้นข้ามคลอง
 ก็ยกตัวมาลงค้ำย เตาเกียนเต็กพันพังค้ำยเข้าไปใต้ พวก
 เตาเกียนเต็กคนตกออกจากค้ำย หลสืบนโหยกถงยหอน
 พวกทหารที่สู้รบอยู่ข้างหน้าค้ำยนั้นเห็นถงยหอนแล้ว ก็
 กระหนาบเข้าไปพวกเมืองแซไม้ทนรับตัวพากันแตกหนีกระเว-

กระหายไป พวกเมืองลงโลดตคตามฆ่าฟันไปประมาณทาง
 สามสี่ล พวกเทาเกยนเตกตายกว่าหมื่น เทาเกยนเตก
 ถอกเสอมีงกรทของชนนชกชกเสยเอาเสอทหารใส่ แล้วช
 ฆ่าคมทหารเข้าสู้รบอยู่

๑ ฝ่ายซาเฉยวกับภรรยา ยกทหารมาช่วยหลสืบ
 พอมาดงเห็นทพเตาเกยนเตกสู้รบกันอยู่ ก็ยกกองทัพหลสืบ
 ศึกตรงเข้าตคตคตลง ภรรยาซาเฉยวเอาทวนแทงตคเตาเกยน-
 เตก เตาเกยนเตกเหลยวตพวกทหารชชงตัวหายไปแล้วเห็น
 แดททหารผุฮึงงทงนนเหลยกลางระตอสีงชกมีหน เขาชอน
 อยู่ในพุ่มไม้ ภรรยาซาเฉยวไม่รู้จักเตาเกยนเตก จึงคม
 ทหารหญิงไล่ฆ่าฟันเลยไปจากทรบ และเตาเกยนเตกชอน
 อยู่ในพุ่มไม้ตรงนั้นไล่เสอเกราะทองคำประดับพลอย แสง
 แดคสีองลงไปที่องเสอเกราะเป็นเงาวาบออกมา ประชีว-
 เยียงเอียงอยู่ยกทหารหลสืบแลเห็น สำคัญว่าทหารเมืองแซ
 หนเขาไปชอนอยู่ จึงเอาทวนแทงเขาไปตามแสงเงาเตา
 เกยนเตกตกใจกลัวคคระหนกไม่พน ครนระตอสีงทวคตง
 ขาวอุ้บป่วค จึงร้องออกมาว่าเราคชแซชองเตาเกยนเตก

ท่านอย่าทำอันตรายเราเลย จงช่วยชีวิตไว้ให้เรากลับไปบ้าน
เมือง จงแข่งสุมขุดในเมืองแซ่ไท่กึ่งหนึ่ง

๑ เชียงบูชยว่าถ้าจริงดังนั้น จงออกมาเถิดเราจะ
ช่วย เคาเถียนเต็กก็ออกมา แปะชว่เซียงเชียงบูชย ให้
ทหารจับตัวเคาเถียนเต็กมัดมา ถึงค่ายใหญ่เห็นอวยซ่ง
หวัศริยะเส้าเซกคัก ชันชกไปหวัศริยะเซ้าตันเหง โปะหวั
ศริยะหอมทวงวน ล้อซ้อชันช่วยเขาทวงเจียงชุนยวส์ ชงเฮงส์
ชวงให้ถอหนงส์ไปชอกกองทัพเมืองแซ่หนัน มัดมาให้หลี่ฮัน
แต่ชงอินจ่าวกับไฟประมาณยี่สิบคนสามสิบคน หนีไปเมือง
ลกชว่เซ้าเซตแดนเมืองแซ่ไค่ ตรงนันทหารและไฟพล
ชงเคาเถียนเต็กยกมาลงตีห้าหมื่น กองทัพขี้ไค่ประมาณ
ห้าหมื่นเศษมาตายเสียมากกว่ามากท. เหลือตายก็แตกกระเจต
กระจ่ายไป หลี่ฮันอยู่ในค่ายมีคนมาบอกว่ายี่สิบตัวเคา
เถียนเต็ก หลี่ฮันกับทหารทั้งปวงหาเชอไม่ ประมาณครู่
หนึ่งแปะชว่เซียงเชียงบูชย คมเขาตัวเคาเถียนเต็กเข้าไป
ตรงหน้าหลี่ฮัน หลี่ฮันมีความยินดี แล้วถามว่าเรายก
ทัพมาปราบเซงส์ชวงท. เมืองแซ่ ไท่ไค่จิงยกทัพหลวงเซตแดน
ชงตัวมาสู้รบกับเราแล้ว เคาเถียนเต็กว่าถ้าข้าพเจ้าไม่ยก

มา ก็ระคายลำบากแก่ไพร่พลของท่าน หล่สนั่นหัวเราะ
 แล้วถามประชิดเยี่ยงเอียงข้อยว่าทำอย่างไรจึงจับตัวได้โดย
 ง่าย ประชิดเยี่ยงเอียงข้อยก็เล่าความให้ฟังแล้วว่า ซาเฉียว
 กับภรรยาคนกองทัพหญิงมาช่วยรบแล้วไล่พวกเมืองแซ่เลข
 ไป เตาเกียนเต็กหันซ่อนข้อยทั้งเตากก งเตากกนั้นแปลคำ
 ไทยว่าทปากวู เตาเกียนเต็กนั้นเขียนแซ่ลว อรรถศาสตร์ว่า
 ปากโตแล้วกละรอยค ข้าพเจ้าจึงจับได้โดยง่าย

๐ หล่สนั่นส่งว่าบรรดาคนพวกเมืองแซ่ทงจับไค่นันให้
 ปล่อยเสีย พวกทหารทั้งปวงว่าถ้าปล่อยไปภายหลังมันจะ
 ถลันมาทำร้ายอีก ชิมงกงว่าเตาเกียนเต็กมิใช่คนมีบุญ
 วาสนาเป็นแต่ของอาชุกผู้คนพวกนี้ไว้ บัดนี้เตาเกียนเต็ก
 จับตัวได้แล้ว ผู้ใดจะควมมาสู้รบอีกเล่าซึ่งไปรตให้ปล่อย
 ไปดีกว่าเขาไว้ ชาวเมืองซวตงเมืองทอชกจะโตคคตงขญ
 กตท่าน คงพากันเข้ามาข้อยกับท่านสันไม้คองสู้รบออก พวก
 ทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย หล่สนั่นก็คอยู่ในใจว่าซาเฉียว
 กับภรรยาคนทัพมาถึงแล้ว ทำไมจึงไม่มาหาเราเหตุผล
 เป็นประการใด จึงให้คนมาสอบถามทกองทัพหน้าไค่ความว่า
 ซาเฉียวกับภรรยาไปเมืองลกเอียงแล้ว หล่สนั่นว่ากษย์ชิมงกง

ว่า เราเรียกทัพไปคอยอยู่เมืองลกเอียง ท่านรองคุมทหาร
 ไปเกลี้ยกล่อมผู้คนบ้านเมืองซึ่งขึ้นช้อยกับเตาเทียนเตก ได้
 เสร็จแล้วให้เกณฑ์เอาบุญชูช่วยรวบรวมผู้คนทรัพย์สินสิ่งของเสบียง-
 อาหารที่เมืองลกซวให้เสร็จสิ้นแล้วรีบกลับมากลางเมืองลกเอียง
 ช่มงกงคำนับลาหล่สย่นคุมทหารไปตั้งเมืองลกซว ให้เฮงโประ
 ล่วงหน้าไปเที่ยวเกลี้ยกล่อมผู้คนชาวบ้านชาวเมือง รวบรวม
 เข้าไว้มิให้สะดุ้งสะเทือนแล้วกล่าวขบสังว่า แต่บรรดา
 พวกทหารไม่ไหวใดทำอันตรายแก่ราษฎรทั้งปวง ถ้ามีพง
 ษระตศักรษะ เฮงโประก็เข้าไปทำตามคำสั่ง บรรดาชาวเมือง
 แต่รู้ข่าวว่ากองทัพขบเตาเทียนเตกได้แล้ว พวกทหารยกเข้า
 ไปในเมืองกตตกไ้ ครั้นรู้ว่ากองทัพไม่กระทำอันตราย
 ก็มีความยินดี จึงพากันออกมาต้อนรับช่มงกงเข้าไปในเมือง
 ลกซว ช่มงกงให้เบียดคั้งตรวจตราทรัพย์สินของทองเงิน
 ทั้งปวงรวบรวมไว้ แล้วให้ท้าวบุญชูสำมะโนครัวในแขวงจังหวัด
 เมืองลกซว เบียดข้งฉางจับจ่ายข้าวแจกแก่ราษฎร มีคนแก่
 สหาคคนมาคานบช่มงกงแล้วว่า เตาเทียนเตกแต่ก่อนนี้ใครรักษา
 บ้านเมืองทรนบำรุงราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุข มีคุณเปรียบ
 เหมือนหนึ่งบิดามารดาเหมือนกัน บคนท่านคุมทหารเข้ามา

ในบ้านเมืองประกรขบไปด้วยเมตตา ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำ
ร้ายช่มเหิงราษฎรแล้ว กลับเอาข้าวในยุ้งออกแจกจ่ายให้
ชาวเมืองคุณท่านหาที่สุกมิได้ ขอท่านอย่าได้แจกข้าว
แก่ราษฎรเลย จงเอาไว้แจกจ่ายให้แก่ไพร่พลในกองทัพ
กินต่อไปเถิด

๐ ช่มงกงไต่ยนตงนนถยมอย จงสั่งให้เบียดประทุ
ยุงฉางเสียแล้วเดินเข้าไปในแก่ง ที่เตาเกียนเต๊กออกว่า
ราชการ เห็นศพแดงแก่งได้เสื่อหมวงกงงามผูกคอตายห้อย
อยู่ แล้วเขียนหนังสือไว้ที่ฝาผนังแก่ง บอกว่าชื่อแดงแก่ง
ตายสนของคุณแซ่ชอง ช่มงกงให้เอาศพนั้นใส่โลงฝังเสีย
แล้วเดินเข้าไปข้างในเห็นประตูและหน้าต่างเปิดอยู่ก็ไปเห็น
ศพนางเขาเขากยศพนาง สาวใช้สีศพแดงตัวใส่เสื่อ กางเกง
ตามตำแหน่ง ผูกคอตายแขวนชอกขชองแก่ง ช่มงกงให้เอาศพ
นางเขาเขาใส่โลงไว้ แล้วนึกว่าเตาเกียนเต๊กมีบุตรสาวอยู่
คนหนึ่งชำนานูทพิศกแข็งแรงไปเสียข้างไหนจะตายเป็นประ
การใด อยากจะรู้จึงซักถามนางสาวใช้คนแก่ประมาณ
เก้าคนสิบคนแจ้งว่า นางยงอนกงจูแรงความว่ากองทัพขบค
ไปได้ เวลากลางคืนนางยงอนจูกับนางขกลนซนมาพากันออก

จากเมือง แต่จะไปข้างไหนไม่แจ้ง ชีมกงงพุกกัยเฮงโปะ
 ว่าเตาเกียนเต็กมีทแกลวททววยตรภรรยาใกล้หาญ ซอตรง
 ชิงนัก เหตุควยสันวาสนาซะตาเมืองซาคเทพยคาให้โทษ
 ึ่งเสี่ยบ้านเมืองถึงบตรภรรยา ว่าแล้วจึงเอาญชิตคนกัย
 ุทราหยกของพระเจ้าชยเฮนต และสิ่งของทตๆ มารวบรวม
 ไล้หีบไวพรอมเสร์แล้ว จะเอาให้ทลตบั้นจึงเห็นวาชเชย-
 ะฮางขนนางในเมือง เป็นคนซอตรงจึงให้ตามาจะให้ชยรึกษา
 เมืองลกชว ซะเชยฮางว่าซาพเจ้าเป็นคนชราไซ้เจ็บอยู่ จะ
 ุทววันโตกไม่แจ้ง ขอให้ท่านจกหากคนอื่นทมีสคยญญา
 ุทษาย่านเมืองเต็ก ิวซาพเจ้าจะชออยู่เป็นไพรพลเมืองพอม
 ุทความสขไปกว่าจะตาย ชีมกงงว่าเราไม่เห็นผโตทจะคกว่า
 ุทท่าน ซะเชยฮางว่ามอชยคนหนึ่งซาพเจ้าจกชอและแซ่ ไค
 ุทเป็นคนทงย่วงเขา เรียกว่าไซ้ยวเส็ง เป็นหมอคอยทขนเจยชง
 ุทนอกเมืองลกชว เคยเป็นขนนางทปรกษาทลตมาแต่ก่อน
 ุทถ้าท่านโตคนนนี้มารึกษาย่านเมืองราชฎรึก จะมี ความ ยินค
 ุทชีมกงงว่าเรายังไม่รึกทท่านจกษาย่านเมืองไว้ก่อน ถ้าเราไป
 ุทพบพคจากันตกตงแล้ว เราจึงจะให้เปลียนค่อภายหลัง ซะ
 ุทเชยฮางชิตมีโตกบรยตราและหนึ่งลือตงรึกษาย่านเมืองลกชวอยู่

ชมกงจรงไทชนทรพยสังของทองเงินบรรทุกเกวียนเสีจแล้ว
 ไทเฮงไประคมเกวียนไปข้างหน้าจรดขบวนมอกลกเอียง ทว
 ชมกงชมาภพวททหารตามมาข้างหลัง ครนออกจากเมือง
 มาแล้วถามชาวเมืองวา ทขานบนเจยซงอยทแห่งโค ชาว
 เมืองจงบอกวาพนทากทลยแฮไปประมาณสามสัด มทลาคชาย
 ลิงของนนแลทขานบนเจยซง ชมกงจรงสังไทเฮงไประคม
 เกวียนมาตามชาวเมืองบอก ครนมาถงทขานบนเจยซงทพก
 เกวียนอาศ์ขอยทวคไทญ ชมกงจรงลศเสชออกเสย ได้เสย
 แดงทวเหมือนชาวเมือง พวบ่าวเล็ก ๆ สองคนเขาไปทตรง
 ทขานบนเจยซง แลทขญเจยซงนนมขานอยประมาณสองร้อย
 สามร้อยเรือน เห็นมกรรคานขายขกไวทปาดทรชกแผ่นทง
 ในขายเขียนไว้วาไซปวยเซงผมขญญา เช่นทนขถอแก่เจ้า
 เมืองทูนนทก ถงเทพยคาแลลคผขศำจกเกรงกลว ถ้าคน
 ยากจนมาทเราไม่เอาเงิน ชมกงจรงถามทวทลาคว่าเรือนไซ
 ปวยเซงอยตรงไทน ชาวทลาคบอกวาเข้าไปทงทรอกน ถง
 เรือนทสามนนแหลคอรเรือนไซปวยเซง ชมกงจรงเก็นเขาไป
 ถงประตูเรือน ผลกขานประตูเข้าไปเห็นเด็กคนหนงบอกวา ให้
 นงคอยทาศอยครุหนง ไซปวยเซงเบคมูลออกมาจากประตูห้อง

ช่มงกงเห็นจำได้ว่ากายนหูกคยมีชื่อหวะเรแล้วพูดว่าไม่รู้อย
 ว่าเป็นเรามาอวยกัน กายนหวาซาฟเจ้ายกขายเสียงทายค แง
 ว่าท่านจะมาอวยกัน ซาฟเจาจึงไม่ไคไปเที่ยวคอยทำท่านอยู่
 ว่าแล้วลวยขอมชื่อช่มงกงพาไปทหองคทหนึ่งลือ กายนหวาท่าน
 เข้าไปอยู่ในเมืองลึง ทำราชการเที่ยวคยบ้านเมืองไคคังใจ
 มขมาเห็นจความชอย เป็นชนนางมยศคคมากไคชอว่าเป็น
 กนชฝใหญ่ ช่มงกงว่าท่านกยเรากเป็นเพื่อนกนมาแต่ก่อน
 ทำไมจึงทำลอมคยพคยกายกยเราดังนทาควรไม เราคคคิดว่า
 ไม่มีเจานายแล้ว เห็นว่าลึงจทลเอยนจะเป้นทพงไค ก็เข้า
 อวยพงขญเขาพอมความสุขไปกว่าจะคาย ต่างคนปราศรัย
 กันอยู่ กายนหุให้ย่าวจคโคระและสรามาเลยงช่มงก กาย
 นหวลตามวาคคกยงไม่สำเรจธระสังโคจรง มาลึงบ้านซาฟเจา
 ช่มงกงจรงเลาคความแคหลังซงโคสิรับกยเทาเกยนเทก จน
 ชชเยยนชงขอกให้มาทากายนทพงทกประการ กายนทพค
 คคแคลนขญลลมค โจซาฟเจาเหมือนคนไม่แหงไม่คคททา
 ราชการทหายศคคก ออยากแต่จะเที่ยวเล่นตามอ้าเถอใจ
 ไม่อยากอยู่ในขงคคมีไค พอเป้นสขไปซาคทหนึ่ง ครนเที่ยว
 มาพบคณวิเคษขอกวิชวคคคณคาวให้ ซาฟเจาเห็นวาวชาน

พระเลียงชีวิตไทจงพาครอบครัวมาชยุตม์ ชุมมกงว่าความ
ของท่านเราเห็นประเสริฐนักหนา ท่านเรียนมาจากผู้ใด
ราราอะไรไว้

๑ กายนทว่าเสณกันสราเสยกอนเกิดจะเล่าให้ฟังถา
นึ่งความแล้วท่านก็จะตองรักใครเขา ชุมมกงหีบถวยสรา
กันสนสามถวยแล้ว กายนทบอกวาเมอครั้งเมืองชยุตม์ขนนาง
ททหารแกคนหนง อยทลยมชแคนเมองน ชอเฮยหงฉินม
ความมรวชามาก เห็นวาพระเจ้าชยเชยนต์ไม่เขาพระทัยได้
ในราชการแผ่นดิน เฮยหงฉินจึงออกจากทขนนางกลยมา
ออยบาน ชุมมกงวาเฮยหงฉินนแนกก่อนกรักกัน เขาได้
พดจาสั่งสอนเราช่าง ความมรันท่านได้มาแต่เขาหรือ กา
ยันทว่าหามีไต่ เฮยหงฉินมหลานมทญงคนหนงชออรน
จอน ไต่เป็นสนมเอกของพระเจ้าชยเชยนต์ นางอรนจอน
นุน เมอเล็ก ๆ ไม่พอใจทคยกเขยพอใจทญกษยบนและดาว
เดอนทรวน จะทรวายแกบ้านเมืองพระการไคร่สน เมอครั้ง
โขยนชวยกษยจะคิดทรวายพระเจ้าชยเชยนต์นางอรนจอนจึง
คิดอวยถอยหนมาชยุตม์กับเฮยหงฉิน จะบวชเป็นชเฮยหงฉิน
ห้ามไม่ให้บวช จึงทำนายไว้ว่า ไปภายหน้านางอรนจอน

๐ นางฮวนจินรู้ความแล้ว ให้เอียงเสียงยิบตรวชาย
 เอียงหงฉินออกมาค้ำนบคอบแล้ว รัชชิ่งกงเข้าไปนั่งอยู่ใน
 โรงแ แล้วนางฮวนจินออกมาค้ำนบรัชชิ่งกง รัชชิ่งกงเห็น
 รูปงามสมเป็นคนมีบุญญามีความรักมาก แล้วพูดว่าชั้นของ
 ให้เรามาตรวจทรัพย์สินสิ่งของในเมืองลกซิว พยักยัดหญิงสาว
 ไซท์กึ่งข้างในคนหนึ่งชื่อแซซิม บอกว่าเป็นคนไซท์ของท่าน
 อยู่แต่ก่อน แล้วพูดสรรเสริญถึงท่านว่าเป็นผู้มัวชาการมาก
 ลงถึงชายก็ยังไม่ไต่ใจเราจะไต่นางแซซิมมาปฏิญต่อกับท่าน
 เหมือนแต่ก่อน เรากไม่รัชชิ่งฉาสิ่วว่าจะไต่มาหรือจะไม่ไต่มา
 นางฮวนจินจึงว่าข้าพเจ้านางแซซิม พลัดกันไปช้านาน
 ไม่ทราบว่าจะตกมาอยู่เมืองลกซิว ท่านจะไปรคให้มาปฏิญต่
 ข้าพเจ้านน ชอบคุณท่านนักหนา แต่ข้าพเจ้านเป็นคนซัดสน
 ระหาเลี้ยงตัวก็โดยยาก ท่านอย่าให้มาเลย ว่าแล้วนางค้ำนบ
 ลาเข้าไปในห้อง รัชชิ่งกงก็กายนหู่พานออกมาพักอยู่นอก
 ยานไกลคัพเอียงหงฉิน รัชชิ่งกงพูดว่าเราเที่ยวมาในแผ่นดิน
 พยักยัดก็มากนักหนา คิดจะหาไว้เป็นภรรยาสักคนหนึ่ง
 แต่ยังไม่ชอบใจ บัดนี้เราเห็นนางฮวนจินให้มีความรัก

จะใคร่ได้เป็นภรรยากลัวว่าจะไม่สมความคิด ท่านได้เห็นคุณ
จึงช่วยส่งเคราะห์พูกาซึกนำให้ก็ยวเราจะได้หรือไม่

๑ กายนหวิเราแล้วว้าซาฟเจ้าท่านายไว้ว่า ถ้าประ
ครรรกตวเราของตำราหมอกท่านักคงจะรักเขา ยกคนกรวง
เหมอนหนงซาฟเจ้าท่านายไว้ ถ้าชอบใจซาฟเจ้าจะช่วยชก
นำให้สมความปรารถนา กายนหวิว่าเชิญท่านไปพักอยู่ที่บ้าน
ซาฟเจ้าก่อนเถิด ซาฟเจ้าจะกลับเข้าไปหานางอววจิน
พูกาได้ความประการใดจึงจะกลับมายบอกให้รู้ ว่าแล้วเดินเข้าไป
ไปในบ้านนางอววจินพูกาพักน้อย ชมังกงกลับมากอดยอกทำ
อยทขานกายนหวิประมาณครหนง เห็นกายนหวิเคยยมแล้ว
พูกา เคมีซาฟเจ้าพูกความขนนางอววจินนักพูกยคพลวว่า
จะครองตัวอยู่จนหาชีวิตไม่ ซาฟเจ้าพูกว่ากล่าวว้าพัน
ชีแรงให้ความทุกข์และสุข จนนางเห็นความจริงด้วยกรยคำ
แต่นางซซความสัญญาสามชช ซอหนงว่า ท่านจะรับเอา
นางไปเลี้ยงเป็นภรรยา เคยวนนางนังขามมาโตบเคยแล้ว
ซอกุเตาให้นังขามไปให้ครบสามบ่ตามกำหนด เลยกอนจงจะ
ยอม ซอส่องว่ายคภรรยาเซยหงฉนนน ซอให้ท่านรับเอา
ไปเลี้ยงกุกานขำรุงไว้อย่าให้อคอยาก ซอส่ามว่านางฮุหยิน

ซ่มงกงรีบแล้วมีความยินดีเขินอายมาก จึงพูดว่า การที่ท่าน
ช่วยสงเคราะห์เรศตรงนัยคุณหนักหนา เวลาพรุ่งนี้เราจะนำ
เอาสิ่งของมาส่งของคุณท่านตามมีตามน แล้วเราจะให้
ท่านไปอยู่รักษาเมืองลกซวเปลี่ยนตัวชเชียนชังด้วย

๑ ภายหลังว่าความอันนัยกไว่ก่อน จึงว่าตนของซัน
ตกไปอยู่เมืองลกเอียง เมืองลกเอียงก็จะแตกออกเข้าค้ำ ถ่า
กองทัพจับไปไว้จึงช่วยสงเคราะห์ให้จงมาก ซ่มงกงจึงว่า
เราคิดอยู่แต่ว่าจะแก้ไขไต่โดยยาก ด้วยเหตุผลอันมีความ
โกรธอยู่ ซ่มงกงก็เล่าความเมื่อนั้นของซันเที่ยวไล่จับเหตุผลนั้น
ให้ฟังทุกประการ แล้วว่านตัวเราไปตามห้ามปราม
ตนของซัน ไม่ฟังเอากระบือ ตกชายเสือกเรายกไว้เข้าค้อออก
ภายหลังไต่โดยนัยกนัยกเทากะตบลงกับพื้นเรื่อนว่า ตน
ของซันไม่ควรเลยจะทำอย่างนั้น แล้วจึงว่าท่านกับซันชกไป
กันของซันไต่สำนากนไว้ ถึงตนของซันระไต่ความตกช
ยากประการใด ขอให้ท่านทั้งสองช่วยสงเคราะห์ให้แข็งแรง
ด้วยเถิด ซ่มงกงว่าท่านไม่พักสังคอกค้องช่วยกันช้อยเอง
ซ่มงกงภายหลังพดกนช้อยในเวลาใกล้ค่ำ เห็นทหารตามมา
รับซ่มงกง ซ่มงกงก็ลาภายหลังไปพักในวัดใหญ่ รุ่งขึ้น

เวลาชาวมงกงเอาเงินออกสองร้อยตำลึงยกย่องให้
 ทรายนหู่ไปว่าราชการเมืองลกซวนน ให้ทหารนำมาให้
 ทรายนหู่ที่บ้าน แล้วให้คนใช้สันทกุมเงินร้อยตำลึงไปให้
 นางแซซิม ให้แซซิมยังส่งนางแซซิมให้ไปอยู่กับนางฮวน-
 จอน นางฮวนจอนกริบไว้

๑ ฝ่ายทหารทกุมเงินยกย่องทรายนหู่ ครั้นไปถึงบ้าน

ทรายนหู่เห็นประตูเรือนตนกุญแจไม่มีคนอยู่ จึงกุมเอาเงิน
 ยกย่องสองตำลึงกลับมาสัก ให้ชวมงกงแจ้งความให้ฟัง แล้ว
 ชวมงกงคิดว่าเห็นทรายนหู่ไม่เต็มใจทำราชการจึงหลบเสีย
 ชวมงกงพักแล้ว ชนมาไปที่บ้าน ทรายนหู่เห็นประตู เรือน ตน
 กุญแจอยู่ จึงสืบถามชาวบ้านเรือนใกล้เคียงบอกว่า เมื่อ
 เวลาใกล้รุ่งทรายนหู่พาครอบครัวออกจากบ้าน ว่าจะไปไหว้
 พระเทศาเถนไท่ซว ชวมงกงถอนใจใหญ่ก็คิดสงสัยอยู่ แล้ว
 คว้าม้าเลยไปที่ค้ำพเหยงฉวนทำที่เหมือนจะไปค้ำนบัพ แล้ว
 ตรงไปหานางฮวนจอนที่บ้าน นางฮวนจอนให้เหยเซงยบุตร
 เหยเซงฉวนออกมาค้ำนบัพชวมงกง ชวมงกงก็ขอมอเหยเซงย
 ตามถึงทรายนหู่ไม่ได้อความ แล้วกลับมากทพัก จึงให้
 ทหารกุมเอวบนทรพยสังฆของมาหาหลี่ซันที่เมืองลกเอียง

๑ ฝ่ายหลเจงตั้งล้อมเมืองลกเซียงไว้มั่นคง พวก
เซ่งสีซวงคอยระวังรักษาหน้าท่อยุ่ตามกำแพงเมือง ก่อคิดโรย
ทิ้งเสบียงอาหารขาดลงด้วย ใจพวกทหารและไพร่พลยอม
ยกเมืองให้หลเจง เว้นแต่ตนของชินไม่ยอม ยิ่งพุดจา
แข็งแรงคอกคงอยู่ ตนของชินตั้งรักษาประตูหน้าหิมงด้านข้าง
ทิศใต้ไว้มั่นคง

๑ ฝ่ายข้างซาเฉียววกยภรรยาภักดีมาช่วยรบเตา
เกียนเต็กแตกแล้วยกคอคมาเมืองลกเซียง ปรึกษาราชการ
กับหลเจง หลเจงเห็นโคทจริงคดกลขยายให้ภรรยาซาเฉียว
แต่งให้เหมือนนางยงฮันกงจู จึงเก็บเอาพวกเซ่งสีซวงและเตอรอง
ศาตราอาวุธของเตาเกียนเต็ก แต่งเป็นกระบวนทัพยกเข้าไป
ถึงเชิงกำแพงประตูหน้าหิมงแล้วบอกว่า แซ่ฮงของเตาเกียนเต็ก
ให้เรามาช่วยจงแยกประตูเร็ว ๆ พวกทหารซึ่งรักษาหน้าท
เห็นดังนั้นจึงมาบอกกับตนของชิน ตนของชินก็ขึ้นไปคยบน
เชิงเทินกำแพงเห็นไพร่พลผู้หญิงถองยห้อมเมืองแซ่ ล้อมนาง
ยงฮันกงจูประโคมแท้เข้ามาคยงนสำคัญว่าบุตรเตาเกียนเต็ก
จึงให้คนไปแจ้งความแก่เซ่งสีซวง แล้วตนของชินให้คนแยก
ประตูเมืองออกรบ ภรรยาซาเฉียววกก็คุมทหารผู้หญิงล่องเข้า

ไปในเมือง ชาวเลี้ยวคุมทหารผู้ชายตามภรรยาเข้าไปที่ประตู
 ไล่ฆ่าฟันพวกเฝ้าประตูตายแล้วเข้าไปในเมือง ทลเจงก็รีบ
 คุมทหารตามเข้าไป พวกชาวเมืองร้องบอกกันว่า มีใช้ทหาร
 เมืองแซ่เขินพวกข้าศึกยกเข้ามา ทนของจีนไต่ยนกชนมา
 ลงมาพบกับคคคคคทองหินไซซัวจีนเสงทหารทลเจง เขาล้อม
 ทนของจีนไว้ พวกทหารผู้หญิงมือหนึ่งถือดาบมือหนึ่งถือโล
 โทคตลงจากบ้านอันถั่งเข้าไปเอาดาบฟันเท้าลมลง ทนของจีน
 พลคคคคคลงจากมา พวกผู้หญิงก็รีบเอาตัวไปได้ จูฉางทรงเข้า
 มาจะแก้ทนของจีน พอพวกทหารจับเอาตัวไว้ได้ ชาวเลี้ยว
 กับภรรยาคุมทหารเข้าไปในแก่งข้างในระยิบตัวเซงสี่ช่วง พอ
 เซงสี่ช่วงถือเอาบุญชู ผคนกับตราสำหรับเมือง เคนออกมาจะ
 สวามภักค ทลเจงก็ให้ทหารจับเอาตัวเซงสี่ช่วงได้แล้ว ให้
 เทยวไล้ชพวกญาติพี่น้องเซงสี่ช่วงที่เขินนายทพนายกองนั้น
 มาไล่กรงเหล็กไว้สิ้น ทลเจงให้ทำหนังสือประกาศยศไว้ท
 ประตูเมือง และชักไว้ตามทางใหญ่ใจความว่า อย่าให้ราษฎร
 ชาวเมืองตนตกใจให้อยู่เย็นเป็นปรกติตามเคยเถิด แล้วไม่
 ให้พวกกองทัพกระทำข่มเหงแก่ชาวบ้านชาวเมือง ถ้าผู้ใด
 ไม่ฟังจะเอาโทษถึงชีวิต ราษฎรชาวเมืองรู้ความในหนังสือ

ประกาศแล้วต่างคนมีความยินดีคึกคักหาสาระทองสร้อยไม้ หล่นง
ให้ซาเฉียวกับภรรยาเข้าไปเก็บทรัพย์สิ่งของ ทอง เงิน ของ
เฮงสีซวงรวบรวมไว้ พอหล่นสิ้นยกกองทัพมาแต่ด้านหน้า
ลยกวณลงเมืองลกเอียง มีคนมาบอกภัยหล่นเงง หล่นเงงก็
นำทหารกับราษฎรชาวเมืองไปรบหล่นสิ้นเข้าไปในเมือง พัก
อยู่ที่เก่งเฮงสีซวง หล่นเงงกับทหารผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงก็พากัน
มาคานบทางสัน หล่นสิ้นพุดกับหล่นเงงว่า เมื่อแรกเราเรียก
ไปรบเตาเกยขึ้นเตกนั้น ท่านก็โตท่านายไว้ว่าทัพเตาเกยขึ้นเตก
แล้วเมื่อโต เมืองลกเอียงก็คงโตด้วยกันสมดังคำท่านพุด
ไว้ หล่นเงงว่าเฮงสีซวงให้ทหารตั้งรักษาเมืองไว้มั่นคง พอ
ซาเฉียวกับภรรยาจะมาช่วยเมืองลกเอียงจงแตก ภัยตัว
เฮงสีซวงกับพวกทหารโตโตโดยง่าย หล่นสิ้นก็ให้คนเอาตัว
เฮงสีซวงเข้ามาว่า ท่านถือตัวว่าเป็นคนแข็งแรงแรมีพรรคพวก
มากประมาณตัวเราเป็นเตก ถึงท่านจะคิดอ่านไปอย่างไรก็ไม่
พินมื่อพวกทหารของเราโต เฮงสีซวงว่าซาเฉียวคิดจะออกไป
สู้วามภักตกับท่านหลายวันแล้ว ปรึกษากับพวกทหารยังไม่ตก
ลง ประการหนึ่งทราบว่าท่านยังไม่อยู่ในค่าย พอดกองทัพโตเข้า

มาในเมืองข้าพเจ้าก็ออกมาหา ขอท่านใดไปรุดให้ชีวิตไว้
 ทั่วเขต ทั่วถิ่นทั่วไร่นาแล้วส่งให้พวกทหารไปตรวจตรา
 ราษฎร และ ทรมาย สัง ของทอง เงิน ของ เสงส์ชวง รวย รอม ไว้
 แล้วให้เบียดคอกปลอยคนโทษเก่าของสงส์ชวงจนสิ้น หลบสืบ
 ก็เข้าไปข้างในขอกให้ข้าเขยวกับพี่สาวเลือกเอาทรัพย์สังของ
 ทัก ๆ ตามชอบใจ เหลื่อนนั้นขุนบ้านหน้าจางวิลแม่ทัพ
 นายกองทแกล้วทหารตามสมควร

๑๐ ขณะนั้นทหารทักคนโทษ ยกเอากรงเหล็กที่ใส่
 เสงส์ชวงยกเอาเกยนเตกไตของชวงรุดมาเรียงชุนอวลี่หลตาม
 เสงส์ชวงสองคน ก็นายทหารสงส์ชวงและนายทหารเอา
 เกยนเตกทขยมาโตใส่กรงที่ประจานไว้ห่างซวลูกเกาทงท
 หนึ่ง แล้วก็ให้คนยกกรงเขามารวมกันไว้ เสงส์ชวงเห็น
 เอาเกยนเตกคองชงอยู่ในกรงเหล็กกรองให้แล้วพูดว่า ท่าน
 แอ้อองไม่พอกเลยเพราะเราทำความทักขให้กับท่าน ท่านจึง
 ใ้ความยากลำบากดังนี้ เอาเกยนเตกหลบคานงอยู่หาพัก
 ไม้ ไต่คองชวงกรองไห้เรียกสงส์ชวงว่า ข้าไม่ช่วยหลาน
 ทั่วหรือ เสงส์ชวงว่าตัวเราก็คองโทษอยู่ในที่ขงเหมอนกับ
 เจ้ารชช่วยกันอย่างไรได้ พวกพี่น้องเจ้ากคองอยู่ในกรงด้วย

กนทงสน ยังแต่ครอขครวตงฮยทซางในจะเข็นตายปรการ
 โด่กยังไม่วี พดพลางเฮงสซวงกรองให้ เต่าเกียนเต็กไต
 ยนตงนนมความโกโรยงนฤ จงรองชนทวยเสียงชนตงว่า
 ถ้าเรารู้ว่าพวกท่านใจเป็นใจสครตงนี้ เราก้จะไม่ยกมาช่วย
 เกิดมาเป็นชายจะมาทำใจเสาะไม่มีมานรนงรองให้เหมือนกบ
 ด้หญิงหากวไม่ นิสัยกระทำคักสงครามก้ยอมมีความแพ
 ชนระ ซอเสียงก้ปรากฏไปตามคิและชวี ถ้าคักหอมแมนไม้ค
 ก้เหมือนอย ว่าแล้วรองชอกกบพวกคักนให้ช่วยลากกรงเหล็ก
 ไปเสียบให้พันเราราคาญหนัก พวกชาวเมืองมาเที่ยวคช
 บอกกันว่า คนนนหรือแฮ้อองเต่าเกียนเต็ก เต่าเกียนเต็ก
 เป็นคนซอตรงรักใคร่แก่ราษฎร และรักษายานเมืองคกว่า
 เฮงสซวง แล้วกมขครกรรยากล่าหาญแข็งแรง ไม่พอก
 จะมาพลอยเสียบชอกบเฮงสซวงทวย ต่างคนก้พูดจาบอกเล่า
 กันอยู่

๐ ฝ่ายชนชกไปคคคนเป็นทัพหลัง ยกตามหลี่สยัน
 เข้ามาในเมือง ใจผูกพันฮยทคนยของชน พอรความว่าเขา
 เขาคนไทยใส่กรงเหล็กไปประจานไว้ทกลางเมือง จงรบไป
 เทียวดูไม่เห็นคณของชนจึงไต่ถามพวกกของทัพ แจ้งความว่า

เทียบกาก็มปรวงนรียตัวไปจากหลสี่ขึ้นพาไปข้างทิศเหนือ ชน-
 ชกไปไคยินคังนรียตามไปพยข่าวเทียบกาก็มถมไค้ความว่า
 เทียบกาก็มพาคนยงชินไปพักอยที่ศาลเจ้า ชนชกไปตามไป
 ถึงเห็นคนยงชินตองจำรองใส่โซ่ตรวนอยู่ ชนชกไปตรง
 เข้าไปกอดคนยงชินไว้แล้วร้องไห้ คนยงชินห้ามว่าท่าน
 อยาร้องไห้เลย เราเห็นความสตัยแล้ววาทงแต่หลสี่บนยก
 กงทพมาตเมืองแต่ ก็ลชทโหออกจากกายปลงชวคิดว่าครัง
 นี้คงไม่รอกอยเป็นคนสัไป แต่เหตุใดเตาเกยนเตกจึงเสย
 ทพเร็วนักหนา ชนชกไปว่าท่านพคอะไรอย่างนั้นเล่า เกิม
 ขาพเจากยทานและพรรคพวกก็ไค้ส่ายากนไว้ว่าทุกช้อย่าง
 ไรให้ชวยกัน ครนหลสี่มคเซงเปกตั้งตายไปแล้วต่างคนแตก
 กันไป ยักนี้ไค้รวมเข้าอยูกกเคยวงนแล้วตวท่านมีความ
 ทกชกตองชวยแกไค้กว่าระสนสทกาลง ทานจึงสมครวเขาทำ
 ราชการในเมืองถึงเถก ไปภายหน้ามีความชอยกตองระไค้
 ททางกับเขาบ้าง ชนชกไปก็เล่าความชงเตาเกยนเตกสัรบ
 กบักองทพจนจับเอาตัวไค้ให้คนยงชินฟังทกประการ คน-
 ยงชินว่าเราไม่สมครวอยเป็นข้าฝุไค้ชกแล้ว พอดันฉวน
 เบ็คประคเข้าไค้ คนยงชินแลเห็นแล้วถามว่า ทำไมจริง

ไม่รักษาครอบครัวอยู่ที่บ้านหรือมีเหตุสิ่งไรจึงมา ค้นคว
 ามหาเมื่อเวลาใกล้รุ่งกายนหูกที่บ้านบอกว่าท่านให้รับเอา
 ขตรภรรยาไปไว้กับมารดาชั้นชกไป ข้าพเจ้าว่าชั้นชกไป
 อยุ่ที่นครกลับมาถามบอกความให้รู้ด้วย เทียบวันกายนหูก
 ขตรภรรยาครอบครัวท่านไปแล้ว ค้นของชั้นชกกับชั้นชก
 ไป เทียบถามว่า กายนหูกข้าพเจ้าก็ไม่พบกันนานแล้ว
 เหตุใดการจึงเป็นดังนี้ ชั้นชกไปก็เทียบถามว่า กายนห
 ุเป็นคนที่ชอบตรงต่อเพื่อนมีบุญญาเห็นตลอด จึงคิดอุบายมา
 รัยเอาขตรภรรยาท่านไปก่อนท่านอย่าวิตกเลย ค้นของชั้น
 ึงส่งค้นควมว่าให้รับตามไปอยู่ที่ขตรภรรยาเราเถิด อย่า
 ให้อวดกตถึงตัวเราเลย ค้นควมรองให้ ลากค้นของชั้น ชนชก
 ไป เทียบถามไปตามกายนหูก คนใช้สนิทของชั้นชกไปสคน
 ชนชกไปใช้ไป จึงแจ้งหาที่จะให้ค้นของชั้นชกอยู่นั้นเข้า
 มาแจ้งความแก่ชั้นชกไปว่า ข้าพเจ้าไปเที่ยวข้างทิศใต้ริม
 อกของเนินเขาค้นพบกมของว่างเปล่าอยู่ ข้าพเจ้าได้ใจคแรง
 ทำไว้เสร็จ พวกเทียบถามก็มากเข้าอยุ่ที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าเห็น
 เก่งใหญ่ทวารารชการก็คแรงไต่ตรงไว้เป็นอันมาก เห็นก
 ษณะของจะให้หาขุนนางนายทัพนายกองกับท่านทั้งสอง ไปกิน

โตะควย เทยกากิมว่าเจ้าไปจัดแจงไว้ที่เรือนเคยกิมถงนั้น
 ไซ้แล้วซันซกไปพุดกัถนยของซันว่า จะอยู่กันไม่ได้
 เสีญท่านไปอยู่ด้วยกันเถค ทันยของซันว่าข้าพเจ้าเป็นคนโทษ
 อยุทนต์นทหนานแล้ว ถ้าท่านทั้งสองมีอรร เสีญท่านไป
 ราชการเสี่ยกอนชยาวตถถงข้าพเจ้าเลย เทยกากิมพุดถง
 ซันว่าทำไมท่านจึงพุดถงนี้ ทวท่านกิมสคยญญากถยเห็น
 ข้าพเจ้าทั้งสองเป็นคนชนทาควรไม่ว่าแล้วเข้าปลศเฮาไซ้
 ทใส่คชและเครชงจำอกรากทวทันยของซันให้ยาวถอไว้ ซัน
 ซกไปถงมอทันยของซันให้ถกซนพากันไปถง ทเรือนชงชยาว
 จัดแจงไว้แล้ว ถังคนไซ้ให้ปรนนิชกรักษาอัย ซันซกไปกัถ
 เทยกากิมกรบมาทชวทเวเตย เห็นหลเจงจักแจงให้ผู้คนไป
 รักรษาปรธมเมชง เทยวทรวจตราลาถครระเวณอยู่ตามถนนทน
 ทางทกค้ำยถ ซันซกไปกัถเทยกากิมมาพยหลเจง หลเจง
 จิงบอถกัถซันซกไปเทยกากิมว่า ซันอชงสั่งให้ท่านเฮาช้าว
 ไนชุงฉางเมอชงถกเอียงไปเทยวแวกให้กัถรายฎร ซันซกไป
 ว่าไม่ต้องชนช้าวไปเทยวแวกช้ายให้ช้วยการผู้คนคอก ทำ
 แถ่หนงสคยคปรธกาคไว้ตามทรอกบ้านหนทางใหญ่ รายฎร
 ชวชยานรูกัถจะพากันมา เราจิงให้ทวงชวแวกช้ายทชุงจรมค

เรียบร้อยแล้วหรือทรงกลับมา ช้่มงกิงเล่าความแก่หล่งซงไค
 จักแจ้งการบ้านเมือง เกลยกล้อมผู้คนแต่งให้ชนนางรักษา
 เมืองลกชวไว้นั้นเล่าให้หล่งซงไคฟังทุกประการ หล่งซงไค
 ความยินดีจึงสรรเสริญบุญญา ช้่มงกิงว่า จักแจ้งการงาน
 ชอบด้วยราชการ แล้วหล่งซงไคให้ เสงเตาเหียน โขยง
 ชอกย ศกตักทอง สามคนน้อยรักษาเมืองลกเอียง แล้ว
 ให้ยกเล็กทัพใหญ่กลับไปเมืองเซียงฮาน ช้่มงกิงรู้ว่าชนชก
 ไปรบเอาต้นของชินมาไว้ ช้่มงกิงจึงมาหาต้นของชินแล้ว
 ความให้ฟังว่า เมื่อข้าพเจ้ามาจากลกชวใกล้จะถึงเมือง
 ลกเอียงพบกษัตริย์บอกว่ กายนหุพาเอาบุตรภรรยาของ
 ท่านไป ว่าจะให้ไปอยู่กับมารดาชนชกไป ข้าพเจ้ารู้ความ
 แล้วกลัวจะเป็นอย่างนี้จริง จึงให้ชนนางคนหนึ่งคุมไพร่
 ยศคนรบตามไปของกันรักษากว่าจะถึงบ้านมารดาชนชกไป
 ข้าพเจ้าได้ให้เงินกับชนนางคนนั้น ไปซื้อเสบียงอาหารเลี้ยง
 ครอบครัวท่านตามทางสามร้อยตำลง เคยวนหล่งซงไคให้
 คุมพวกคนโทษไปเมืองเซียงฮานหล่งซงไคจะไปด้วย

๑ ต้นของชินพูดว่าคำโอราณท่านว่า นกกาเมื่อใกล้
 จะตายนั้นย่อมทำเสียงกระเส้าๆ คนใกล้จะตายก็พูดว่า

อ่อนหวาน พวกท่านทั้งหลายเห็นแก่ข้าพเจ้า ได้รับความ
 บทรกรรยาไว้เป็นอันดีแล้ว ถึงทวข้าพเจ้าตายก็สิ้นความวิตก
 เปรียบเหมือนยงเป็นอยู่ ชนชกไปจึงเอาลามาให้คณยของชิน
 ชกทวหนง ให้คณคัมภรษาไปต่างหากพวทหนง ทวชมกง
 ชนชกไป เทยกากม คมทหรรคามาเข้ากระบวนทัพ หลลยบ
 กลับไปเมืองเซียงฮาน ถึงหลลยบยรควมจริง ให้ชนนาง
 ผู้ใหญ่ออกมารับหลลยบ หลลยบขมาของพระเจ้าชยเฮยนค
 ชงอวยขริงซึ่งมาจากกองทัพพวททหาร ใส่เกราะเดินหน้า
 หลลยบเอนกระบวนแห่ประโคมเข้าไปถึงหอโทยเยว ที่ไว้รูปบู
 ย่าทายายของหลลยบ หลลยบโทยเอกรงเหล็กใส่คนโทย
 ไปตั้งไว้ตรงหน้าหอ หลลยบยกชนนางนายทหารก็เข้าไป
 โทยย่าทายายแล้ว พวชนนางผู้ใหญ่ชนเสาพระเจ้า
 ถึงค พระเจ้าถึงคโทยวางลยบชนนางจคโทยมาเสยง
 เสยงแล้ว สั่งให้โทยหลลยบพนักงานกรมเมือง เอาทวพวค
 กบฏทขมาโคนนไปใส่คกไว้ หลลยบเลยเข้าไปเสาเตา
 ของเขากขางใน พวชนนางทั้งปวงก็ลาออกมากอชยของทว
 โทยหลลยบ ให้ทวณชชคคนโทยทงปวงให้คณคัมภรษาไปตั้งไว้ในคก
 ผู้คัมภรษาทวระถวนแล้วไล่เข้าขงไว้ในทมค คณยของชินโทย

ความเวทนาจะใคร่ตายเสียเร็ว ๆ ประมาณครึ่งหนึ่งมีคนสูง
ใหญ่มาขึ้นชยที่ประเทศกรซึ่งถามว่าผู้ใดชื่อตนของจีน เตา
เกียนเต็ก ต้นของจีนสำคัญว่าเขาจะเอาตัวไปฆ่า จึงร้อง
ชอกมาว่าเราขอชยของจีน ท่านจะเอาไปทำอย่างไรจึง
เอาไปฆ่าเสียเร็ว ๆ เติค ผู้คุมคนนั้นจึงพาเอาต้นของจีน
เตาเกียนเต็กออกจากทมิค มาไว้ที่ห้องสว่างหลังหนึ่งมี
เตียงทองนอนสบาย ผู้คุมบอกว่าสี่มงกงซันชกไปเรียกเรา
ไปสั่งว่า ให้เรารับท่านมาไว้ที่ห้องนี้ เราตามมาไม่ทันชา
ไป คนที่คุมมาก่อนนั้นไม่ จึงส่งท่านมาไว้ที่ทมิค แล้วผู้
คุมจึงขมอบอกวา เตียงที่มั่งมานพร้อมให้เตาเกียนเต็กชย
เตียงทองไม่มทันอนเป็นชยของต้นของจีน ลักครู่หนึ่งซันชกไป
จะให้คนเอาต้นอนมั่งมานมาให้

๐ เตาเกียนเต็กวาคนชยของจีน มีเพื่อนประกบประกอง
จิตแรงททางให้อยเป็นสข ตัวเราณผู้ใดจักแรงให้เล่า ผู้คุม
บอกว่าเมื่อก่อนหน้าสามวัน มีคน ๆ หนึ่งชยชงอนจาวเอา
สิ่งชงมาให้แก่เราชกวา ตัวท่านจักจะตกมาชยทเมองน
ให้เราช่วยส่งเครารหจิตแรงททางให้อยด้วย จารวาท่านมา
ชยทแล้วจะเขามาเยี่ยมท่านเราจึง ไคจักแรงททางให้ท่านชย

๑๑ เทาเถียนเต็กโคยงตงนิน นกวางซงอนจาวนินโค
 ชาวว่าหนกสยไปขานเมืองแล้ว เทาโคกลบมาถิงเมือง
 เซียงฮานนกกสงสัยอยู่ ประมาณครุหนงมคนเจ๊กคนพาเอาท
 นอนม้งมาน กยชองกินเข้าไปสั่งให้สคิม แล้วบอกว่พวก
 พนชงชองคณยงชนมีราชการคคทวอยมายังไมไค ให้
 พวกข้าพเจ้าเอาสิ่งชองทงนมาไททานจกแจงปรนนยตเสียงค
 รกษาคณยงชนควอย บอกแล้วลากลับไปสคิมจิงเอาทนอน
 ม้งมานชนทางกนชนเตยงให้คณยงชน แล้วตโคไคระทงไว
 เซญให้คณทงสชองกน คณยงชน เทาเถียนเต็ก กิเชานงกน
 ไคระเสพสุรพทจากนอยุ่ ปรารณนอารให้ลมคความทกชแล้ว
 พากนนอน

๑๒ เวลาวันหนง นางเทาชองเฮามาธาทลสยน
 นอนทลสยพนเห็นว่ มพรรูปเป็นทองชงคทงนมาบอกว่
 ทลสยนนาเอาคชยมาควอยคณทงน ขอใหเอาคชยคณนินโกน
 คัระเสยแล้วส่งไปให้เรา เราจได้ให้รกษาคิลสวคมนค
 พคเท่านนแล้วพระกหายไป นางเทาชองเฮากคณชน แล้ว
 แจงความผนไทพระเจาดงคพง พระเจาดงทวาทงคตยค
 เรากลบมาจากทพยงหาไคไคไคถามถวนถไม เวลาพรงนง

คำไทยว่าท่านพระคงควนเขนใหญ่ใหม่เมตตาแก่สัตว์ คำ
 หนึ่งว่าตกลงฉนวนเทา แปลว่าคนมีคุณอยู่แล้วอย่าให้ทำร้าย
 คำหนึ่งว่าเสียงฮอเกณนินเนง แปลเป็นคำไทยว่า ยากที่จะ
 ให้ความคงสองข้าง คำหนึ่งว่ายังทรงวนคงชุนไป แปล
 เป็นคำไทยว่าทำการสิ่งใดให้คงแต่ปลายไปถึงตน

๑ นางเตาของเขากบหลี่สยบ พิเคราะห์ก็ไม่ว่า
 สิ่งใดเป็นแน่ ต่างก็เถียงกันไม่ตกลง พอนางโชนเจิวหง
 ถลนเค้นแฉวยเข้ามาทนน นางโชนเจิวหงคนนเขนคนมี
 ปัญญา นางเตาของเขารักใคร่มากกว่านางสนมทั้งปวง
 ครั้นเห็นนางโชนเจิวหง เค้น มาจึงร้องเรียกเข้าไปเล่า
 ความฝันให้ฟัง แล้วเอาตาดาสคำใหญ่ด้วย นางโชน
 เจิวหงพิเคราะห์แล้ว ว่า ความในศาลาคำที่หนึ่งทั้งสอง
 ประโยค ความถึงตาเกษนเทก คำที่สามนันทความหา
 แดกไม่ คำที่สี่เป็นคำง่ายแก่ไม่ยากคอก เตาของเขาวา
 เจ้าเห็นอย่างไรจงว่าไปเถิดอย่าเกรงใจเลย นางโชน-
 เจิวหงจึงว่าท่านเป็นแซ่เทา เตาเกษนเทกก็แซ่เทาแซ่เคียว
 กัน พิเคราะห์ก็ทรงสาคำพาเจ้าเห็นว่า คือจะให้ท่านไปรค
 ณาเกษนเทกพ้นจากโทษ เตาของเขากเห็นจริงด้วย

๑ หล่สยบว่าเตาเกยงเตกเป็นคนกล้าหาญมีอำนาจ
เปรียบเหมือนเสือร้ายจะจับมกโตโดยยาก นหากว่าญูยู่ยา
ตายายของเราแต่ก่อนมาช่วยจับตัวโตโดยง่าย ถ้าปล่อย
ไปภายหลัง กลัยประทษร้ายแก่เรา เราเรศคยประการโต

๑ พระเจ้าถงทรงว่าความร้ายนงไว่ก่อน เราเรศเอา
ทิวเฮงสี่ช่วงมาชักถามไล่เลี้ยงคู เกลอกว่าญาทพนองและ
ททหารชองมันเพอจะเป็นคนมกคณญูอยยางกยงไมรู พระเจ้า
ถงคกยหล่สยบถกอกมาชางหนา หล่สยบจึงส่งกยพวกทหาร
ให้เอาทิวชางไปฆ่าเสีย แล้วให้คัมเฮาทิวเฮงสี่ช่วงเข้ามา
พวกทหารถกอกไปตักกชังคนไทย

๑ ขณะนั้นเตาเกยงเตกคณยงชนชอนพุทกนชอยู่
โดยนเสียงคนมารชงเรวกทประตคก ต่างคนตกใจมองค
ตามชชองฝา เห็นทหารไล่เสอแคงหมวกแคงเข้าไป เอาท
ชชางกยเฮงสี่ช่วงอกมา เตาเกยงเตกพุทว่า สักประคยว
เขาก้เอาทิวเราสองคนไปคอก คณยงชนว่าจะทุกชวอน
ไปทำไม กำลังพุทกนชอยู่คณฉวนเข้าไปถึง แล้วเข้า
กอกเตาคณยงชนไว่ร้องให้ชอยู่

๐ ทนยของขันห้ามว่าอย่าร้องให้ไปเลย บุตรภรรยา
 ของเราอยู่แห่งใด ทนฉวนก่อกวนกระชับชอกทนยของขัน
 ทนยของขันว่าเราไว้ความไว้ทำนายนไวแต่ก่อนแน่แล้ว เจ้าอย่า
 อยู่ทำให้ใจเราไม่สบาย เจ้าจงกลับไปรักษาบุตรภรรยาของ
 เราไว้อย่าวิตกกถึงวธาเลย พวกพนองทงป่วงเขาให้คืนมา
 คอยระวังรักษาอยู่ ทนฉวนซัดไม้ไ้ค้ำนัยลากลับไป

๐ ผู้คุมบอกเตาเกยนเตกว่าซงอนจาวมาถึงแล้ว
 เตากเกยนเตกยงไมทนมตาม พอสงอนจาวเขามาจงทางคนก
 ร้องให้อยู่ด้วยกัน เตากเกยนเตกถามว่าท่านกลับไ้เมืออง
 ลักชวแสดวเหตุใดจึงกลับมา ซงอนจาวจึงกระชับทรมห
 เตากเกยนเตก เตากเกยนเตกทำหนานวลวพคว่า เกิดมา
 เป็นชายแสดวกคงจะตาย ไม่พอทศคไ้หมากความระสยเปล้า
 ท่านจงกลับไปชอกกษยตรเรา อย่าให้ก่คว่นวายไป ให้กลับ
 ไปฝั่งศพภรรยาเรากบย่าวไพร่เสียดเถิด ซงอนจาวว่านาง
 ไม่ยอมไป จรมาปรนนิษค้ท่าน

๐ ฝ่ายพวกทหารพารจวางไ้ถึงทตลาคไ้ใหญ่ จึงทค
 คัระ รจวางเสียดประจานไว้ แสดวพาเขาควเฮงสัชวงเขาไ้ถึง
 หนาทนงพระเจ้าองค จงเอาความซงทำควมผิดแก้หลังมา

ชั๊กฉานม เเซงสี่ชวงกัสารภาพรับผิดทุกประการ แล้วว่าโทษ
 ข้าพเจ้าลงตาย แต่ข้าพเจ้าไ้ขอโทษตัวแก่ซีน้อฮงไว้แต่ก่อน
 ก็ใคร่ขอลากให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า ขอท่านไ้ไปร่คอบ่าให้ตาย
 เลย พระเจ้าลงตักควาบุตรเราไ้ผูกกับขี้มันไว้ ครั้นจะไ้
 ฆ่าเสียคนทั้งปวงเขาไ้ร่คอบ่บุตรเราไ้ ก็กลัวแล้วส่งให้
 ปล่อยเซงสี่ชวงกับครอบครัว เนรเทศไปอยู่เสียนนอกเขต
 แคน เเซงสี่ชวงกัคานขี้ลาไป พระเจ้าลงทรงให้ทหารไป
 เขาควเตาเกยเนเตกมาชั๊กฉานม พวกทหารก็ออกไปตามสั่ง
 ขนนางเฝ้าประตูหน้าท่งเข้ามาแจ้งความ มีหญิงสองคน
 มีก้มือ ไล่หลัง ปากคายตาย มาอยู่ทหน้าประตูว่าจะขอเข้า
 มาเฝ้า พระเจ้าลงกนกประหลาดใจ จึงให้พาท้วเข้ามา
 หน้าท่ง พระเจ้าลงตพเคราะห์ครปร่างงตงาม ไ้ไ้ไ้ไ้
 เสือเอาแต่มาคาคอกเข้ามาถึงความสังเวช ; สั้ให้คนเอาคาย
 ออกจากปากเสียแล้วเรียกเข้ามาไกล นางขงอนกงรุกข
 นางขงกลนุกเขาไปคานขี้หมอบอยู่ พระเจ้าลงตถามว่าเจ้า
 สองคนนซ้อแซ่เขนบุตรหลานของใคร บ้านเมืองอยู่ที่ไหน
 เหตุไ้ตรงตำมาตงน นางขงอนกงรว่าข้าพระองค์แซ่เตา
 ซ้อชวเตนยเขนบุตรเตาเกยเนเตกคนโทษ ทราบว่าท่านจับ

บิดามาไวจงตามมาขอชีวิตไว้ ข้าพระองค์กระซอกตายแทน
 บิดา พระเจ้าลงทว่าเคาเกยนเทกบุตรพี่ชายแตรทนกส่ว ทหาร
 ทสทชชอไมมหรือ นางยงอนกรจวาทาซาพระองค์คนน ทา
 มบุตรหลานไม มีแต่ข้าพระองค์คนเดียว ชนนางแตรนาย
 ทหารทชชอกรงองทพริขมาเสยเขอนนมาก ทยงเหลอออก
 ตายแทนคนไปสิน ยงแก่ข้าพระองค์เคยวริงเข้ามาสินอง
 คุณทวอบบิดาซาพระองค์มโทษกรริงอยู่แต่โทษเขากว่าเสง-
 ลัซวง เซงลัซวงเขนคนกบฏก่อแ่นกัน ทลนทโกเมททา
 ไปรคยทโทษให้รคชชวคอยู่ บิดาซาพระองค์กโกมคุณกย
 แ่นคนนมาแต่ก่อน จยโอยนชวบกยฝเขนคนอกคณูณมาเสย
 แลวโคทาศพระเจ้าชยเขนคทวย เมอกริงบคาซาพระองค์
 กงอยเมองลเฮยงนน หลชนทองกบนางคินชววงเงินชงทาน
 เสยทพหนีไป บิดาซาพระองค์โกทอนรบพามาสั่งให้กยท่าน
 คุณกยโทษกยงระคนปนกันอยู่ ขอท่านโกไปรคไวชีวิตบิดา
 ซาพระองค์ รงให้เอาทวข้าพระองค์ไปฆ่าแทนเสยเด็ก
 ประโยชนเระโตมทั้งสองฝ่ายราชการกไมเสย ขอเสยงท่าน
 กคงปรากฎไปภายหน้า ข้าพระองค์กระโตสินองคุณบิดาทวย
 ลงตายไปเปรียบเหมอนยงเขนอยู่ พระเจ้าลงทถามว่านาง

ไพร่บ้านพลเมืองเกลดขจรเกลดยกล่อมผู้คนมาทำร้ายต่อเรา
อีก เราจะให้ทำประการใด

๑ เตาเกียนเต็กว่าพระองค์ ไต่ไปรศไว้ชีวิตครอง
พระคุณหาที่ศกมิได้ ทั้งแคว้นนี้ไปเข้าพระองค์ไม่คิดทาลาภ
และยศศักดิ์อยู่ในบ้านเมืองต่อไปแล้ว จะขอโกนศีรษะบวช
เป็นหลวงจีน รักษาศีลอยู่ในป่าคงสนองคุณพระองค์กว่าจะ
หาชีวิตไม่ พระเจ้าดังคิดไต่ฟังดังนั้นมีความยินดีจึงว่า กลัว
แต่จะไม่จริงเหมือนอย่างว่า ไต่จริงดังถอบคำแล้วเราจะหา
ครุฑวิเศษให้เจ้าไปเป็นศิษย์อยู่ด้วย เตาเกียนเต็กว่าข้า-
พระองค์ถอดใจทิ้งอาวุธออกจากมือ ไม่ประพฤติเหมือนแต่
ก่อนแล้ว ข้าพระองค์ก็ตั้งเงินเป็นความสัตย์ความจริง
พระองค์อย่าได้สงสัยเลย พระเจ้าดังทราดณาใจอน
นอมดังนั้นเราจะเปลี่ยนข้อเสียใหม่ให้ชื่อว่าเตากอเตก จึง
ให้หลไปขนนางทำทองสักให้ดูยเตากอเตกขยับหนึ่ง ว่า
พระเจ้าดัง ไปรศยกโทษ ให้แล้ว ให้ โกนศีรษะเตากอเตก
เสีย จึงเสอหมวกเครื่องสำหรับหลวงจีนมาให้ แล้ว
พระเจ้าดังทบวชเตากอเตกเป็นหลวงจีนในที่เก่งกว่าราชการ

๐ หล่สนั่นออกมาแต่ข้างใน กราบทูลถ้ยพระเจ้า
 ด้งตว่า มารดาเรัความว่าเตากอเทกขวชเป็นหลวงเงินมีความ
 ยนค ะขอให้พาเอาควนางยงอนกงจุกขนางขกถนเข้าใ
 ข้างใน พระเจ้าด้งตจงสั่งให้ชนตพาเอาควนางทงสองเข้า
 ใด้งแล้ว เตาซองเขาเห็นรูปร่างนาก็มีจิตรักใคร่ จึง
 ให้เอาเสือกางเกงสองสำรับมาให้นางยงอนกงจุกขนาง
 ขกถนใส่แล้วถามว่า ชายเจ้าไค้สีกเท้าไค้ใครมาสู้ขอแล้ว
 หรือยง นางยงอนกงจุกแวงว่าชายไค้ยสียเฮคมี นางขกถน
 นองคนนชายไค้สียแปคขยอกเท้านนแล้วกนงอยู่ นางขกถน
 จงพคตอไปว่าพสาวชาพเจ้านไค้พทจารกไค้รักขลือเสงขทร
 เจ้าเมืองหอจว แต่ยงหาไค้ขยักนควยกันไม่ เตาซองเขา
 ว่าลือโงยเจ้าเมืองหอจว ก็มาลวามถกนแกเมืองด้งเขนอน
 มาก พระเจ้าด้งตทรงพระเมตตาชยเสยงปรรัตนให้ลือโงย
 เป็นแซหลตงให้เขนตกนอองขยวักยาเมืองหอจวทอไป เรา
 ริววยทรชายเขามอยุคนหนงกลาหาญและแซงแวง ถ้าเจ้า
 ไค้กนกับเขาก้สมคवरกน เขาเขนคนกตญญูรักธรรมเนยม
 หลายออย่าง เวกแซเตาเจ้าก้แซ้เตาจะเอาเจ้าเป็นหลาน
 นางยงอนกงจุกถกขนคานขแล้ว เตาซองเขาจงพทจาไค้

ถามนางขกถน นางขกถนก็แจ้งความแต่หลังทุกประการ
 เตาชองเธอก็มีความ รักใคร่แก่นางทั้ง สองเป็นอันมาก จึงให้
 สวามีเขาเงินพันตำลึง กับแพรทวนสีเค้งร้อยม้วน ให้กับนาง
 ขงอินกรงไปแต่งการชกกันด้วยกันกับล่อเส่ง แล้วให้เขาเงิน
 พันตำลึงแพรทวนสีเค้งร้อยม้วน ให้นางขกถนไปปรนนิบัติคา
 มารดา แล้วให้ชนทนานางทั้งสองออกมา แล้วให้พาไปส่ง
 จนถึงบ้านเมือง

๑ นางขงอินกรงกับนางขกถน ก็คานขลาเตาชองเขา
 ออกมาชดเชยหนี้เตาชองเตกแก่ทวลีเส่งล่อเส่งอย่าง หลวงจัน
 เส่งแล้ว จระลาพระเจ้าดังตไป พยชนทกมเงินกับลา พา
 ทวนนางขงอินกรงกับนางขกถนไปถงหนาทนง ทูลความว่าพระ
 มเหสีมีความเมตตาแก่นางทั้งสองชองเขาเป็นหลาน แล้ว
 ให้พวกข้าพเจ้าพาไปส่งถึงบ้านเมือง พระเจ้าดังตแจ้งความ
 ถงนนมความยินดีจึงตรัสกยเตากอเทกกว่า บุตรเจ้าภรรยา
 เรากรักใคร่เขาเป็นหลาน แล้วจึงให้ไปแต่งงานชกกันด้วย
 กันกับล่อเส่งบุตรล่อโงย บุตรสาวเจ้าเป็นคนดีแล้ววกโคกด้วย
 บุตรเขยทกด้วย ก็สิ้นความวิตกชองเจ้าแล้ว เตากอเทก
 ไม่รู้ความว่าบุตรสาวได้รักใคร่กับล่อเส่งมาแต่ก่อน สำคัญ

ว่าเตาซองเสายกบตรสาวให้ล่อเส่ง พระเจ้าลงทรงให้เอา
 เงินสองพันตำลึงเลื้อผาหยหนึ่งให้แก่เตากอเตกแล้ว ให้ชั้น
 นางพาเตากอเตกไปส่งถึงเขาที่พระทงสำเร็จทบ เตากอเตก
 นางยงอนกึ่งจูนางยกลนคานขลาพระเจ้าลงทบแล้ว พาคน
 ออกมาจนถึงนอกระตวง เตากอเตกเห็นหลวงงนคนหนึ่งหาย
 ทุนอนและสิ่งของมาค้อยทำอยู่ ครนทไปกจาไคววซงอนจาว
 เตากอเตกตกใจ กลัวคนทงปวง จรรจกจับตัวไป ให้พระเจ้า-
 ลงททาโทษ จึงไปกระซบถามว่าเหตุใดจึงมาทาทงน ซงอน
 จาวจึงว่า เกิมทาน ฮยูกทาน คนของชนกปรกทก ฮยู่ เพราะ
 ซ้าพเจ้าไคไปพทราชกชวนให้คคการใหญ่ ทานกมาเคยว
 ทยานเมองไม่สำเร็จความปรารธนา ซ้าพเจ้ารวพระเจ้า-
 ลงทยกโทษบวชทานส่งไปฮยู่ทกเขาอนเลงชว ซ้าพเจ้าก
 บวชจระตามทานไปปรนนบค้อยควยถน เมอนความสขกได้
 สยายทวถน ครนทความทกชระมาทงนเสียนนหาฮอยไม
 แล้วเตากอเตกพทกบตรสาวว่า เจ้ากไคเขนฉงหลานสาว
 เตาซองเฮา ทงจระไคฮยู่กยล่อเส่งบिकासนหรงโยแล้ว จง
 ขตสาวให้สนองคุณท่านผมคณไป ฮยู่ให้หมความวคกถึง
 บคาเลย

๐ นางยงอนกรจุว่า ะไปส่งบิดาให้ถึงทอชุกอน
แล้วจะเระไป พวกชนทว่า เคาของเหาให้พวกข้าพเจ้าพา
ท่านไปส่งให้ถึงเมืองลกซิว บิดาท่านก็มีขนนางไปส่งแล้ว
ไม่ต้องไปส่งด้วยคอก ท่านจงไปเมืองลกซิวเถิด นาง
ยงอนกรจุไคฟังดังนั้น ครั้นจะไปส่งบิดากลวพวกชนทเหา
จะไมยอม นางหาไคไปส่งไมก็ร้องไห้คำนยลายิดาไปกับ
พวกชนท แยกทางตรงไปเมืองลกซิว เคาอกเทก และ
ซังชนทาวกยขนนางพากันตคทางไปถงเหาอนเลงซิว เคาอก
เทกก็ยชเอนจาวกยชุกยทงสำเร็จพระวิเศษแล้ว ขุนนางผู้ไป
ส่งนกกกลับมา

๐ ฝ่ายพระเจ้าถิงท ส่งให้เทียบไปพนัก งานคน ไทย
เหาทวคคนยของชน ทังตค เเคยกงเกง กวยชชอง เเคยกมถอง
กวยเชยนฉาย พวกญาคพนของขนนางนายททาวพวกเซงส-
ช่วงเรคคนไปฆ่าเสีย ซิมงกงชินชกไปเทอกากิมอยคคน
ไคยนพระเจาถิงทส่งตงนถอยชอกมา ครั้นเห็นหลลยน
ออกจากทเผาแล้วพากันคามออกไปถงไซชุกนทงสามเข้าไป
คานยหลลยนแล้ว ชินชกไปจิงว่าคคนยของชนเป็นคคนแข็ง
แรงมผอมและใช้สอยสิ่งใดคคกว่าข้าพเจ้า ไค้ทำความผิด

ไว้กับท่านเมื่อไปขึ้นกทเขาของบุเหลงนนักจริง แต่คน ๆ น
 กับข้าพเจ้า ได้สาบานต่อกันไว้ว่าจะร่วมทุกข์สุขด้วยกัน
 ข้าพเจ้าขอ รับประทานโทษ ตันยของซิน ไว้ครึ่งหนึ่ง เด็ดอย่า
 เพ่งฆ่าเสียเลย ไปรตหาไว้ หยู่ที่ราชกรรกับข้าพเจ้า
 สอนของคุณท่าน

๑) หลี่ฮันไท่พงคณนรังคตครกตรองค เห็นว่า
 ตันยของซินเป็นคนพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างมากนัก ถ้าจะเลี้ยง
 ไว้นาน ไปก็ระพา ให้พี่น้องนำสยดให้กลัวใจไปไม่สรวัดจึง
 ไม่ไว้ใจตันยของซิน จึงตบซินชกไปว่า เมื่อครึ่งตันยของซิน
 รับประทานของบุเหลงนน เราหาความพยายามไม่ ค้วยอยู่
 ต่างเจ้านายเขาก็จะมาหาความชอยไว้กับตัว เป็นอย่าง
 ขรรมนิยมคนชอตรงตเจ้า แต่เราพิเคราะห์หัดตันยของซิน
 คนนี้ เป็นคนใจกลบกลอกไม่ยงยนมากเชอคำคนโดยระอ
 กับเรากแต่เมื่อเวลาต้องทุกข์ภัย นานไปจะกลบเป็นอนอก
 เอาไว้ไม่ได้ เทียบกาก็จึงว่าขอท่านไปรตข้าพเจ้า ถ้า
 ตันยของซิน ไม่คิดถึงคุณคึกคนอกใจไม่ชอสัตย์ต่อท่าน ท่าน
 จึงเอาทวข้าพเจ้าพี่น้องทั้งสามกับบุตรภรรยา ไปทำโทษให้
 รงหนัก หลี่ฮันไวมรับสั่งชอกมาเป็นอนชาคนแล้ว ะระเข้า

ไปทูลทักทานโตหรือ ช้มกงกว่าพวกข้าพเจ้าเคยยกขยูกอน
 สมิครมาอยู่กับ้าน และพวกกบฏทงปวงซงเข้าเกลย
 กลอม จับโตในทรบท่านกมีโตเคลอยแคงสงสัย กลบ
 เมคตาซยเลยงให้มยศคักกเอามา ไซ้ลอยเป็นคน สันทไวข้าง
 เคยงกมีโตยมาก ถ้าท่านฆ่าตนยของซนเสยครงน ภาย
 หลงคนทสมครเข้ามาพงบุญท่าน รัควมจะเชคชยาคเสย
 จะไม่มีผู้โตเข้ามา เมอการควรฆ่าตองจำฆ่าถ้าเห็นว่าการ
 ไม่ควรจะฆ่าขอโตไปรดไว้สคกรงทง ท่านอย่าไ้ระแวง
 สงสัยเลย

๐ หลสยบว่าตนยของซนนน เปรยยเหมือนเสอราย
 อยู่ในกรงถาหลคออกจากทงเมอโต ทไหนดจะละพยคมัน
 คงกลบทำร้ายเรออีกเป็นแน่ ไปภายหน้าเรอกับ้านจะไ้
 ความโทมนัสเพราะปล่อยเสอ ช้มกง ซนชกไป เทยกาก็มี
 ว่า เครองยคชงไปรดปรทาน ให้ข้าพเจ้าทงสามคนน
 ขอคนถวยแลกเอาช้วิตตนยของซนไว้ทวซนชกไปจะขอทาย
 แทนทวย หลสยบจงว่าโทษตนยของซนนเป็นการแผ่นดิน
 มิใช่ผิดพลงทวยความนครบาล จะไ้ใช้ช้วิตกัโตท่านทง
 สามมาอ้อนวอนขอโทษกัเราเป็นแก่การของทว เหลือ

กำลังที่เราจะเพ็ดทูลแก้ไขให้ได้ ไหน ๆ ท่านก็เราใคร่
 ใคร่กันมานาน และพวกกบฏคนโทษทั้งยวงนั้น ภัยสิ่ง
 ให้ตกศีรษะเสียประมาณไว้ บุตรภรรยาต้องขับไล่ให้ไป
 อยู่นอกเขตแดน ทักตนของซินนั้นเอาใจไม่ได้ จำจะ
 ฆ่าเสียให้เหมือนกัน อย่าให้เสียประเพณี แต่บุตรภรรยา
 ครอบครองตนของซินนั้นเรา ยกให้แก่ท่าน ทั้งสามตามแต่จะ
 เเลียงรักษากันไว้ แล้วจะทำการศพกัน ให้สมยศศักดิ์แห่ง
 ใด เราไม่ห้ามสุดแต่ใจท่านเถิด ชิมงกงชินชกไปเที่ยวถาม
 ใต้พงคกงนั้นเห็นเหลือกำลังจะช่วยแก้ไขต่อไป จึงคำนยลา
 ออกจากไซฮูมาถึงข้างนอก ชิมงกงว่ากับชินชกไปให้รบ
 กลับไปบ้าน กำชัยมารดาและครอบครัวกับยาวไพร่ของท่าน
 อย่าให้พูดจาออกความกับบุตรภรรยาตนของซินให้รู้ แล้ว
 สั่งให้ เทียนกามิจัด ไค้และสุราไป ให้ทันของซิน เอาใจไว้
 ก่อน เราจะไปหาลียปุ่นให้ช่วยพดจากับนางชยหุยบุตรสาว
 อ่อนหวานขอโทษ ตนของซินแก่ หลี่สยบเผื่อจะ มีความเมตตา
 ย่าง ลักครุหน่งเรากับชินชกไปจะตามไปตักพร้อมกัน
 พดคกงนั้นแล้วชิมงกงก็ไปหาลียปุ่น ลียปุ่นรับสั่งว่าจะช่วย
 แล้วลียปุ่นให้นางชยหุยบุตรสาวอ่อนหวานขอโทษ ตนของซิน

แรกพวกเราอยู่ที่เมืองซวตงยังไม่โตมาทำราชการนั้น ก็
 ไต่เลียงคเสพสรามีสขอยู่ด้วยกัน บัคนมเจ้านายมี
 ราชการติดตัวไม่เหมือนแต่ก่อน จะไปเที่ยวตาม อำเภอไหน
 ไม่ได้ พวกพี่น้องเราต่างคนแตกกันไป หาได้รวบรวมกัน
 อยู่เหมือนแต่ก่อนไม่ พวกพลางคหน้าคินของชินแล้วร้อง
 ให้ คินของชินเห็นกริยาเทียกกัมไม่ปรกติก็นั่งเฉยอยู่ ภัย
 ด้วยสราทมกินจำไป ชินชกไปเข้าไปถึงจำกัเทียกกัมว่า
 ให้พาเอาสิ่งของมาให้คินของชินกิน เหตุใดมานั่งนิ่งเสีย

๑ คินของชินว่าท่านสองคนนี้ มีราชการติดตัวอยู่
 ต้องเป็นห่วงมาเยี่ยมเยือนข้าพเจ้าด้วย แล้วชินชกไปว่า
 เกกมาเป็นท้าวข้าพเจ้ามาพบพวกจากนครหนงยามหนง
 ก็โดยยาก ทุกข์ของท่านครั้นพวกพี่น้องทั้งปวงจะเอาชีวิต
 เข้าแลกไม่ได้ ถ้าช่วยไต่ก็คงจะตายแทนท่าน ว่าแล้ว
 ชินชกไปก็ร้องไห้ หยิบด้วยใหญ่รินสุราส่งให้คินของชิน
 คินของชินรับมาคิมกินจนเมาแล้ว ชิมงกงเข้าไปถึงเทียกา-
 กัมกระซิบตามชิมงกงว่า เป็นอย่างไรบ้างไต่หรือไม่ได้
 ชิมงกง สัน คัระแล้ว หยิบเขาด้วย สุรา ส่ง ให้ คินของชิน
 คินของชินก็รับคิมกินออก

๑) ทัพของชินไคย่นเสียงคนร้องขอของฮยู่ข้างนอกคุก ก็เข้าใจว่าระพาเถาตัวไปฆ่า ก็หาสะตั้งตกใจกลัวแก่ความตายไม่ จึงยกมือชนลยหนวดไปมาแล้วว่าชอบคุณท่านทั้งสามคนนัก จึงเอาถ้วยที่ เติมน้ำมาให้ข้าพเจ้าจะกินสักสามถ้วย ท่านจึงกินด้วยข้าพเจ้าให้มีความสนุกด้วยกัน ฉะนั้นข้าพเจ้าได้กินอยู่กับท่าน เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปกินสุรากับหล่มคนเฮงเปกตั้งแล้ว

๑) ชินซกไปว่าท่านพคะโรอย่างนั้นเล่า ทัพของชินว่าท่านอย่าวิตความเลย ข้าพเจ้าร้อยต่อกว่าโทษข้าพเจ้าถึงที่ตายแต่หากกลัวไม่ ก็วิตคิดไว้ตั้งแต่ออกจากบ้านยเหยน-จง มาได้เป็นนายทัพนายกองก็คงจะตายวันหนึ่ง เป็นแน่ ว่าแล้วกัคมุสราสันสามถ้วยแต่ ชินซกไปชิมมวงก เทยกากิมุสราทาเข้าไม่ ทัพของชินเห็นพวกทหารโปกศัรยะพนแดง ยนมองคุกที่ประทศคุกหลายคนก็เห็นพวกผู้คุมเข้าไปฮอยตรงหน้า จึงถามว่าพวกเจ้าจะมาเอาตัวเราหรือพวกผู้คุม คำนยแล้วกรับคา ทัพของชินจึงว่ากัชมวงกชินซกไป เทยกากิมุว่า ท่านจงไปทำราชการตามทิศทางของตัวเด็ก ข้าพเจ้าจะลาไปทำ ราชการของ ข้าพเจ้าแล้ว ชิมมวงก

เทยกาก็มีโคพังตงนนักพากันร้องไห้เสียงตงซน ตันยงซัน
ห้ามว่า เกิดมาเป็นชายไม่ควรจะมาทำใจท้อแท้เหมือนกบ
สัตว์ ให้คนเขาหัวเราะไปภายหน้าไม่ต้องการ

๑ ชิมงกง เรียกนายเพชรฆาตเขา โกลแล้วสั่งว่า
ตันยงซนคนนี้เป็นพ้องกับเรา เจ้าจงทำให้ต้อยทำให้
เหมือนคนตงยวง พวกเพชรฆาตกริบคำว่าเขาพาเจ้าตายแล้ว
ชิมงกงว่ากับซันซกไปว่าเราพากันไปจับแรงที่ทางเสี้ยกซน
เกิดซันซกไปเห็นชอบด้วย เทยกาก็มีจึงว่าข้าพเจ้าจะไปกับ
ตันยงซัน ชิมงกงซันซกไปก็ออกจากประตูขนม้าไปลงที่
เขาฆ่าคน เห็นเขามาพวกเฮงสซ่วงแล้วเอาศัรษะเสีย
ประธานไว้ แล้วเห็นเขาทำปลุกโรงไว้สองหลัง มีขุนนาง
ผูกกับฆ่าคนนั่งคอยท่าอยู่ที่โรงนั้นด้วย ชิมงกงซันซกไป
ใช้ให้บ่าวบอกवाद จับแรงที่ซึ่งจะฆ่าตันยงซันให้สะอาด
แล้ว ซันซกไปจึงให้ไปเอาทอนซงตันยงซันให้ เมศตัว
เป็นโทษไปนอนตามทางนั้นมาอยู่ลงทอนด้วย ขณะนั้นบุตร
ภรรยาตันยงซันรู้ความว่าเขาจะฆ่าตันยงซัน เพราะ
ตันยงซนบอกจึงอ่อนวอนกับมารดาซันซกไปว่า ถึงจะเป็น
ประการใด ขอให้ไป เห็นหน้า ตันยงซัน ลักครอง ทนง เลศ

มารดาชินชกไปรู้ความกลัวลึงคณ ต้นของชิน ทมคณ
 กษัตริย์ของตัวมาแต่ก่อนอยากจะใคร่ไปค้ำนัยเขาด้วย จึง
 พายศร ภรรยา คณของชิน กษัตริย์ ชินชกไป ไปถึง ทฆ่าคณ
 ชินชกไปเห็นมารดามาจึงให้เข้าอยู่ในโรงพัก ประมาณ
 ครึ่งหนึ่งพอเห็นผัดม ๆ เขาตัวคณของชินมา เทยกาก็มยุค
 มอคณของชินเคนมาควยกัน มาดงทชินชกไปให้จกแรง
 วจน เทยกาก็มกรองให้ช่มงงชินชกไป กับคณทงปวงก
 พากนรองให้คณชิน มารดาชินชกไปใช้คณไปเรียกชินชกไป
 กษัตริย์เทยกาก็เข้ามาใกล้ แล้วพูดว่าคณของชินคณนเขาม
 คณกษเรามาก เวลาฉนเขาจะตายไม่ได้เห็นกันต่อไป
 แล้วเราจะไปค้ำนัยไหวคณเขาคณทงปวงจะไม่ ไค่นินทาเรา
 ชินชกไปว่ามารดาเป็นคนสงอาย ได้มารบสังคณนคณอยู่
 แล้วจะไปค้ำนัยทเขาพณนไม่ต้องการอย่าไปเลย

๑ มารดาชินชกไปว่า เมอคณเจ้าอยู่ทลิวเป็นโทษ
 บ้วยเจ็บแทบบรรดาตาย ถ้าไม่ไคเขาทไคนเราจะไคเห็นหน้า
 กษัตริย์คณนเทยกาก็พูดกับชินชกไปว่า มารดาจะไปก็ตาม
 ใจเถิก ชินชกไปจึงไปขอกกับคณของชินว่า มารดาขศร
 ข้ำพเจ้ากับขศรภรรยาท่านจะมากำนัยท่าน พอยออกแล้ว

มารดาบุตรภรรยาซินชก ไปกัษัตริย์ภรรยา ตันของซิน พวกนี้
 เค้นไปถึง ซินชกไปก็งมมือมารดาเข้าไปตรงหน้าตันของ-
 ซินแล้ว มารดาซินชกไปว่าท่านเศรษฐีผู้มั่งคั่งแก่เรา ขอ
 ท่านไปเป็นสขยบนสวรรค์เถิด ว่าแล้วมารดากัษัตริย์ภรรยา
 ซินชกไปคำนัยตันของซิน ตันของซินก็คำนัยเหมือนกัน
 แล้วบุตรสาวกัษัตริย์ภรรยาตันของซินก็ขอตันของซินไว้ แล้ว
 ร้องไห้กลางเกลือกอยู่

๑๐ ขนางพวกเพศฉมาตแลรรามูร ซึ่งไปดูเห็นตั้ง
 นนต่างคนต่างก็กลลกลใจในกสิ่งเวธ กลสนนำตาไว้ไม่ได้พา
 กันร้องไห้ทั้งสี่ ตันของซินพูดกับซินชกไปว่า ท่านจงพา
 เอมารดาภรรยาของท่าน กัษัตริย์ภรรยาข้าพเจ้ากลับไป
 บ้านเรือนเสียเถิดข้าพเจ้าจะตั้ง สติ อารมณ์ ให้สบายใจ
 มารดาซินชกไปไต่ยืนยันถึงนั้น จึงให้คนใช้ของตัวเขาเกวียน
 มาแล้ว ปล่อยให้ภรรยาตันของซินขึ้นบนเกวียนแล้ว
 มารดาและภรรยาซินชกไปก็ขึ้นบนเกวียนพากันกลับไปที่อยู่
 ซินชกไป จึงให้ บ่าว ทิด ไฟ ชน กอง หนั่ง ชิมงกง ซินชกไป
 เทยกากิม ต่างคนก็เอามีดเชือดเนื้อทูลาแขนของตัวออก
 คนละชิ้น ย่างไฟให้สุกแล้ว เอามาตั้งให้ ตันของซิน แล้วว่า

ข้าพเจ้าทั้งสามได้กินสราสาบานกัน ไว้แต่ก่อนว่าจะร่วมสุข
 ทุกข์ด้วยกัน เวลาวันนี้ข้าพเจ้าจะตายตามท่านไปก็ไม่ได้อด้วย
 เป็นห่วงมารดาแก่ชราแล้ว บุตรภรรยาของท่านอยู่ข้างหลัง
 ข้าพเจ้าจะช่วยกันเลี้ยงดูรักษาไปกว่าจะหาชีวิตใหม่ ถ้าไม่สัจ
 จริงเหมือนถ้อยคำข้าพเจ้าทั้งสามคนว่าดังนี้ ไปภายหน้าขอ
 ให้มีผีโศกหนึ่งมาเอาตัวข้าพเจ้าทั้งสามคนไปตกเป็นท่อนน้อย
 ท่อนใหญ่เผาไฟเหมือนชันเนอนเกล็ดคนของชันกรวยเอาเนอน
 มากินจนแล้วนั่งอยู่ ชันชกไปพิเคราะห์ดูกริยาตนของชัน
 เห็นว่ายังมีความวิตกกังวล นางต้นฮายเนยบุตรสาว ชันชกไป
 จึงเรียกชันฮวยเง็กมาใกล้แล้วว่า เจ้าจงคำนับกราบไหว้พ่อตา
 เสียชันฮวยเง็กก็ เขาไป ตรง หน้าตนของชัน คำนับลงสักร
 ตนของชันพิจารณาหน้าตาเนอตัวชันฮวยเง็กแล้ว ก็
 หัวเราะตงชันว่า ครองเรามีความยินดีขงนัก คน ๆ นึกอว
 บุตรเขยของเราแท้ ๆ ว่าเท่านั้นแล้วตนของชันก็ยืนตัวระ
 ออกมาร้องว่า เราจะไปแล้วพวกท่านจงลงมือเถิดนายเพชร
 ฆาตก์เอาดาบฟันคอตนของชันขาดตาย พวกพินของรวม
 สายานทั้งปวงพากันร้องไห้ชัน มีคำในฟังเพียงว่า ตนของชัน

คนนถงหลสับนระเลียงไวคคงไม่ยอม อยู่ตายควย พยายาม
ก็ไปเกิดเป็นโกชวหนโตมารบกับหลสับนออก

๑ ฝ่ายต้นฉนวนก็ส่งยายผม จึงร้องให้ เขามา กอศัพ
ต้นของชินว่าท่านอย่าเพื่อไปก่อนข้าพเจ้าจะตามไปปรนนิบัติ
ควย ว่าแล้วชกเขากระบพเห็นขอยกยตัวออกมาจะเชือกคอก
ตาย เทยกากิมเห็นจึงวิ่งเข้าไปชิงเขากระบไวหาพันเชือก
ไม่ ชิมงกงจึงว่าเหตุไต่ท่านจึงมาคิดใจสั้นไปก่อนแล้ว
นายเจ้าตายแล้วยังไม่ไต่ทำการศพ การข้างหนามขยมาก
ระมาควนฆ่าตัวตายไปเสียนั้นไม่ชอบ ชินชกไปจึงให้เอา
ศัษะต้นของชินมาต่อเอาบ้านเย็บติดกับคอกสนธิ แล้วยก
ศพชนใส่เสื่อกางเกงใส่ลงในโลงขกขนบน เถวยนไป ให้คน
พทษรภษาไว้ทรวคนนอกเมือง พองยเตงชีวจนคอกคิมเหมง
ลลชอชนกับหลสับนระของหลสับนมาถง ก็ตามไประ ช่วยส่ง
ศพ บุตรภรรยาของเซงเปกตั้งให้คนเอากระคายเงินกระ
คายทองมาเผาเช่นศพควย ต่างคนต่างร้องไห้ขย แล้วพา
กันเอาศพต้นของชินไปฝากไว้กับหลวงจันทวคเสร็จแล้วต่าง
คนก็พากันกลบมาทอย มีคำในพงเพยว่า เมอชมงกง
ชินชกไป เทยกากิมอ้นวอน ขอโทษ ต้นของชิน แก่หลสับน

ในโรงทงไว้ใน เก่งนางกรอง ให้แลวกลบออก มานั่งชยข้าง
 นอก ซเซยขนซางฝรกษาเมืองเขาไปแจ้งความแก่หลังซง
 ซมิงกงเกยทรพยสัง ของทองเงน ทคลงไป ให้ซาฟเจ้ารกษา
 เมืองไวดถวนทกปรการแล้ว บคณพระเจ้าตงคกทรงพระ
 เมตตาไปรคให้กลบออกมาชยบ้านเมืองตามเดิม ซาฟเจ้า
 จะขอลาออกจากทเจ้าเมือง ท่านจงหากคนทมสคชญญามา
 รกษายานเมืองค่อไปเถิด นางยงอินกงจูวา ซมิงกงเป็น
 ชนนางฝ ไชญมสคชญญามาก เห็นว่าท่านควรจรรกษาเมือง
 ไค่ จึงมอชยบ้านเมืองไวก่ท่าน ซงท่านระให้เราจค้แจ้ง
 ตามอาเภอไค่หรือ ซมิงกงจค้แจ้งการไวก่แต่ก่อนชยงไร
 กอชยไปชยงนนเถิด แต่คัพมารคาเราชยในเก่งนคคสังเวช
 นกหนา ท่านจงชวยจค้แจ้งหาทให้เราฝงคัพมารคาชวย
 ซเซยขนซางวาทเมืองลกชวเป็นทลม ชคคลงไปหนอยหนงก
 เปนนาซาฟเจ้าเห็นทชนหนงเป็นทคอนสระอาคคชย ไกลถเขา
 เรียกว่าชานลยเฮไม่ส้ไกลถนค ทางตงแต่เมืองลกชวไป
 ล้ามวนกถง แลวคัพพอยหงฉนคฝงชยทนนคชย นางยง-
 อินกงจูวาเฮยหงฉนเมอชงมชวคชย กบยคคาเราค้ไค่รคคไค่
 กนมาก ท่านชวยไปจค้แจ้งหาทชวยลนนให้แก่เรา เราจะ

ไต่เอาศพนาวธาไป ผังไฉ่ลงราคาที่จะแพงอย่างไร ก็ไม่ว่า
 ชะเขย่นฮางกรบคำ จึงส่งให้ขาวไปจิกแรงคทไคแล้วให้กลบ
 มาขอกความ และเมื่อครึ่งเมืองแฮเสียบกกองทัพน พวก
 ทหารผู้หญิงของนางยงอนกรจุทผกทไคไว้แต่ก่อนระจิกกระ
 กระจาย ต่างคนต่างไปมผวียงไปอยู่กยญาตพนองขาง ครน
 รัความว่านางยงอนกรจุ นายของตัว กลยมาลง เมือง ลักชว
 ต่างคนกมความยงค์เขาฮอกยนางตั้งเกา นางยงอนกรจุ
 เลือกเอาแต่คนทสคยซอมสคยขญาไว้ นอกนนั้นให้กลบไป
 กยพนองลักชวตั้งเกา อยู่มาประมาณสามวัน คนใช้ของ
 ชะเขย่นฮางชง ให้ไปคทผงศพนนกลบมาแจ้งว่า ไปหาทผง
 ศพทขานลยแฮไคแล้วชะเขย่นฮางก็เอาความมาแจ้ง กยนาง
 ยงอนกรจุ นางยงอนกรจุให้คนไปทำศคทผงศพกยให้ตั้ง
 ข่านปลุกเรอนโรงไว้ท ไกลผงศพ สำหรับนางจะไปอยู่เสรี
 แล้ว นางยงอนกรจุจึงให้เอาศพนางเฮาเฮามารทา กยศพ
 นางสาวใช้ แห่แหนฮอกไปทำขญาให้ทานผงศพแล้ว นาง
 ก็พากันไปอยู่ ณ บ้านลยแฮ นางยงอนกรจุจึงมหนังสือ
 คำนบขอยพระคุณให้ชนททมาส่งกลบเข้าไป ทูลแก่พระเจ้า
 ด้งค กยเตาฮองเฮาและหลสขน ณ เมืองด้ง

๑ ฝ่ายนางขกฉน อยู่กับ นางยงฉนกงรุท ยาน ลุยแซ
 คิดถึงบิดามารดาจึงพูดกับนางยงฉนกงรุทว่า ข้าพเจ้าจะขอลา
 กลับไปบ้านเมือง นางยงฉนกงรุทก็คิดว่าจะไม่ให้ไป ภาย
 หลังคิดไต่ถามนางขกฉนเห็นคนกตัญญูต่อบิดามารดาก็ยอม
 ให้ไปจึงส่งว่า ถ้าเจ้าไปถึงบ้านเมืองแล้ว จงรีบบิดามารดา
 มาอยู่ที่ยานแซด้วยกัน แล้วว่าแต่คนหรือภักดีเมืองหรือจว
 ก็ไม่ใกล้ไกลกันนัก เราจะฝากหนังสือไปถึงลือเสงบุตร
 ลือโงยเจ้าเมืองหรือจวด้วยฉบบหนึ่ง เจ้าจงส่งเคราะห์พา
 หนังสืออันส่งให้ภักดีลือเสงเอง อย่าส่งให้ภักดีใดที่ไม่พบ
 ตัวจึงส่งคนเข้าไปบอก ถ้ามีขอกมาจงเอาลูกเกาทณฑล
 นึ่งให้ภักดีนั้นพาเขาไปให้ภักดีลือเสง ลือเสงเห็นลูกเกาทณฑล
 ก็คงจะออกมา เจ้าจงเอาหนังสือส่งให้ พดพลาจต่างคน
 ต่างร้องไห้อาลัยต่อกัน ครั้นพดพลาจสังเสียดกันแล้ว นาง
 ยงฉนกงรุทจึงเอาเงินให้ภักดีนางขกฉนไปซื้อกินตามทาง แล้ว
 ส่งหนังสือกับ ลูกเกาทณฑลให้แล้วจึงหญิงชังเป็น ทหารสอง
 คน คนหนึ่งชื่อภักดีหลง คนหนึ่งชื่อเงาเหลียงให้ไปกับ
 นางขกฉนด้วย นางขกฉนรีบหนังสือและลูกเกาทณฑลภักดี
 ชื่อเสียบขงและสิ่งของตัวแล้ว นางขกฉนกับนางคนใช้สอง

คนแต่งตัวเป็นผู้ชายค้ำบิลานางยงอินทงจึงออกจากบ้าน นาง
 ยงอินทงก็ตามมาส่งสนทางสามต่า ทางคนต่างร้องไห้สังเสียด
 กนชกคร่งหน่ง แล้วนางยงอินทงก็กลับมายาน นางชกกลน
 กกับนางกิมเทลงนางเงาเหลยงแรมนอนไปตามทาง หลายวัน
 ึ่งไปถงเมืองไซคนเคียคบ้านเคิมชองนางชกกลน นางชกกลน
 ไม่เห็นชกมารคา แต่เพื่อนบ้านเห็นจำไควว่านางชกกลน
 นางชกกลนก็ไถถามถงชกมารคาว่าพากันไปอยุทไทน เพื่อน
 บ้านชกกวายคาทานคายเสียนานแล้ว มารคาทานชากจนลง
 ไปไควฉวใหม่แซ่ชยเป็นคนชาวนา พากันไปปลุกเรอนอยุท
 ชายท่ง นางชกกลน ไทพงคัง นนกรอง ไทคคอง ชวยเซ่งจ้อม
 บคา แล้วลาเพื่อนบ้านไปทบ้านชายท่ง เห็นนางอวยส่มารคา
 มาตักน้ำชยทชอนางชกกลนเขาไปไกลคานบแลวร้องไห้ นาง
 อวยสเห็นบทรสาวกลบมากทไ จิงพายบทรกัยนางสาวไช้สอง
 คนไปถงเรอน นางอวยสก็กัยนางชกกลนนางอวสน ท่างคน
 ต่างร้องไห้แลวพูดจาไถถามทุกชยชกกัน ท่างคนก็เส้าความ
 แต่หลังให้พงทุกประการ ครั้นเวลาร่งเขานางชกกลนไปท
 หลมฝงศัพ กรายไหวค้ำบิเช่นศัพบคาแล้วกลบมาอยุท
 เรอน หลายวัน จะคิก ไปหา ลอเสงท เมืองหอจว พช

หักชำหนาซอกกวเจ้าเมืองไซคนเคียบครความว่า นางบกลัน
 กลยมาถงเมืองแล้ว เคมล้ำคณูว่านางบกลันเป็นผ้ชาย
 ริงตง ให้เป็นนายทหาร ศึกถงคณนางบกลันเมือครั้งไปรบ
 กบยทวมหวงวณกองทัพเมืองแฮ นางบกลันช่วยแก้ไขจรงวอก
 ความตายหนีมาไท หักชำหนาซอกกว รัรบชยเลียง
 ตงแตง ให้เป็นนายทหารใหญ่ชนอก ครนรวานางบกลัน
 เป็นผ้หญิง กยงมคความยนตระไกรรบมาไวเป็นภรรยา
 นางบกลันรคความตงนนักไม่สบายใจ ครงนนางอวฉฉ
 นองสาวนางบกลันชายไท ๑๗ ปี เวลาค่านางบกลันเรียก
 นองสาวเขามา ไกลแล้วเลาคความ ทนางยงอนกงรุ ตั้งมาให้
 ไปหาล่อเสง กบยเรองหักชำหนาซอกกวรัรบไปเป็นภรรยา
 ให้นางอวฉฉฟังทุกประการแล้วว่า พระลกลลอบหนีไปเห็น
 จระไม่พันควยคนเขารัจกมาก ความยากระตกอยกับมารคา
 เจ้าจางแตง ควเป็นผ้ชายเหมือนกบย เขาหนงสอนไปตั้งให้
 ล่อเสงทเมืองหอจว ช่วยตั้งเคระห่นางยงอนกงรุ ให้สัน
 ธุระของพควย พอยภายหลังจางโคยจระคายกตงเป็นสุข
 นางอวฉฉว่า ตงแคเล็กมาซาพเจ้าหาไทไปเที่ยวทางไกล
 ไม่กถจะไปไม่ถูก นางบกลันว่าไม่เป็นไรเจ้าคงไปไคคอก

ว่าแล้วนางบอกตนเขาทรงสัสและลูกเกาทดทกขยเงนชชกน
 ตามทางห้าสิบตำลงสั่ง ให้นางอิวสนนของสาวแล้วเรียกนาง
 คนใช้สองคนเข้าไปปรึกษาสั่งว่า ให้นางกิมเหตงไปเมือง
 หือจิวกับนางอิวสน ครั้นเวลารุ่งเช้าที่ทศาหนาชอกิวให้จก
 ผู้คนมาเกวยนมารยนางบอกตนถึงประตบ้าน นางอิวสน
 มารคาแจ้งความตงนงจวงเขาไปบอกกับขยตรว่า ทจเจ้า
 มาอยู่กับมารคาไม่ได้สกกจนหาทนคลายทกขไม่ จะพลก
 กันต่อไปอีก บอกพลางกอกขยตรร้องให้อยู่ในท้องโรง
 นางบอกตนห้ามมารคาว่าอย่าร้องไห้ไปเลย เมอกรรมมาตง
 แล้วทองจาเขน นางจึงแต่งทวให้ตงตามแข่งใจออกมา
 ตยนรบพทจายราศรยกับนางเฒ่าแก่ชชหลงทหนาโรง แล้ว
 นางเฒ่าแก่บอกความว่า มรบสั่งให้ออกมารบท่านเข้าไป
 อยู่ในแก่ง นางบอกตนจงพทว่า มรบสั่งออกมาแล้วชชพเจ้า
 ไม่ชคไค จะชอลาท่านไปค่านบศพเสยก่อนแล้วจงจะเข้ามา
 ไปกับท่าน คนทมารบยกยอมให้ไป นางบอกตนจงเรียก
 นางเงาเหลยงชนเกวยนไปคยกัน มารคาทขยคาลัยกตาม
 ไปสั่งทวย ครนไปตงทตงศพ นางบอกตนเกินตรงเขาไป
 ค่านบกรายไหวศพยคตงสศครั้ง แล้วร้องไห้ราพนไปต่าง ๆ

ชกมตยอกรากเสื่อเชือกคอกตายชยทหนาหลมฝงศัพ นาง
 เงาเหลยงเห็นคงนนักตกใจ หนักกลอบกลบมาแรงความ
 กยนางขงอนกงจูทบ้านลุยแฮ

๑ ฝ่ายนาง อวนส์ มารคาภัยพิคาเลยง เอาศพนาง

บกลนผงไวเคยงกยศพิคา แล้วกลบมาย่านนอกกยชาหลวง
 ชาหลวงก็พากันเข้าไปแจ้งความกยหัดชาหนาชอกวิ
 หัดชาหนาชอกวิความเสี่ยคายนัก

๑ ฝ่ายนางอวนส์ริความว่าพสาวตายมีความฮาตย

นกงจคคควา เหตุทงนคเพราะหัดชาหนาชอกวิมันจะรีบตัวไป
 เบนภรรยา ถ้ามันรู้ว่าเรารปร่างงคงามเป็นนองสาวนาง
 บกลน มันก็จะรีบเราไปอีก จะมีตายตามกันไปอีกหรือ
 ถ้าเราคิดเอาหน่งสอไปส่ง ให้ล่อเสงทหือจวช่วยส่งเคระเท
 นางขงอนกงจผมคณแกพเรา อย่าให้เสี่ยวาจาทพเราบริระ
 เห็นจะคิกควาอยุทน ไปภายหน้าระโคเฟงขณนางขงอนกงจู
 เพอระโคคความสขข่าง คคแล้วนางกเขียนหน่งสอขอกความ
 ไร่ให้มารคารมขยทนางวางไร่ในท้อง นางอวนจึงเรียก
 นางกมเหลงเข้ามาขอกความแล้วแกงควเขนชาย ทำเป็นท

หนาประทุกเกิด ข้าพเจ้าขยันทนถ้าผู้ใดขอกมาสังความเข้า
 ไปขอกก็ล่อเส่ง ล่อเส่งออกมาแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะไปขอก
 ความ นางอิวฉนก็มานั่งชอนาซาถักนอยู่ประมาณครู่หนึ่ง
 เห็นนางกิมเหลงพาเขานางคไช่คนหนึ่งมาที่โรงนาซา นาง
 จึงถามคไช่ว่าท่านชอโคแซ่โค คไช่บอกวว่าแซ่ชงเฮงหิง
 แล้วถามว่าอะไรสิ่งใดขอกไปเกิด นางอิวฉนบอกว่าเรามีธุระ
 ขยู่อย่างหนึ่ง แต่ยังไม่ขอกไม่ได้เชิญท่านกนนาซาเสี่ยก่อนเกิด
 จึงจะขอกความ เฮงหิงกนนาซาแล้วพูดว่า ท่านจะขอก
 ความสิ่งใดเชิญขอกมาให้แจ้ง

๑ นางอิวฉนพูดว่า เราอยู่เขตแดนหอยกเป็นคน
 ขอยกขล่อเส่งมาต่อกอน บัดนี้เพอนเราคนหนึ่งฝากซอง
 สำคัญมาให้กับล่อเส่ง เราจะขอพบกับล่อเส่งจะได้หรือไม่ได้
 เฮงหิงบอกว่าล่อเส่งคนแต่หนึ่งล่ออยู่ในห้อง หากใครจะออกมา
 ไม่ได้ ถ้าจะมีธุระเห็นแต่ไปเที่ยวยิงสัตว์ในป่า ก็ขไปกินอาหาร
 กับขตาเท่านั้น แต่ท่าน ๆ ไปครึ่งหนึ่ง ถ้าท่านจะฝากหนึ่งล่อ
 หรือสิ่งใด เราจะช่วยรับเอาไปให้กับคนใช้สันทนนำส่งเข้าไป
 ให้กับล่อเส่ง

๐ นางอวลเห็นว่าหนังสือนั้น จะส่งให้กับมือ ล้อเสงเอง
 แทนของสำคัญสองหนังสือ ท่านจึงส่งเข้าไปให้ห้องล้อเสงด้วย
 เสงหงจึงว่า ท่านจะฝากสิ่งใดให้เรงเอาไปฝากเจ้ามธุระ
 ทศทวอยู่ นางอวลจึงให้นางกมลเพลงหยิบลงลูกเกาทณฑ
 ลิ้งให้นางเฮงหง นางเฮงหงรับมาพิจารณาเห็นว่า ภารก
 ชยล้อเสงไว้ทลูกเกาทณฑ เสงหงกลานางอวลนกลับมาพบ
 กับพอมุขคนใช้สนิทของล้อเสง เสงหงบอกความให้ฟังแล้ว
 ลิ้งลูกเกาทณฑให้ พอมุขรับเอาลูกเกาทณฑลิ้งให้เฮงหง
 คอยทวอยู่ พอมุขจึงเอาลูกเกาทณฑช้อนใส่ไว้ในเสื้อ แล้ว
 เข้าไปในห้องทกเรียนหนังสือ แจกความแล้วลิ้งลูกเกาทณฑ
 ให้ล้อเสง ล้อเสงคงแตกฝากหนังสือให้ชกเขียนถือไปให้
 ชนชกไปตรงนั้นไม่ไต่ยนข่าวสิ่งใดเลย คิดทวคกลงนาง
 ยงธันกรงอยู่ พอมุขเอาลูกเกาทณฑมาลิ้งให้รับมากก
 จำไว้ว่าของทว นางนงอยู่แล้วถามว่า คนทลูลูกเกาทณฑ
 มาลิ้งให้หนูอยู่ที่ไหน พอมุขบอกวว่าเขาพักอยู่ที่เคยมนออกคก
 วามหนังสือออกคกบหนึ่ง จะส่งให้กับมือท่านเอง

๐ ล้อเสงจึงกระซิบพคความลึกลับพอมุข พอมุขก็
 ออกมาลิ้งให้เฮงหงพาผลือหนังสือนั้นไปคอยทว อยู่ที่ประค

ข้างทิศเหนือ ล้อเส็งจะออกไปเที่ยวเล่นป่า เเฮงหิงก็ออกมา
 ขอกความกนิยนางชิวฉวน นางชิวฉวนจึงคิดเงินค่ากินให้กับ
 เจ้าของเตียมแล้ว เเฮงหิงพานางชิวฉวนนางกิมเหลงไปคอย
 ทำอยู่ที่ประตูทิศเหนือตามคำพอมยสั่ง ประมาณครู่หนึ่ง
 ล้อเส็งแต่งดวงตงามขมาพาพวกบ่าวไพร่เดินเป็นกระบวนมา

๐ นางชิวฉวนเห็นดังนั้น จึงนกวารปรากฏล้อเส็งงาม
 นก กระหนอรนางยงฉนกงจะไม้คิดคงอยู่เสาคา ครน
 ล้อเส็งออกจากประตูเมืองเลยไป นางชิวฉวนนางกิมเหลงก็
 เข้ามาขไปกับเฮงหิงตามล้อเส็งไป ครนล้อเส็งแก่งทำ
 ขบายจะไปเที่ยวขงสัตว์ ขบสัตว์เล่นปรารณนจะให้พมยถอ
 หนึ่งสี่ จะไปพิทจาโตตามให้ริความ ครนไปขงข่าแห่ง
 หนึ่งสี่ให้พวกบ่าวไพร่ขงข่ง กางข่าแยกข่าขงไปเที่ยว
 คนหานอขยตามเฮงเขา แล้วพอมยขมยถอหนึ่งสี่เข้าไป
 โกล นางชิวฉวนขงส่งหนึ่งสี่ให้ล้อเส็ง ล้อเส็งขมมาพิเคราะห
 คุกตลทหนึ่งสี่ว่า ผ่ากมมาถงล้อเส็ง ให้เบคหนึ่งสี่ถอ
 ล้อเส็งครนจะถกผนถอขงอานคุกทนน เห็นผคนขงอยู่มาก
 กถวความจะริไปถงขค ขงส่งหนึ่งสี่ให้พอมยถอไว้แล้ว
 ถามว่า ท่านขอแซไรเหตุใดจึงริขงกนิยนางยงฉนกง

ของทรงเป็นทาสทรรบแขก พอมยกพานางอวลนาง
 กัมเหลือง ไปอยู่ที่หอหนังสือตามสั่ง ล้อเสงก็เลยไปคำนับ
 มารดาทงกางใน

๐ ล้อไชยทอนเห็นบุตรมาหา จึงเล่าความให้บุตร

ฟังว่า เมื่อนอนเจ้าพุกจาสุวรรณเสริญถนบตรสาวเตาเกษน-
 เตก วามสศยัญญาแข่งทัพศึก เมื่อตระกยตาเจ้าพุกว่า คน
 ทโยให้ไปสยขาวราชการ ณ เมืองฉงนณ กลับมาแจ้งความ
 ว่าเตาเกษนเตกยกทัพไปช่วยเสงสชวงกองทัพเมืองฉงนยก
 ให้ทำโทษถึงตกศีรษะ นางยงอินกงจูไม่กลัวแก่ความตาย
 เข้าไปเฝ้าพระเจ้าฉงนท ขอให้ทำโทษแทนเตาเกษนเตกสยตา
 พระเจ้าฉงนททรงพระเมตตา ยกโทษไปรคปล้อยเตาเกษนเตก
 ให้ไปบวชเสย เตาสองเขาก็รักใคร่ เขาบุตรสาวเตา-
 เกษนเตกเป็นหลาน ประทานทรัพย์สิ่งของให้ชนทั้งสองคน
 พากลับมาส่งฉงนณ หลึงคนนมหกตัญญู ครنگอนเมอ
 ทงกกเป็นเมืองใหญ่ชยเป็นคว ว่าทกยเมืองเรา บคนกเป็น
 เมืองชนของเมืองฉงน เป็นกกเดียวกขเมืองเราแล้ว ไทชน
 วายตาเจ้าจรมหนังสือไปเมืองฉงนชมบุญพระเจ้าฉงนท แล้ว
 ว่าจะขอเขานางยงอินกงจูบุตรสาวเตาเกษนเตกมาโทษเขา

ถ้าเจ้าโตบุตรสาวเตาเกียนเต็กมาอยู่กับเป็นภรรยาสามควย
กันแล้ว มารดาภักขิตาของเจ้าจะสนทวงควยวัดก้อย
ควยเจ้า

๐ ล้อเส่งว่าเวลานั้นข้าพเจ้าออกไปยิงเนื้อ พบคน
มาแต่เมืองลกซว บขกว่านางยงอินกงบุตรสาวเตาเกียนเต็ก
มหนึ่งสอฝากมาลงข้าพเจ้า ล้อโทษุหยินถามว่าคนทกลอ
หนึ่งสอมานนเคยวนชยทไหนด ล้อเส่งบอกว่าข้าพเจ้าให้
พอมยพาไปพักไว้ที่ของเรือนหนึ่งสอ ล้อโทษุหยินจึงไหนดนาง
คนใช้ไปเอาหนึ่งสอที่พอมยมา ล้อโทษุหยินฉีกผนกออก
อ่านดูใจความว่า เมื่อครั้งพวกคนบนหลังม้าท่ามกลางทัพ
แล้ว ต่างคนต่างจากกันไป ถ้อยคำของท่านนนยงประจักษ์
ชยกับข้าพเจ้า เห็นที่ท่านจะลุ่มความชนนั้นนเสยงเฉยชย
ข้าพเจ้าคอยฟังข่าวแต่ดูขุนาวรณลง ดูรูอื่นก็ไม่ได้ข่าว
ประการใด คงแต่กินนาคาอยู่ตลอดเวลาเข้าคา จนยานเมือง
ก็เสยชยเป็น คนชงว่าทระโหมาพุดว่ากล่าวนนกตายเสย
แล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าได้ความชยากจนชยแต่มีเคยว เปรียบ
เหมือนจอกแห่นลอยกลางมหาสมุทร ตัวท่านก็ชงหน่มชย

บิดาก็คือเอนลงเจ้ามอชใหญ่ ไม่ควรรบกวนจะมาเลี้ยงคุณ
 ข้าพเจ้า และความที่พวกคนแต่ครั้งก่อนนั้นยกเล็กเสียดเล็ก
 คิดแต่การต่อไปข้างหน้าว่าท่านจะรักใคร่ผูกพันผู้ใด เห็น
 การเหลือกลางแล้วขอกให้ทราบด้วย ข้าพเจ้าจะได้ช่วย
 ส่งเคราะห์ให้ตามสติปัญญา พดมาทรงนมัสว่าเล่นเป็นความ
 สัตย์จริง ว่าสันทานกับข้าพเจ้านั้นเปรียบเหมือนเงาอยู่ใน
 กระจกเหลือที่ระหีบยกออกมาได้ และความที่คนลวกหนักเบา
 ข้าพเจ้าได้ความสุขทุกข์ประการใด ก็ได้ส่งมาจนางขกถน
 นองข้าพเจ้าแล้ว ถาพาทราบความในหนังสือขอท่านอย่า
 ได้ถือโทษแก่ข้าพเจ้าเลย

๐ ล้อเสงนั้นเดิมคิดว่า นางขงอนกงกุมทนางสนก
 ทนายสั่งให้ไปทำงาน ครั้นแจ้งความในหนังสือว่ากล่าว
 ตักรอนมาตงน กเสียดใจขงนกชบลงกับตักมารดาแล้วร้อง
 ให้อยู่ ล้อไทยหยินจึงประคองบุตรให้ลูกชนแล้วปล่อยถามว่า
 เดิมเหตุอย่างไรเจ้าจึง ไตรก ไคร รุจกกันกับ นางขงอนกง
 ล้อเสงร้องให้เล่าความแต่หลังให้มารดาฟังแล้วว่า เขยหงฉน
 เป็นคนรัก ไครกขยตา ทงชชชชฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
 ด้วย เมื่อขณะข้าพเจ้าไครกไครกกับนาง นางสั่งความไว้ว่า

ใหลอวอนเอียงหงฉันไปสู่ขอแก่ตามก๊วยนเต็ก ข้าพเจ้าก็ไค
 รมคำไว้ พะทราบความว่าเอียงหงฉันตายความจึงไคเวคราง
 มาหลดย นางจึงมหนังสือมาตครอนเสียบ เพราะเห็นว่า
 ข้าพเจ้ามิให้ใคไปสู่ขอตามสัญญา ใคนางจะคิดนอใจ
 ทงข้าพเจ้าก่อนกทาไม เพราะทวข้าพเจ้าชวเองพคพลง
 ร้องไห้พลง ลอโงยออกจากแกงเคินไปเล่นทแกงลอโทษุหยิน
 เห็นบุตรนงร้องไห้จึงชคตาม ลอโทษุหยินจึงเล่าความให้
 ฟง แล้วส่งหนังสือนางยงอนกงจูให้ ลอโงยทริความแล้ว
 ทวเรา ว่าบุตรเราไไมเรท่ำหุยิงเอาแต่ร้องไห้ หนังสือ
 นเขาไมตครอนตอก เขาให้มาตคเคอนนนทริการแต่เพียง
 นไไมสยากนัก เราจคิดให้สำเรจความปรารอนา จึงปลอย
 ว่าเจ้าชวตกลเคย บคาคะไคชนนางถหนังสือไปเมืองหลวง
 สรรเสริญชมบุญพระเจ้าตคตบยหนังสือ แล้วบคาคะทำเรื่อง
 รวาทเจ้าพคจากยนางยงอนกงจูไว้ลยบยหนังสือ ไคกยชนนาง
 ถอไป ทลชอกไคพระเจ้าตคตคจจะไปรคปรทานให้ ถึง
 นางไมยอมจะชคตบยสงทไทนไค ไคประการหนังสือสยใน
 หนังสือนางยงอนกงจู มีมาว่าความลยประการไคกไคสง
 มากยบยงสาว เหตุไคคยถหนังสือเป็นผู้ชายไปเล่า

๐ ล้อเส่งไต่พิงบคาว่าตงนนิมีความยนิค จิงว่า
 ข้าพเจ้ายังหาไต่ตามผลอหนังสือให้ฉนวนฉไม่ ว่าแล้วก็ลา
 บิการมารคากลับมาทอญของตัว พอเวลาพลยคำล้อเส่งให้ยาว
 จักไต่และสรามาตงไว้ แล้วเชิญอวฉนมากินไต่เสพร
 ักยกัน ล้อเส่งเสพรพลาตตามฉนเรองนางยงฉนงงอก
 นางอวฉนก็เล้าความแก่หลังให้พิงทุกประการ

๐ ล้อเส่งครนไต่พิงนางอวฉนเล้าความว่า นาง
 ยงฉนงงงูเข้าไปรับโทษแทนบิการ ล้อเส่งก็ร้องให้ ครนพิง
 ไปฉงพระเจ้าฉงตทงพระเมศตามให้ทำโทษ เต่าเขากรก
 ไต่เอานางยงฉนงงงูเป็นหลานกยนิค แล้วว่านางยงฉนงงู
 ทำศพเขาเขามารคาลยงแล้ว มาตงยานเรอชอยู่ไกลท
 ฉงศพ ก็มีความฉงเวษยงนิก ครนค่อไปว่านางบักฉนกลย
 ไปหาบิการมารค ฉ เมืองไซคนเคยค หักชาหนาชอฉงวิ
 ความให้คนมารบจะเอาไปเลยงเป็นภรรยาฉนางไม่ยอม จิง
 เชอคค่อตายทหลมฉศพคาคงนนิ ล้อเส่งเอามอศยฉง
 ทไต่แล้วว ฉยกายพิสาวของเจ้าการเป็นแต่เพยเรน ไม่
 ศวรจะนำศยกายเลยเลย นำแก่นใจ เราไม่ไต่พิงพิสาวของ

นางกิมเหลงรักใคร่อยู่กับพ้อมย จึงพุกกับนางอิวลันว่า
 กงจอตานรมมือไว้กอยาออกไปเลย ข้าพเจ้าจะออกไปเอา
 สิ่งของมาเอง

๑ ล้อเสงไคฟงนางกิมเหลงพุกถูกไคยันท ก็จึงว่า
 ท่านคนนั้นพุกชอยอยู่ แล้วล้อเสงให้คนใช้ไปกับนางกิมเหลง
 ออกไปรับสิ่งของที่ร้านเคียมเข้ามาไว้ ครั้นแล้วนั้นล้อเสง
 กับนางอิวลันกรีกใครกันสนทน ถึงจะพุกพาหารอการงานสิ่ง
 ไคก็ถูกไคกัน

๑ อยู่มาวันหนึ่งเวลาเช้ามีก ล้อเสงตนจากที่นอน
 ค่อยย่องเดินมาเบตประตมิให้ก ถึง ด้วยมีความเกรงใจอิวลัน
 ยงนอนหลับอยู่ ครั้นออกมาดูประตคองนางกิมเหลงอยู่
 ไคยนเสียงพ้อมยกับนางกิมเหลง พุกพาห้วระหยออกกันอยู่
 ในห้อง ก็แอบฟังอยู่รู้ว่าทาใช้ผู้ชายใหม่ เป็นหญิงปลอมมา
 แน่แล้ว ล้อเสงก็เดินเลยไปค้ำนอัยคามาารคาคตามธรรมเนียม
 แล้วกลับมากพขพ้อมยทกกลางทาง ตามว่าเมื่อเวลาใกล้รุ่งนั้น
 พุกอะไรกันกับกิมเหลง พ้อมยก็แจ้งความจริงให้ฟังทก
 ประการ ล้อเสงรู้ว่านางอิวลันเป็นหญิงกคใจ ครั้นเวลาค่า
 จึงให้คนใช้เอาสุรามาลอง ประารณจะพุกพาแพละไลม

เฮานางอวลินเห็นภรรยา คนใช้ยกโต๊ะสุรามาทองแล้ว ล้อเสง
 ริงเรียกนางอวลินเข้ามานั่งเสพสุรากับกัน นางอวลินคิด
 แต่ในใจว่าถ้ากินสุราเมาแล้ว ล้อเสงก็ระริบแยบคายหากิน
 สุราไม่ กินแต่แก้ลมตามธรรมดาเฉย ล้อเสงแกล้งทำเมา
 ยกมือชนพาดขานางอวลินแล้วชนนอนบนเตียง ว่าระไไ
 ปรักษากนตงเรองนางขงอนกรู นางอวลินมีความลระอาย
 ยกมือชนผลึกเสยมิให้พาดข่า แล้วท้านนัระรังไทเวลา
 พรุงนรงคอยปรักษากนเดก

๑ ล้อเสงขมแล้วแกล้งทำเป็นตอบว่า ไปข้างหน้า
 ถ้าเมาภรรยาเห็นระนอนด้วยกันไม่ไ้ นางอวลินตอบว่า
 ชันการประเพณนย้อมขงเกิดสำหรับชายหญิง ถาดังกาล
 กำหนดคควระระอยกันเป็นผวมเยกกันแล้ว กทของปราศจาก
 ความลระอาย ขคนทวข้าพเากเป็นชายคาคักก ไม่คควระ
 ชนงนงนอนรวมกนกับท้าน เมื่อเวลาวันนลลเสงชคกกลอน
 ปรตทไวมันคกร แล้วพทว่าทวเรากขเ้าชาคิก่อนไทเคยพข
 กัน ชาคนงงไคเ้าพขประกนชก ไม่คควระระมาทำล้อมค้ว
 เเราไม่ลลคอก นางอวลินเห็นลลเสงเมาสุราพทเากเ้าวพาน
 เ้ากอกทคกผลึกเสยมิให้รบคองทว แล้วว่าท้านอยทำ

เช่นนี้ ถ้าความรู้อย่างนางขงฉินก็จะมีความโถมันต์
น้อยใจแก่ท่าน ท่านจงครุภคตรองคเด็ก

๑ ล้อเส่งได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า ถ้าเราจะคิดหักหาญ
เขาด้วยกำลังตัวคงจะโต แต่ถ้อยกว่านางฉินจะเก็บเอา
ความพองกับนางขงฉินก็กลัวการจะเสียไปแต่มีใจรัก
นางฉินน้อย จึงพูดว่าเวลาก่อนเราโตขึ้นพ่อแม่คนโต
ของเราอีกมีเพลงเพื่อนของเจ้าพูดกันว่า ตัวของเจ้าก็
มีเพลงเป็นผู้หญิง เรามีความรักใคร่แก่เจ้าขงฉิน ยาก
จะใคร่โตเป็นภรรยา นางฉินว่าข้าพเจ้าเป็นคนต่ำวาสนา
อยู่เมืองต่างประเทศ ไม่ควรจะร่วมกับท่านผู้มีบรรดาศักดิ์
ในเมืองใหญ่ ข้าพเจ้ามาหาท่านครั้งนี้ เพราะคิดถึงคุณ
นางขงฉินทุกทีใคร่จะไว้มอบสาวข้าพเจ้า ตัวข้าพเจ้า
เคยวนเหมือนลูกไก่อยู่ในมือท่าน ท่านจะทำประการใดก็ได้
ถึงความปรารถนา แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าใจคอไม่พร้อมกันแล้ว
ถึงจะโตก็ไม่งามข้าพเจ้ามีความระอายแก่เทพยดา และคน
ทั้งปวงทลวงวีเขาจะติเตียนได้

๑ ล้อเส่งตอบว่าเจ้าพูดตรอนดังนั้น เหมือนหนึ่งเจ้า
ไม่เห็นคุณเรา นิสัยชายก็หญิงได้พบเห็นพูดจากันสองต่อ

สอง ก็ยอมมีความเมตตาคุณโดยที่เราเป็นชายเหมือนคน
 เจ้าจะออกไปไหนแล้วหรือ นางชวลินว่าใจของท่านผอนน
 ข้างเจ้าประมาณไม่ถูก แต่ตัวข้าพเจ้านคงห้ามใจไว้ได้ให้
 มีคนสรรเสริญ ในเวลาคนนั้นนพุดจากกันแล้วต่างคนต่าง
 นอน ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าแสงสาดประกายนางชวลินว่า ถ้าเจ้า
 ไปลงเมืองลกซ่วเจ้าอย่าลืมความรักของเราเสีย นางชวลิน
 ว่าท่านมีคุณกับข้าพเจ้าจริง นอนเที่ยงแล้วยังมีจิตเมตตา
 ข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าไม่ลืมคุณคงจะเป็นข้าท่านไปกว่าจะหา
 ชีวิตไม่ แต่ครั้นขอท่านได้เห็นคุณไปรักปลื้มชอบให้ข้าพเจ้า
 กลับไปเมืองลกซ่วช่วยพระของนางยงอินทงจู ให้สำเร็จ
 ความปรารถนาเสียก่อน นางยงอินทงจูจะใคร่ว่านางยกตน
 พัสสาวข้าพเจ้า กับตัวข้าพเจ้าเป็นคนกตัญญูซื่อตรงซื่อนาง
 โดยสัตย์สุจริต ภายหลังข้าพเจ้าจง จะฉลองคุณ อยู่ปรนนิบัติ
 ท่าน คามแต่จะใช้สอยเด็ก ถ้าท่านไม่เมตตาจะหักโหม
 เถาโดยลำพังใจ ไปภายหลังท่านทั้งปวงซึ่งจะไปมาหาท่าน
 คงจะดีเคยินเข็ดขยาดเสีย

๐ ล้อเส่งจงว่า เจ้าได้เข้ามาร่วมห้องอยู่กับเราแล้ว
 ก็ไม่พ้นความนิทา ถ้าจะรักใคร่รักกันไว้เคยวนมกหรือ

นางชวลินว่าแต่เทพารักษ์อยู่ในสวรรค์ก็ไม่พ้นคนนินทา แต่
 ข้าพเจ้าคอยแล้วกลั้วไป ลอสเสงไตฟงตงนง เห็นโรคของนาง
 ชวลินยงมั่นคงชยจึงพูดว่าถ้ากระนั้นเราจะยอมประพฤติกตาม
 คำเจ้า แต่เราจะขอคำสัญญาเจ้าไว้ ไปภายหน้าขอให้
 เหมือนนางทองเจยวชน ซึ่งให้สัญญาไว้กับเจ้าน้องไม่
 ละความปฏิญาณเสีย นางชวลินก็รับคำครั้นพูดทำให้สัญญา
 กันแล้ว ตงแทนมาลอสเสงกับนางชวลินก็รักใคร่หลับนอน
 รวมทนอนอนเคียงกันมา แต่หาได้เป็นผัวเมียกันไม่

๐ ชยมาวณทนงลอสงใจทำหนังสือสองฉบับ ให้

เตยวงกนถือไป กราบ ทูลแก่พระเจ้าดังที่ สรรเสริญ พระ
 เกียรติยศคุณหนึ่ง ขอนางยงชองงูให้แกลอสเสงฉบับหนึ่ง
 ลอสงใจให้อุทิศนาชกับทั้งสองคนพี่น้อง ไปเป็นเพื่อน ลอสเสงทวย
 ลอสเสงเตยวงกนค่านขลาลอสงใจออกมา ลอสเสงจึงเข้าไป
 ลามารคาทในแกงแล้วกลั้วมาที่อยู่ ให้นางชวลินกับพ้อมย
 คนใช้นางก็มเพลงขนมมาพ้อมทวยกัน เตยวงกนอดتنا
 ชตยกับกยยาวไพร่ พากันออกจากเมือง หองจว ไปเมือง
 เซียงฮาม

๑ ครั้นไปถึง กลาง ทาง นาง ชิวฉิน ถาม ล้อเสงว่า
 ท่านจะแวะไปบ้านลุยแสบก่อนหรือ หรือจะเลยไปเมืองเซียง
 ซาน ล้อเสงว่าไฉนเรานักจะไปเมืองเซียงเอาหน่า ล้อชุน
 ถวายพระเจ้าองค์ พระเจ้าองค์พระมรยสังไประคปรการโต
 แล้วจึงจะกลับมาบ้านลุยแสบ นางชิวฉินว่าท่านคิดดังนี้
 ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย นางชิวฉินจึงจูงมือใคร่แก่ท่านเช่น
 ชินมาก เค็มท่านกับนางกระทำศึกสงครามกัน จนมาต่อ
 มาเข้าประเศญหนากันในทวย ต่างก็มีศฤงคารให้สัญญา
 กันไว้ภายหลังขานเมืองเกดตลารชชันทานกัละเลยเสีย จน
 นางตกทุกข์ได้ยากสี่เขยนหน่าสี่ และเอาลูกเกาทัณฑ์ฝาก
 ให้พ่ข้าพเจ้าไปคนโทท่าน คือจะลองใจดูว่ายังรักใคร่อยู่
 หรือประการใด แต่ใจของนางนั้นยังผูกพันลงท่านอยู่ ท่าน
 จะเอาบุญพระเจ้าองค์เจ้ากตชกกระเป็นการข่มเหงไป ล้อว่า
 นางมีความโศกสนธิที่มานะขังเกิดขึ้นเห็นจะเสียการ อธิยา
 ว่าแต่ นางชิวฉินก็เลยถึงตัวข้าพเจ้าเป็นคนอนาถา ถ้า
 การเป็นคณนิกหายอมไม่ ท่านเป็นคนมีศฤงคารมาก
 การแต่เพียงนั่งตรรกตรองดู ถัด

๑ ล้อเส่งไคฟงนาง อิวฉินพูดกับ นนกลิน นำตามไค
 จงบอกปากว่าเจ้าจะสอนให้ทำอย่างไรพักจะทำตาม นาง
 อิวฉินว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่คิดได้แต่เพียงอย่างนี้ ท่านจงไป
 บ้านลุยแซเช่นศพนางเซาฮามารดานางเสียก่อนจะไคดูใ
 นางว่าระคิดประการใด ค้วยจากกันมาหลายขแล้ว ถ้าเห็น
 นางเพิกเฉยตครอนเสียแล้ว จงระคอบเขาบุญพระเจ้าถึงค
 มากคชเขา ข้าพเจ้าเห็นคกงนสัดแล้วแต่บุญญาท่านจะคิด
 เดก ล้อเส่งไคฟงคกงนเห็นชอบค้วย จงสั่งให้เคียววงกน
 กัตทางพากันตรงไปเมืองลกซว

๑ ฝ่ายนางยงอองกุงตั้งแต นางบกลิน ออกจากบ้าน
 ลุยแซไปแล้วนาง คอบทำอชชานาน ในริช่าวราย ประการใด
 พอวนหนงนางเงาเหลยงกลับแรงความแต่หลง ให้นาง
 ยงอองกุงฟง ทกประการ นางยงอองกุงรู้ว่า นางบกลินเซอค
 คชคชย มีความทกชรอนเขอนอนมากตามความสยายไม่
 ไคเห็นหน้าแต่นางอวนจอน และบตรเฮยหงฉินเพอนขาน
 กยนางชชชยนสคนมาพตรากนเล่นพอคลายทกช และ
 ทรพยสังของชงประทานให้นางยงอองกุง มาแต่งงานกย
 ล้อเส่งนนางยงอองกุงไคเอาเงินทองมาแต่งการทำศพนาง

เขาสามารถหาเลี้ยงแล้ว ให้กายนหูช่วยซอเวือกสวนไร่นา
ที่ไกลเคียงบ้านให้กิมนาง นางให้ยาวไพร่ทำมาหากิน
เลี้ยงดูกันพอไม่อดอยาก

๑ เวลาวันหนึ่งนางยงอนกรง นิ่งพดกับนางชว-
ฉินในห้องโรง เห็นนางกิมเหลงแต่งตัวเป็นผุ้ชายเดินตรง
เข้ามา นางยงอนกรงจึงถามไถ่ว่า เป็นผุ้หญิงคนไฉ่ของตัวมี
ความยินดีจริงถามว่า ยศตนเจ้ามากับผุ้ใดนางกิมเหลงคำนับ
แล้วเล่าความแต่หลัง ตั้งแต่นางยกกลนไฉ่ไหนองสาว กัย
ข้าพเจ้า ลอหนิงสอของ ท่าน ไป เมือง หือจิว ให้ กัย ลอ เสง
ลอเสงพานางชวฉินยกยขาพเจ้า จะไปเฝ้าพระเจ้าองค์เมือง
เซียงฮาน เดินมาทางเมืองลกชว ช้เซียงฮางผุ้รักษาเมือง
ทราบความแล้วออกมาขอรับลอเสงเข้า ไปพักอยู่ที่ เมืองลกชว
เวลาพรุ่งนี้ลอเสงจะมา เช่นคัพเขาเขาแล้วจะ เลยมาท้าท่าน
ด้วย เคยวนนางชวฉินมาอยู่ที่พระคยานท่าน นางคนน
เป็นคนที่มิดคหุญญาของท่านไค่ยกไป ค่อนรับเขา มา ตาม
ธรรมเนียม จะไปพิพทจาไค่ถามไค่ริความจะแจ้ง

๑ นางยงอนกรงไค่ฟังดังนั้น จึงเรียกสาวไค่หา
คนตามนางออกมาขอรับนางชวฉิน นางกิมเหลงกรวยออกมา

บอกนางอวลันให้รู้ตัว นางยงอินกรจึงออกมาจากประตูบ้าน
 แลเห็นรูปร่างนางอวลัน งามยิ่งเหมือน กับช่อเสด็จ เมื่อนางอยู่
 บนหลังม้า จึงคิดแต่ในใจว่าประหลาดนักหนา แลวก
 เดินเข้ามาพิจารณาเห็นเป็นหญิง

๑ นางอวลันเห็น นางยงอินกร จึงเข้ามาแลดู ก้านข
 นางยงอินกรจึงไหว้เราแล้วบอกว่าขอใจเจ้าไม่วางกัน ไตมาลงน
 เสด็จเจ้าเข้าไปในโรงก่อนจะไต่ผลัดเสือกางเกงเสีย จึงใช้
 ให้ข้าวนำนางอวลันเข้าไปในห้องผลัดเสือกางเกงเสร็จแล้ว
 ออกมาค้ำนางยงอินกร จึง นางยงอินกรจึงคิดแต่ในใจว่า
 นางอวลันรูปร่าง งามยิ่งกว่านาง ขกสน พัสสาว เป็น อันมาก
 แลนางยงอินกรจึงขอกับนางอวลันว่า นางชวนจอนโค
 ทยานกันไว้เป็นพินชองกัน เมื่อนางขกสนพัสสาวของเราอยู่
 ทน เราใดชกชวอนให้รักใครเป็นพินชองกัน เคยชวนตัวเรา
 มาแทนพัสสาว เราอยากจะใครใดเราไว้ด้วยเหมือนกับพัสสาว
 เจ้า เจ้าจะยอมหรือไม่

๑ นางอวลันจึงตอบว่า ท่านพูดกับพระคุณนัก
 หนา แต่ข้าพเจ้าเป็นคนอนาถาจะไม่สมควรร้อยกับท่าน นาง
 ยงอินกรจึงว่าเจ้าพูดกับนหน้าควรไม่ ว่าแล้วจึงให้ข้าพาเอา

เข็มมาย นางอวนจอน นางยงอนกงจู นางอวตณ ท่าง
 คนท่างคานยกนัสศรง นางอวนจอนชายแก่กวาคนทงสอง
 คนทงสองยอมให้เขนพ แก่นางอวตณชายนอชยอมเขนของ
 นางอวนจอน นางยงอนกงจู ึ่งเลา ความให้นางอวตณพงว่า
 เมื่อนเจ้าเหลยมายอก กยเราว่า นางยกลน พลาว เจ้าตาย
 กวย ความแค้นนน เหมือนใครแหว เธอคง ไ้ เราออกเสย
 จากวรา กวยนางยกลนเขนคนชอมากทญจระหาคนเหมือน
 ทงนางยกลนนชากนทหนา เราความสังสารแก่นางเขน
 อนมากนางยงอนกงจูว่า ซึ่งเราไมคคแก่ความลวากรบ
 อวระเราอทสำทไป ึ่งนพอกยล่อเสง นนเราชชยคณเจ้านทหนา
 ๐ นางอวตณวาชापเจ้าพอง ึ่งนพนทญจกรรงแตร
 การงานอชบ่าง ทานไทสง พลาวชापเจ้าไป แลพลาว
 ชापเจ้าระจะมีเหตจระยอระท่านไป ไม้ตลอค ึ่งสง
 ชापเจ้าให้เอาความชองท่านไป แ่งกยล่อเสง ชापเจ้ากลว
 วการชองท่านจะช่าไป ึ่งเอาหนงลอคกยลกเกาทณทท รัชไป
 สงให้กยล่อเสง ล่อเสงเห็นลกเกาทณททกยหนงลอคริความ
 แลว มีความโศกเศราคคตถึงท่านเขนอนมาก แลระเขน-
 กนชองล่อฝงยลคาลล่อเสงนนกรชยว่าล่อเสง วิก ไ้รกับท่าน

เกยวนใช้ขุนนางถือหนังสือไปทูลพระเจ้าถังที จะให้ล่อเส็ง
มาแต่งงานกับท่านด้วยทันทีเถย

๑ นางขงอินกงจูเค่ฟังก็หาว่าประการใดไม่ นางขงอิน-
จอนจึงว่าล่อเส็งก็มางอนงอขอแต่งงานกับเจ้าก็สมควรอยู่
แล้ว อชายกความที่ชกเค่งนนั้นขงอินว่าเลย นางขงอินกงจู
หัวเราะแล้วจึงว่า ถ้าท่านใดไปชยกับเซ่หมงกงแล้วเมื่อใด
ข้าพเจ้าจริงจะตีการชของข้าพเจ้าทอภายหลัง

๑ นางขงอินจอนว่า เจ้าพดอะไรอย่างนั้นเอาเฮย-
หงฉินนี้เราไม่ไ้กับนายไวเวเราที่จะบวชเป็นชเียบแล้ว น
นเราครของตัวอยู่เพราะล่อเส็งเอาเฮยหงฉิน ภายหลังเซ่หมงกง
ไซ้ให้กายนหมาพกาออนวอนชกกรรมเนยมาให้ฟังต่าง ๆ
เราพเคระหคเห็นว่าคุณกับล่อเส็งเอาเฮยหงฉินท่านนายไว เรา
จึงชสมกับกายนห

๑ นางขงอินกงจูเค่ยบถนนั้น ก็หัวเราะตคแต่ในใจ
ว่านางขงอินจอนก็ไ้กับเซ่หมงกง ตัวเราจะได้กับล่อเส็ง
สังสารแทนนางฮวฉินยงหามาคุไม่จงแลคหน้านางฮวฉิน นาง
ฮวฉินกนกว่า จะรอยนางขงอินกงจูระมีความสังสัยว่าเรา
ชยพยานล่อเส็งชานานถึงสองเดือน จะสำคัญว่าเราเสียตัว

กับเสียงคอกกระมิง ความที่เราคอยยากที่ใครจะเชื่อ จึง
 ทำเป็นพูดว่าถ้าคนไข้ ไ้ไม่คิดว่าจะมีผล ต้องมีความอดทน
 ใจจะครองตัวอยู่ไ้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่บ้านต่อเสียง เสียง
 ส่งสัยข้าพเจ้าได้แกลงไ้มาเลยงชวนข้าพเจ้าให้เสพสราด้วย
 เนือง ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่าเสพสราเฝ้านลวกขอมระเสยท ใจ
 อดเสยไม่เสพสราด้วยต่อเสียงกันแถกขมแถลมี ต่อเสียงกึก
 ฆาจากคหมนไ้ไม่ถาคะยวนพรมพนองกัน ถึงระกนสรา
 ภาเป็นไรไม่ แล้วสามคนก็ชวนเสพสราอยู่ด้วยกันเสร็จแล้ว
 นางอวณจอนักถากถยไปเรือน นางอวณเฝ้านลวาชบหน้า
 ลงกับไ้ นางยงอนنگงุให้คนไ้เข้าประครอง ยกนางอวณ
 ขนไวบนทนขนของนางยงอนنگงุแล้ว เรยคนางกิมเหลง
 เข้ามาใกล้ไ้ตามความแถหลังถวนถ

๑. นางกิมเหลงแจ้งว่า เคมต่อเสียงไม่รู้ว่านางอวณ
 เป็นหญิง เถออยู่นานจึงรู้ว่าเป็นหญิงแล้วพทจาเกยวพาน
 นางอวณ แต่จะยอมกันหรือไม่ยอมข้าพเจ้าไม่แจ้ง ด้วย
 นางอวณอยู่กับต่อเสียงห้องเกยวกัน นางยงอนنگงุไ้ฟัง
 ดงนน จึงว่าธรรมคาชายกับหญิง ชายกับหนมหญิงก็สาวเข้า
 หลบนอนอยู่ด้วยกัน สองคอสองเป็นนิจพระไม่ทำอะไรกันน

สองตำรับ ตำรับใหญ่ถวายเคาของเขา ตำรับเล็กให้
 นางโอยนเจวหง และนางโอยนเจวหงคนนเมือครั้ง
 เคาเกษนเตกเขนไทย ซึ่งอนจ่าวกษนางยงอนกงจูไคเอา
 สั่งของเข้าไปบนยานจึงรักกันตงแต่นนมา นางยงอนกงจู
 เรียกนางเงาเหลียงกิมเหลงคนใช้สนทสองคนเข้ามาใกล้สั่ง
 ความแล้ว มอขหนึ่งถือและสั่งของกัยให้เงินไปช้อกินกลาง
 ทางเสร็จแล้ว กิมเหลงนไนผูกพันอยู่ด้วยพ้อมุคนใช้ชื่อ
 ล้อเสง รู้ว่าล้อเสงคงจะม้ายันกายนหุ นางกิมเหลงรีบไป
 ทยานกายนหุ แจ้งความให้กายนหุฟังแล้วสั่งว่า ฉาล้อเสง
 มาถึง ให้บอกความกับล้อเสงด้วย ว่านางยงอนกงจูไค
 ฆาพเจ้ากษนางเงาเหลียงฉอหนึ่งถือคุมสั่งของไปเมืองหลวง
 สั่งแล้วนางกิมเหลงกกลับมา นางกิมเหลงนางเงาเหลียง
 กพักกันชนมาคคทางไปเมืองเซียงฮาน และเมือล้อเสงมาถึง
 เมืองลกซิว ซีเซียนฮางผู้ว่าราชการเมืองออกมาต้อนรับพา
 ล้อเสงเข้าไปในเมือง ทศโคระและสรามาลียงกัน เคยวงกน
 ตามซีเซียนฮางว่าเคยวน นางยงอนกงจูเป็นประการไคบ้าง
 ซีเซียนฮางบอกวามางยงอนกงจูคนน มีสติปัญญาคุณวิ
 การรอบคอบ เปรียบเหมือนนางเงาเงาสามารถาเทมอคน

ตั้งแคไปรับโทษแทนบิดา ไปรดให้กลับมามีเมอง นางก็ไป

สร้างบ้านเรือนเผาศพมารดา อยู่ ณ บ้านลยแสนานแล้ว
มีเพื่อนบ้านอยู่คนหนึ่งชอ่กายนหุ เช่นทนายถของนางแต่
การส่งหนังสือใด กายนหุพคนางก็ยอมเซอ่พง

๑๐ เคยวงกนไ้พงกท เจ แล้วถามว่ากายนหุตั้ง

บ้านเรือนอยู่ที่ตำบลใด ชเซอนชางบอกวากายนหุตั้งบ้านเรือน
อยู่บ้านลยแสนักคนเจย หลสขินไ้ไ้ ไ้ไ้คนมาเกลยกลสม
ชกชวนหลายครั้งแล้ว เขาไม่รทวราชการ จึงไปตั้งบ้าน
เรือนทำมาหากนชยทนน

๑๑ ชกนว่าเมอ่ครั้งกอนข้าพเจ้าไปไ้ไ้ วันเกิด

ชนไปมารควชชชกไป ข้าพเจ้าไ้ไปพักชยทบ้านกายนหุ
หลายเวลา นาใจคน ๆ นกรกใครเพื่อนฝงเขนอันมาก คน
ทมิสขขญญาและฝมิอในเขตแดนนน กนขถอกายนหุว่า
เขนคนชอ่ตรง ถ้าท่านไปแวะเข้าหาระไ้เขนทางไม่ตรีไ้

๑๒ ลอแสงไ้พงชกนนำพคกนงน จึงส่งทหารกบขาว

ไ้พรทงยวงให้จคเคอรองจะไปเขนคพสองสำรับ สำรับหนึ่ง
เขนเขยหงฉนถำรบหนึ่งเขนเขาเขา ลอแสงชเซอนชกน
ไ้พรพลพากนชอกจากเมองลคชวคคทงไปบ้านกายนหุ

๑ ขณะนั้นนางยงอนกขจุกบภายในหูกักตักน้ำโรงพัก
ไว้สำหรับล่อแสงกับทหารไพร่พลทั้งปวง จะได้อาศัยส่องโรง
สำเร็จแล้ว ต่างคนต่างกลับไปเรือน ภายในหนึ่งเห็นพล
เกวียนพลมานาหน้าล่อแสงมายังภายในหูกักตัก ภายในหนึ่งก็
ว่านางกิมเหลงมาส่งไว้ จึงออกไปต้อนรับเข้าไปในเรือน
เชิญให้นั่งที่สมควรต่างคนต่างก็นั่ง แล้วตามถึงทักขัส
กัน ล่อแสงว่าข้าพเจ้ามาตรง นะระมาเช่นศัพท์เอ๋ยหญิงคน
เขาเขาแล้ว จะมานักกับนางยงอนกขจุกด้วย ท่านจะเห็น
ประการใด

๑ ภายในหูกักตัก นางยงอนกขจุกคน เช่นคนมีสติ
ปัญญาข้าพเจ้าหาเห็นในน้ำใจนางไม่ แต่ใจผอนข้าพเจ้าพอ
จะทรงเห็นอยู่อย่าง นางทราบดีว่าท่านจะมาขอแต่งงาน นาง
กริบเขียนหนังสือในเวลากลางคืนเสร็จแล้ว รุ่งเช้าให้
นางกิมเหลงนางเงาเหลือย ถอนหนังสือเข้าไปกราบถวาย
เทาสองเสาเสียก่อน ไม่นานจะคิดเป็นประการใด

๑ ล่อแสงไต่พงคันทัน ก็ตกใจนึกทรงความอยู่
เที่ยววงกนว่า หนังสือเราด้อมมายังไม่ทันไปถึง เขากลับ
มีหนังสือไปถวายก่อนเราอีก เราต้องรีบเร่งไปให้ถึงเมือง

เซียงฮานกัณเขาจึงระคิ กายนหว่าท่านไปเช่นศัพเสย แล้ว
 จึงรบถองหนงสี่ตามไปต่อภายหลังกัไ่ พกกันแล้วกัพากัน
 ไปทล่งศัพเฮยหงฉฉน เอเฮเฮงทวยครเอยหงฉฉนริความา
 ล้อเสงกักับคนทงป่วง พากันมาไหวศัพทากัไปคชยค่านย
 ไหวคชยอยู่ ล้อเสงกักับคนทงป่วงเช่นศัพเฮยหงฉฉน แล้วพา
 กันมาทล่งศัพเขาเขาเห็นมีคนทงชายหญิง ใส่เสื้อขาว
 กางเกงขาวอยู่ที่โรงปลูกใหม่ประมาณหลายสิบคน ทาแก่
 ยารนางยงฉนทงคนหนงอยู่ที่โรงนั้น เขามาค่านยล้อเสง
 แล้วแจ้งว่านายของข้าพเจ้า ช้อเตาเกยนแตกชยทชวทง
 ชงทานมาแต่ เมืองโกลระ ค่านยศัพทกรงนชอย พระคตท่าน
 นกัหนา แต่ห้ามผู้ใดระคอบค่านยไม่ ท่านอย่าค้องไป
 เช่นศัพลชย

๑ ล้อเสงว่าท่านจงไปชอกแก่นางยงฉนทงกู นาย
 ท่านเถคควายย่าถอโกรธเอย ด้วยเรามีราชการทคคด้วยจง
 มาช่าไป ไค้เขามาถนแล้วชอให้เขาไปค่านยศัพทด้วย ถง
 จะไม่มีใครผู้ใดไหวคชยจะเป็นอะไรมี ด้วยเป็นคณกันเอง
 ชายแก่กลชมาแจ้งกัยนางยงฉนทงกู นางยงฉนทงกูผลคเลอ
 ขาวเสยใหม่ พาหญิงย่าวลคคนห้าคนเดินตามชอกมาถท

สืบพวง ไผ่พวงละพวงแผ่น ออกมาค้ำนัยล่อแสงแจ้วว่า
 นางยงอิ่นกุง^๗ ให้ชาวพม่าเอาสิ่งของตง^๘มาให้^๘ จะได้แจก
 ง่ายแก่ไพร่พลทมากกว่าน^๙ ท่านอย่าคิดเทียบเสียด^{๑๐}สิ่งของน้อย
 ๑ ล่อแสงหัวเราะแล้วว่าคนทमानมีใช้คนอื่น ล้วน
 แต่ข้าวไพร่ของเราตง^{๑๑}น^{๑๒} เจ้าหงกล^{๑๓}ขี้ไปยอกแก่นางเด็กว่า
 เราขอย^{๑๔}ไรหนักหนา^{๑๕} ว่าแล้วส่งให้พวกข้า^{๑๖}เข้าไปค้ำ^{๑๗}นัยนา^{๑๘}
 ทข้างใน^{๑๙} นางยงอิ่นกุง^{๒๐} เห็นข้าวไพร่ของล่อแสง^{๒๑}เข้ามาค้ำ^{๒๒}
 นัย^{๒๓} จึงให้หญิงคนใช้^{๒๔}สี่คน^{๒๕}ออกมาห้ามไว้ไม่ให้เข้าไป^{๒๖} พวก
 ข้าล่อแสง^{๒๗}ว่ากับนางสาวใช้^{๒๘}ว่า^{๒๙} นางคนนั้นปากกลาน^{๓๐}ก็เจ้าเรา
 ไม่ได้หรือเมื่อครั้งไปทัพ^{๓๑} หญิงคนใช้^{๓๒}บอก^{๓๓}ว่าทำไมเรา^{๓๔}จะจำ
 ไม่ได้กับ^{๓๕}ผลเสียด^{๓๖}คนลา^{๓๗} ว่าแล้ว^{๓๘}ต่างคน^{๓๙}ก็หัวเราะ^{๔๐}พากัน^{๔๑}ออกมา
 พวกข้า^{๔๒}ล่อแสง^{๔๓}กษ^{๔๔}น^{๔๕}ของ^{๔๖}ทนาง^{๔๗}ยงอิ่นกุง^{๔๘} ให้^{๔๙}เห็น^{๕๐}เธอมา^{๕๑}แบ่ง
 ขัน^{๕๒}กัน^{๕๓}ตาม^{๕๔}มาก^{๕๕}และ^{๕๖}น้อย^{๕๗} ล่อแสง^{๕๘}ให้^{๕๙}คน^{๖๐}ใช้^{๖๑}เอา^{๖๒}เงิน^{๖๓}ห้า^{๖๔}สิบ^{๖๕}ตำ^{๖๖}
 เงิน^{๖๗}เข้าไป^{๖๘}ให้แก่^{๖๙}นาง^{๗๐}ยงอิ่นกุง^{๗๑} แจก^{๗๒}ให้^{๗๓}แก่^{๗๔}ข้าว^{๗๕}ไพร่^{๗๖}ของ^{๗๗}นาง
 นาง^{๗๘}ก็^{๗๙}ให้^{๘๐}หญิง^{๘๑}ทง^{๘๒}ข่วง^{๘๓}ออก^{๘๔}มา^{๘๕}ค้ำ^{๘๖}นัย^{๘๗}ล่อแสง^{๘๘} ล่อแสง^{๘๙}เรียก^{๙๐}ตา^{๙๑}แก่
 คน^{๙๒}ใช้^{๙๓}สี่^{๙๔}คน^{๙๕}ของ^{๙๖}นาง^{๙๗}ยงอิ่นกุง^{๙๘} เข้า^{๙๙}มา^{๑๐๐}ใกล้^{๑๐๑}ให้^{๑๐๒}ไป^{๑๐๓}ยอก^{๑๐๔}แก่นาง^{๑๐๕}ว่า
 เรา^{๑๐๖}มา^{๑๐๗}ครั้ง^{๑๐๘}นี้^{๑๐๙} ปรารภ^{๑๑๐}นา^{๑๑๑}ให้^{๑๑๒}วัด^{๑๑๓}พัก^{๑๑๔}จะ^{๑๑๕}ขอ^{๑๑๖}แ่ง^{๑๑๗}งาน^{๑๑๘}ด้วย^{๑๑๙} สิ่ง^{๑๒๐}ของ
 ทง^{๑๒๑}ข่วง^{๑๒๒}เรา^{๑๒๓}ก็^{๑๒๔}แ่ง^{๑๒๕}มา^{๑๒๖}พร้อม^{๑๒๗}แล้ว^{๑๒๘} อย่า^{๑๒๙}ให้^{๑๓๐}นาง^{๑๓๑}โท^{๑๓๒}มน^{๑๓๓}สี่^{๑๓๔}คน^{๑๓๕}เค^{๑๓๖}ง

เลย ชายแก่เข้าไปบอกความแล้วกลยออกมาแจ้งว่า นาง
 ยงอนกงจุนายชาพเจ้าว่า ทวนางอยู่ในขงคัยเตาของเฮา
 กยเตาเกยนเตกผยคา ซึ่งระมาพคจารยฉยคาคตามข้าเถอ
 โจนนใหม่โต ทวยเป็นงานใหญ่สำคัญอยู่ ท่านกเป็นคนมี
 สติขญญาจงตรกตรองคเกิด

๐ เคยวงกนไคยนคองน ึ่งพทว่า ซึ่งนางอย
 ในขงคัยเตาของเฮาเตาเกยนเตกกแจ้งอยแล้ว เรากไคมี
 หนงสขมากรยทล ระมาพคกนอยคองนไม่ควร กายนห
 พคกบลอเสงว่า การของท่านทคคไว้นนเห็นระ ไม่ช่า
 ปรระมาณสักรงเคอน กจะสำเร็จความปรารณน ลอเสง
 เป็นใจเตกเมือโตพง ตาแก่ออกมาเล่าความกไม่สขายใจ
 แล้วคคไคว่านางยงอนกจุนพคจาเข้าชทนกใหม่โต ึ่งให้
 ตาแก่กลยไปบอกกกับนางยงอนกจุนว่า นางอวลนนนโต
 สัญญาคนกกับเราไว้ว่าจะไปเมองเซียงฮานควยกน บคนเรา
 จะขอเอาไปควย ตาแก่กเขาไปแจ้งความกกับ นางยงอนกจุน
 นางยงอนกจุนเรียกนางอวลนมาถามว่า เจ้าจะไปเมอง
 เซียงฮานควยเขาหรือ บนนลอเสงใช้คนมาบอกว่ จะขอ
 เอาไปเป็นเพอนเจ้าจะคคปรระการไค

นางชัสคนเขาไปในเรือน แล้วคานยเชิญให้นางทศมควร

นางยังอนกงจุตามนางชยอินส์คนวามอิสระสัง ไคจงมา

๐ นางชยจวาทอกไมสังกลนโกลหลายยล เวาค

ใจจงพากันมาปรารภนารุไคพคจากยนางอวถน และจร

ไคคตวเจ้าวระวอย นางยังอนกงจวากการครงนมไซ้ของ

ซาพเจ้า เยนการของนางอวถน ถ้าไมเซชซาพเจ้าระเธอ

พยานมาให้ทานคบุ นางจึงเขาไปหยบเอาร่างทงสอ ชงมี

ไปถวายแก่เาชของเฮา ชอกมา ให้ชยอินส์คนคแล้ว

เทกชยอินว่าทานพคกงนน เหมอนทงนางอวถน ไคเสย

ทวกยลอเสง นางยังอนกงจวานางอวถนน เยนคนมสค

ขญญาชอชทวชคทนไมเสยทวแก่ลอเสง นางอวถนจอนว่า

เคมซาพเจ้ากไมเซชว่านางอวถนระครองควอย ไคจงเพยง

น ลอเสงกยนางอวถนเยนคนมอชฉมาลยมาก นางยังอน-

กงจเร้าใจกหนกนแน คนทงสามนไปภายทนา จะเยนท

สรวเสริญแก่คนทงยวง

๐ นางชัสคนไคพคตงนงูเินจรง แล้วเขามา

คานยนางอวถนชอเยนพองกนคางพคจาปราคริย แล้ว

นางชยพคอยทเรอนนางยังอนกงจคททง รังชนเขาชยอิน

พคกยนางยังอนกงจวาวเราจลาภคยไปวคก่อน เวลาอนจ

จะมาพอกันเล่นนอก ขอกแล้วขยมือนางช้วนตั้งว่า ถ้าเวลา
ใดเจ้าวาง เปล่า อยู่จง พา นางช้วน จิน ไปไหว้พระสวดมนต์
และพุดจากนเล่นทวดข้าง 'นางช้วนนรบคาวา' ขาพเจ้าคงจะ
ไปหาท่าน นางชกกลางคนแถวบนกลับไป

๑ ฝ่ายล่อแสงเตยวงกนกกับขาวไพร่พากันเดินไป
ตามทาง ล่อแสงวตกกถลว่าหนงล่อของนางยงอินกึ่งพระ
ไปดงเสี่ยกอน จึงพากันรบเดินไปทงกลางวงกลางคน
ประมาณยลช้วนดงเมองเซียงชาน ล่อแสงไซให้ขาวลวง
หน้าเข้าไปออกกยชินชกไป ชินชกไปรู้ว่าล่อแสงกับเตยวง
กนกนพากนมาขงตั้งให้จกโคตรและสราไว้ ชินชกไปกย
ชินชวยเง็กขทรกขนมำไปทางประมาณดเคย พอล่อแสง-
เตยวงกนกมาดงพยกนทกกลางทาง ชินชกไปก็พาเข้ามา
บ้านให้ประทยอยทตกหลงนอก แล้วต่างคนต่างค้ำนบกน
ล่อแสงจะขอเข้าไปค้ำนยชินโยมารคาชินชกไป ชินชกไป
จึงพาล่อแสงเข้าไปในห้องทมมารคาอยู่ ล่อแสงกค้ำนยลศตรง
ชินไปเห็นหลานชายมคความยนต์ จึงถามว่าบตามารคา
เจายงมกาลงวองไวเป็นลชชอยทรอ อนงเจามหนงล่อให้
ชกกเอยยดชมาให้ชินชกไป ชินชกไปหาอยู่ไม่ไปราชการ
จึงไม่ได้ให้ขาวไปดงเจ้า แล้วชินชกไปพุกค่อไปว่า เมอ

ขณะเจ้าหมื่นหงส์ล่อมา ให้เราขอนาง คัน ชาย เนยบุตรสาว
 คณของชนน เราไม่ขอยุ่คุมกองทัพไปสู้รบกับเฮงส์ช่วง
 ทเมืองแตกเฮงส์ช่วงโต พระเจ้าดังก็โปรดให้เนยเทศ
 ไปอยู่นอกเขตแดน แต่ตัวคณของชนนส่ง ให้มาเสี้ย
 คณของชนนความอาลัยห่วงขยด้วยบุตรภรรยา เราเห็นว่า
 คณของชนนกับเราเป็นพ้องร่วมสาขาน ว่าจะร่วมสขร่วม
 ทกขด้วยกัน จึงรบเอาบุตรภรรยาคณของชนนมาเลี้ยงรักษา
 ไว้ แต่นางคณชายเนยนั้น เรารักใคร่เป็นบุตรสะใภ้เพราะ
 ใฝ่พิศราศีญาติกกับคณของชนนไว้แต่เดิม คณของชนนจึง
 เสื่อมทกขสันนวกก หลบตาตายโดยสะทวก แล้วขึ้นชกไป
 ว่าตัวเจียงเป็นหนุ่ม บิดาใฝ่เป็นองค์เจ้าเมืองราชฎรกถวิ
 เกรงนบถอโดยมาก จะวิตกไปโยกบสกรรมทวไปทงแผ่นดิน
 ถ้ารักษาปทกมสขตบญญาตงจะใฝ่โดยง่าย แล้วขึ้นชกไป
 ว่าเมื่อเวลาวานชนน เราคิดจะทำหนังสือขอยบอกความไป
 ให้รู้ พอเจ้ามาลงเราก็จีนกเจ้าอย่าถอโกรธเลย

๐ ล้อเสงใฝ่พงตงนน แล้วกนกสงสขยคอบไปว่า
 ท่านมาทำใฝ่ให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใฝ่ใฝ่กรอแค้นแก่ท่าน
 แต่ขอทวาทาพเจ้าหมื่นหงส์ล่อมาให้ท่าน ขอนางคณชายเนย
 บุตรสาวคณของชนนนทามาใฝ่ ข้าพเจ้าหมื่นหงส์ล่อมาว่าด้วย

เรื่องนางยงอังกงจีต่างหาก ว่าแล้วต่อเสงก้เล่าความแท้
 หลัง ซึ่งโตสรีบริกใคร่ก่นกยนางยงอังกงจี และได้ให้
 สัญญาคนไว้นั้นให้ชินชกไปฟังแล้วว่า ท่านกับคนของจีน
 เต่าเถยนเตกเป็นคนรักใคร่สนทนกันมาก ข้าพเจ้าจึงได้
 หนังสือมาลงให้ท่านช่วยว่ากยกับคนของจีน ไปขอนาง
 ยงอังกงจีให้ยกยข้าพเจ้า แต่ นางต้น ชาย เนย บครลาว
 คนของจีนนั้นข้าพเจ้าไม่เกยวข้อง ชินชกไปจึงว่าเต็ม
 เจ้าหนังสือมาให้เราไปขอนางต้นชายเนย ถ้าไม่เชอเรา
 จะหยิบหนังสือมาให้ดู ชินชกไปเข้าไปเอาหนังสือมาส่ง
 ให้ต่อเสงก้เพราะเหตุ แล้วต่อเสงก้ว่าหนังสือฉบับนี้ใช้
 ลายมือข้าพเจ้า เมอข้าพเจ้าเขียนนั้นต่อหน้าชกกเอียน
 เขียนแล้วกส่งให้หรือผู้ใดเขียนแปลงเสียใหม่ก็ไม่ว่า

๑ ชินชกไปว่าเราจะใช้ให้คนไปหาชกกเอียน
 หลยกย เกยกาถิม ลิมเหมง มาไต่ถามให้เห็นเท็จและ
 จริง จึงให้คนไปหาตัวสคนมาลยเสงก้ว่าเคิมชกกเอียน
 อยกยชาเฉยวทงกกย ทำไมจึงมาอยู่ทนเล่า ชินชกไป
 บอกว่าชกกเอียนหลยกยสองคนนั้น ชาเฉยวกราบทุกลพริเจ้า

รูในใจ เมื่อนางกิมเหลงมาแจ้งความว่าล่อเส่งมาเช่นศพ
นางเซาเซา นางก็ออกมาท้อนรับรับค้ำนบคอบ แล้วมี
หนังสือขอยใหนักงิมเหลงนางเงาเหลียง ถอนมาทูลแก่พระ
มเหสีพระเจ้าดังตี ความพระว่าประการใดก็ยังไม่รู้ พวก
พลางต่างก็สรรเสริญสติปัญญาของนางยิ่งนัก ฟังคนใช้
ชินชกไปมาแจ้งความว่า ตั้งแต่เวลานั้นพระเจ้าดังตีไม่สบาย
พระทัยหาได้บอกมาว่าราชการไม่ ชินชกไปจึงพบกับ
ล่อเส่งว่า หนังสือของบิดาท่านกับชนนางผู้ถอนหนังสือมา
ถวายท่านนั้น ข้าพเจ้าจะรททหมายถวายขอให้ทางเจงซิมชันท
กราบทูลข้างในท่านจะเห็นประการใด ล่อเส่งจึงว่าตามแต่
ท่านเถิด พวกคนเสิร์ฟแล้วกว่ชวนกันกินโต๊ะเสปสุรา

๑ ฝ่ายนางกิมเหลงนางเงาเหลียงถอนหนังสือ กยถึง
ของมาถงเมืองหลวง แล้วไปหาโอบนซ็อกยกแจ้งความว่า
นางยังอินกงรุ ให้ถอนหนังสือคุมส่ง ของมาถวายแก่เตา
ซองเฮาฉบบยหนง คำนับมายังโอบนเจิวหงนงชานฉบบ
หนง ขอให้ท่านช่วยบอกกับโอบนเจิวหงนงช่วยนำเอาหนังสือ
และส่งของเข้าถวายแก่เตาซองเฮาค่วย โอบนซ็อกยกแจ้ง

ความแล้ว ให้ข่าวไปเชิญชนที่คนสันตทอกมาจึงมอบหนังสือ
 กยสังของให้เอาไปให้โยนเจิวหงทในวัง โยนเจิว-
 หงรับเอาสังของกยหนังสือมาอ่านดูแจ้งความแล้ว จึงนำ
 เอาหนังสือกยรายสังของส่วนเท่าสองเขาไปให้เท่าของ-
 เขา พบพระเจ้าดังตเสกษอกมาเดนมหารกรกษยทนนทวย
 นางโยนเจิวหงเขาไปเฝ้าพระเจ้าดังตกยเท่าของเขา แล้ว
 เอาหนังสือกยสังของ ๗ นางยงอินทงจุ ถวายแก่เท่าของเขา
 เท่าของเขาคยรายสังของทฝากมานน เท่าของเขาดังว่านางยง-
 อินทงจุนทวคนเคียว มีนาใจกตัญญนยลยให้เอาสังของมาให้
 พระเจ้าดังตจึงตรัสว่า เขารจะมีหนังสือมาว่าคยการสังโศ
 คอกกรรมัง ชนทเจ้าพนกงานจงเอาหนังสือของนางยงอิน-
 ทงจุ ถกณนกวางไวทชนโศ พระเจ้าดังตทรงทศพระเนตร
 ในหนังสือนางยงอินทงจุนนว่า ชงไปรคปรธานสังของให้
 ข้าพระองค์ไปแต่งงานชยกนกยลยเสนน พระเศษพระคณ
 ทาทสคมีโตกรายถวายขงคมาไปถงเมฆงลทชวไปทคแง
 ทาขญให้ทานฝงศพมารคข้าพระองค์เสร์แล้ว ห้ามผู้โงะ
 รกษาศัพไม ข้าพระองค์จึงอยุรกษาศพมารค คยข้า
 พระองค์คยกรนชคสนนท ชงไปรคจะให้อยูกนคยคย
 ลยเสนนทเป็นชอชคยรับสัง ขอพระราชทานโทยโตไปรค

ด้วย บิดาข้าพระองค์ก็ทรงไทยออกยวช้อยู่ที่เขาเขาโคกเกิด
 ข้าพระองค์จะขอลาโกนผมยวชเป็นขีไปอยู่ปรนนิบัติบิดา จะ
 ไต่ส่วคมนตรีให้พระแย่งส่วนบุญมาสนองคุณพระองค์ ถ้า
 สิ้นชีวิตแล้วให้ฝังศพใกล้กับศพมารดา อนึ่งนางอิวลัน
 นึ่งสาวนางบงกชซึ่งเช็ดคตอตายแทนคุณบิดานั้น ไต่มีคุณ
 แก่ข้าพเจ้ามาก รูปร่างนางอิวลันถึงงดงาม ควรจะเป็น
 ภรรยาต่อเสงโต ขอโตไปรดน้ำนางอิวลันให้เขียน
 ภรรยาต่อเสงโตเปลี่ยนตัวข้าพระองค์ เหมือนหนึ่งข้าพระองค์
 แทนคุณนางบงกช ข้าพระองค์กราบทูลมาครั้งนี้โดยสรวท
 เสนอความสัตย์ความจริงของข้าพระองค์ เตาของเขาโตฟัง
 ในหนึ่ง ต่อแล้ว ว่า การทงนั้ก โต จึงแจ้งสิ่งของไป
 แต่งงานให้ชยกันด้วยกันก็ปลอเสงก็ช้านานแล้ว เหตุโต
 จึงไม่ทำตามสั่ง พระเจ้าดังตรัสว่า หรือเธอใจมีความ
 รุ่งเกยวานางยงอนกิงงุ เป็นคนเสียบ้านเมือง เขาหา
 เมียให้กับลูกเขาเสียใหม่คอกกระมัง นางโอยนเจียวหง
 ึ่งกราบทูลว่า แด่ก่อนโตย่นวาร์กโตรผูกพันกันมากชย
 คงจะมีเหตุอย่างไรจึงมีหนังสือมาเช่นนี้ถึงมาตรงแม่นล่อโย
 ไม่เอาเป็นบุตรสะโล นางกยงจะมีผลทกโตอยู่ หาชายหน้า
 ท่านไม่ เตาของเขารายทูลแก่พระเจ้าดังทว่า พระองค์

จงได้โปรดนางยงอินกรู ให้ไต่กนกขัลลือเสง เด็ด พระ
 เกียรติยศจะไต่ปรากฏไปภายหน้า พระเจ้าดังตครัสว่า นาง
 ยงอินกรู เป็นคนซื่อ ตรงต่อ ขคา มาวตา เรามี ความเอ็นดู
 มาก แลนางขกสนทไปทพแทนขคานัน ก็เป็นคนกตัญญูยิ่ง
 นึก สู้ตส่าหว่าควตายตามขคาไปไม่เสี้ยคายชีวิต เรา
 จะปลุกศาลเขียนขอให้ปรากฏไว้ นางโอบนเจิวหงจึงทล
 ว่า ข้าพระองค์ไต่ ยินว่านาง อวนจอินเป็นทชทชน ครวง
 พระเจ้าชยเขียนต สมงกงส์ขอไว้เป็นภรรยา นางอวนจอิน
 ขยขานเคียวกนกับนาง ยงอินกรู ทนงส์ชงมีมาถ
 พระมเหสนิ ชรรอยจะเป็นสคตบัญญัตินางอวนจอินจะช่วยคค
 อานให้

๑ ฝ่ายชินชกไปไม่เห็น พระเจ้าดังคเสกฯ ออกว่า
 ราชการหลายเวลา จะพาล่อเสงเข้าไปเผ่ากไม่ได้ วิทก
 ขยค้วยนางยงอินกรู มีหนังสือเข้าไปถวายแก่เตาชงเขา
 จะว่าค้วยความประการไต่กไม่แจ้ง พอขันทึผู้ใหญ่ออกมา
 ชินชกไปก็ส่งหนังสือล่อโงยเข้าไปถวาย พอประเวณนาง
 โอบนเจิวหงถวายหนังสือกับสิ่งชง ๆ นางยงอินกรู ขย
 พระเจ้าดังตคคณกหนังสือล่อโงยออกอานค ฅบยหนังสือ

การสรรเสริญพระเกียรติยศ ฅบยหนึ่งขนนางยงอนกงให้
 เป็นภรรยาล่อเสงใจความในหนังสือว่า พระมหากษัตริ-
 ราชเจ้าแต่ยราชน ประ กอบด้วย ความเมตตาแก่ ไพร่ฟ้าชา
 แผนดิน ข้าพระองค์ขอลอโงยน พระองค์ไคชยขยเลียงให้
 อยรภยามของหนาคักข้าพระองค์คงใจผลองพระเศษพระคณ
 โคยสคยสรต บองกนบรจามิตรรักษาอาณาเขตปรายปราม
 ข้าคักต่างประเทศไม่ให้ลวงเข้ามาได้ เพราะอำนาจพระ
 ขารมี ครงนนเตาเกยนเทกยกกกองทัพรบเข้ามาในเขตแดน
 ข้าพระองค์ขลลเสง ขตของข้าพระองค์ คมกกองทัพออก
 มาต่อสู้กยเตาเกยนเทก เตาเกยนเทกยกทหารและไพร่พลมารบ
 สู้พวกข้าพระองค์ไม่ไคพากันลลลอยไป แคนางยงอนกงรับต
 ลวเตาเกยนเทกเขนคนกลลหาญ ขมคคไพร่พลเข้ามาสู้
 รบพบกขลลเสง ข้าพระองค์ยกทัพลลคหลังไว้ ต่างคนต่าง
 มีใจรักไคไรไคพคจกนคคหมายกนไว้ ข้าพระองค์จระจคแรง
 การตามลลลพใจกคลลวงระลวงเกนคควยวามเมอง เขนข้าคักกน
 ขคนทรายวากกองทัพลลวงจับเตาเกยนเทกไค นางยงอนกงจ
 คามเข้ามารบไคชนแทนคคค พระองค์ยกไคชยให้เตาเกยนเทก
 ให้ไปยวชเสย แล้วพระรชทานไคชนนางยงอนกงให้ควย

พระมเหสีกรรไกรไฉนนางเป็นหลาน นางยงอนกงจกคน
 เป็นคนกตัญญูรักคณบิดามารดาอย่างนัก ข้าพระองค์ยก
 ภรรยาข้าพระองค์แก่ชราแล้ว ล้อเส่งบุตรข้าพระองค์อย่า
 ใคยลยสย ปรารถนาจะแต่งการงานเสียให้ทันตาเห็น ขอ
 พระราชทานนางยงอนกงจกให้เป็นภรรยาล้อเส่ง ราษฎร
 ไคเลองลยวาทรงพระเมตตา แก่ข้าพระองค์และบุตรข้าพระ-
 องค์เป็นอันมาก พระเจ้าดังตแฉงในหนังสือแลวตรัสว่า เมอ
 ตระกเวาคึกว่าล้อโงยระไม่รักใคร่นางยงอนกงจก ะหา
 ภรรยาให้บุตรเสียใหม่ เคยวนกตยมีหนังสือเข้ามาขอนาง
 ยงอนกงจกไปเป็นภรรยาล้อเส่ง แต่พระเจ้าดังตทรงทราบ
 ความในหนังสือแลวคพระทัย ึ่งตรัสว่าเวลาพรงเงาจะ
 ออกว่าราชการให้พยเคยวงกนล้อเส่ง ในเวลานนหลตยบ
 เขาไปเฝ้าอยู่ทนน พระเจ้าดังตเห็นหลตยบเขามาจึงพยเขา
 ทนงลยสยของฉยยสั่งให้หลตยบค หลตยบคแลวทลว่า บุตร
 สาวเทาเกยนเตกนมีศตยบุญญาและฉมีอ ถ้าไคกยล้อเส่งบุตร
 ของล้อโงยก็สมควรงกน พระเจ้าดังตตรัสว่า โอยนเจยวทง
 เขาถึงลยทนงลยนางยงอนกงจกนว่า เป็นศตยบุญญานางฉวน-

จี๋นแต่งให้ แฉะนางอววจี๋นคนนั้น ช้่มงกิงได้สืบทอดไว้
 แล้วทำไมเจ้าไม่ช่วยรักษาให้ยู่กันด้วยกัน หล่สยิบทูล
 ว่าท่านองช้่มงกิงยังกลัวอยู่ ทั่วยนางอววจี๋นเป็นสหาย
 ของพระเจ้าชายเขยนต ไม่อาจที่จะทำตามอำเภอใจของตัว
 พระเจ้าดังบุตรที่ว่า เมื่อครั้งพระเจ้าชายเขยนตครองราช-
 สมบัตินั้น มีสนมเอกที่โปรดถึงสี่หกคน เกยวนหายไป
 ไท่สนไม่ไต่ยีนข่าวคราวเลย หล่สยิบทูลว่าเมื่อครั้ง
 เคา เกยวน เตก คม ทหารปรายปราม โย บุน ช่วยกับ เตีรจ แล้ว
 เชยวชองเฮาพานางห้ามไปเป็นอันมาก พวกสหายเห็นจะอยู่
 ที่เชยวชองเฮา เกยวนล่อเส่งเขามาทูลชอนางยงอินกิง
 ขอพระองค์ไต่ไปปรกใช้ให้คนไปเอาตัวนางยงอินกิง นางอวฉวน
 นางอววจี๋นมาให้พร้อมกัน จะไต่ไต่ถามว่ากล่าวเกลี้ยกล่อม
 ไท่ยีนยอมกัน แล้วจะไต่พระราชทานให้ล่อเส่งกับช้่มงกิง
 จะไต่ทราบดีความว่านางสหายนมหยีนเหล่านั้น จะไปอยู่ที่ใด
 พระเจ้าดังเห็นชอบด้วย จึงสั่งให้ โย บุน ช้อกบกับชนทเก
 สองคนล่อหนังสือรับส่งไปทูลเส เขาตัวนางยงอินกิง
 นางอวฉวน นางอววจี๋น สามคนเข้ามาเฝ้า

๑ ฝ่ายล่อเสียงเคียววงกนกับข่าวไฟรั้งย่อง ออก
 เรอนซนซกไป ล่อเสียงเคียววงกนทราบดีว่าพระเจ้าองค์
 ไม่ได้ว่าราชการ จึงชวนกันกันโตะเสปฐราแล้วจัดแรง
 สิ่งของไวพรอม ซนซกไปจึงพาล่อเสียงเคียววงกน ออกนา
 ออกบกระมาเผาหลสถับน ล่อเสียงเห็นพอมขมาแจ้งความกับ
 ล่อเสียงว่า เวลาคนนพระเจ้าองค์มรยสังไซให้โอยนชอกก
 กขชนทลของคน ล่อหนงสอรับสังไปลยแฮ เอาควนางยง-
 ชนกงรุ นางชวตณ นางชวณจอนเขามาเผา ล่อเสียงไต่พง
 แลว่าเรองนเห็นจะไม่จริง พอมยจึงว่านางกมเหลงข่าว
 นางยงอินกงรุ ออกส่าหสิยเสาะมาบอกความกับข้าพเจ้า แล้ว
 กลับไปแจ้งความกับนางยงอินกงรุทลยแฮ ซนซกไปว่าพา
 กนไปฟังข่าวทชานชมมกงกจะไคเห็นเท็จแลระวง เคียววงกน
 ว่าข้าพเจ้าคคระไปค่านชมมกงกทวย แลวงพากนมาลง
 บ้านชมมกงกตามนายระตุ นายประตยอกว่าชมมกงกเข้าไปที่ไซไซ
 เมษคระก ซนซกไปก็พากนตามไปถึงที่ไซไซ แล้วยกกับนาย
 ประตุว่า ล่อเสียงเคียววงกน ออกนา ออกบพาสังขของระมา
 ค่านชลสถับน ซนซกไปจึงนำเคียววงกนล่อเสียงเข้าไปหา
 นายประตุ นายประตุก็เข้าไปแจ้งความกับขุนนางเจ้าพนักงาน

ชุนนังเจ้าพนักงานออกมาบอกชินชกไปว่า ชินฮองออก
 ไปว่าราชการที่หอของเจงตก เชิญท่านพากันไปหาท่าน
 เด็ก ชินชกไปคิดในใจว่า' เทียววงกันเป็นขุนนางผู้ใหญ่
 ควรจะพาเข้าไปค้ำบ้หลสับน แต่อดใจอดขี้กเป็นขุนนาง
 ผู้น้อยไม่ควรจะพาเข้าไปให้กลบไปบ้านเสีย แล้วชินชกไป
 เทียววงกันล่อเสงไปห้อของเจงตก ชินชกไปให้เทียววงกัน
 กบล่อเสงพักอยู่ที่นอกประตูแล้วชินชกไปเข้าไป ในห้อของ-
 เจงตก เห็นหลสับนนั่งอยู่บนเตียง มีขุนนางภายใน
 ไซสุประมาณยี่สิบคนนั่งอยู่ข้างเตียงสองแถว หลสับนเห็น
 ชินชกไปเข้ามาระคานบ หลสับนขนขึ้นแล้วหามว่าอย่า
 ค้ำบ้เลย นั่งให้สยายเด็ก ชินชกไปแจ้งว่าเทียววงกัน
 กบล่อเสงบุตรธอโงยทเบเนเขยนกนฮองจะเข้ามาค้ำบ้ท่าน
 บคนซาฟเจ้าให้พักอยู่ข้างนอก หลสับนสั่งให้คนไซ้ออก
 มานำเทียววงกันล่อเสงเข้าไป เทียววงกันล่อเสงกค้ำบ้
 หลสับน หลสับนพิจารณาครูปรางเทียววงกันล่อเสง
 งคางม แต่ครูปรางล่อเสงนงงามกว่าเทียววงกัน หลสับน
 ฝักความรักใคร่มากเรียกให้นั่งทสมควร เทียววงกันล่อเสง

กงจูรักใคร่พิศวานกับแนงกันไว้อย่างไร เกยวนความจริง
 กลายเป็นอนันไป ล้อเสงก็เล่าความให้หลี่สับนทกประการ
 หลี่สับนางางยงอินกงจูเป็นคนมีสติปัญญา ครั้นระพอกโดย
 จริงใจเกลือกว่าตนทงปวงจะล่วงรู้ว่าอยากมฉว จึงมหนังสือ
 เป็นอุบายออกตัวเสีย พุกกนอຍประมาณครู่หนึ่ง ช่มงกง
 เข้าไปคำนับหลี่สับนพอกกับชินชกไป เติยวกงกัน ล้อเสง
 ท่างคินท่างค่านับกันแล้ว หลี่สับนทวเราระแล้วพุกกช่มงกง
 ว่าการขอเราก้จวนอຍแล้ว จงกระเตรียมตัวไว้คอยรับเลิก
 ช่มงกงแจ้งว่าเมื่อเวลาวานน โยบนชอกกับทาควซาฟเจ้าไป
 ทัยานโยบนชอกกับ โยบนชอกกับเล่าความให้ซาฟเจ้าฟังว่า
 มีรับสั่งให้ชอกไปรับนางางยงอินกงจู นางอวฉัน นางอววจิน
 เข้ามาจะพระราชทานให้ล้อเสงกับซาฟเจ้า ซาฟเจ้าเห็นว่ากร
 ครวงนทพลอยไค้พระราชทานกับทวล้อเสง หลี่สับนยอกว่า
 เวลาคนน เราเข้าไปเฝ้าไค้ยนรับสั่งว่า ทนงสี่ชของนาง
 ยงอินกงจูซึ่งมีมาถวายแก่พระราชมารคานน พระราชบิดา
 และมารคามีเราแคลงพระทัยว่า คงจะเป็นนางอววจินแต่
 ศึกเปลี่ยนแปลงแล้วตรัสถามเราว่า ท่านชอนางอววจินไว้ให้
 ไค้จึงไม่ยู่กันด้วยกัน เราทูลว่าท่านเห็นนางอววจินเป็น

ชยุตม์เห็นเงาของพระเจ้าชยุตม์ยืนค้ำ ครั้นจะอยู่กันเป็นภรรยา
 ตามอำเภอใจ ไม่เพิกทอดให้ทรงทราบเกล็ดอกว่าจะมีโทษจึ
 ึ่งอยู่ พระบิคาจึงมีรับสั่งให้ชโยนชชกิบ ไปหาทวนาง
 ยงอนกรู นางชวฉนกยนางฉวนจอนเข้ามาประทานให้
 กยลอสแสงคอกหนาทนางพรอมกน

๑๗๐๑—๑๗๒๗ สารานุกรมเด็ก เล่ม ๑—๒๗

หนังสือชุดนี้เป็นลายพระหัตถ์ของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ และสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาควมวรางกูรภาพทรงโต้ตอบกันเป็นส่วนพระองค์ ประกอบด้วยคำวิจารณ์คำอธิบายข้อคิดเห็นและข้อสันนิษฐานอย่างละเอียดเกี่ยวกับวิทยาการต่างๆ ทั้งในด้านวรรณคดี โบราณคดี อักษรศาสตร์ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทยและต่างประเทศ ความรู้เรื่องศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณีพระราชพิธีต่างๆ ของไทยและประเทศเพื่อนบ้าน เช่นพม่า มลายู เป็นต้น เป็นเอกสารที่ให้ประโยชน์ยิ่งสำหรับใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงกันคว่าต่อไป

หนังสือชุดสารานุกรมเด็กนี้จะช่วยเพิ่มพูนความรู้รอบตัวอย่างกว้างขวางให้แก่ท่านผู้อ่าน เหมาะสำหรับชนทุกชั้นทุกวัย ควรที่ท่านจะหาซื้อไว้เป็นสมบัติอันล้ำค่าและเพื่อประดับห้องสมุดของท่านให้งดงามยิ่งขึ้น

